

CLARISSA PINKOLA ESTÉS

Dr. Clarissa Pinkola Estés, uluslararası platformda tanınan ve ödül kazanmış bir şair, İsviçre, Zürih'teki International Association of Analytical Psychology (Uluslararası Analitik Psikoloji Kurumu) tarafından Jungcu Psikanalist Diplomatı seçilen bir psikanalist ve bir *cantadora*'dır (Latin geleneğinde eski öyküleri toplayıp saklayan kişi). Ayrıca bir dönem, Amerika Birleşik Devletleri'nde, C.G. Jung Center for Education and Research (C.G. Jung Eğitim ve Araştırma Merkezi) adlı kurumun başkanlığını yapmıştır. Doktorasını kültürlerarası araştırmalar ve klinik psikoloji üzerine yapmıştır. Estés, yirmi beş yıldır öğretmenlik yapmasının yanında, özel olarak kendi hastalarının tedavisiyle de ilgilenmiştir.

Estés, *Kurtlarla Koşan Kadınlar*'ı yazmaya 1971 yılında başlamış ve yirmi yılı aşan bir süre içinde bitirmiştir. Çalışması on sekiz dile çevrilmiş ve kadınların içsel yaşamları konusunda önemli bir çalışma ve bir klasik olarak değerlendirilmiştir.

Dr. Estés'in, yayımlanan diğer çalışmaları arasında, *The Gift Story, A Wise Tale About What Is Enough* (Armağan Öyküsü, Neyin Yeterli Olduğu Konusunda Bilgece Bir Öykü) da bulunmaktadır. Ayrıca, kendi sesiyle okuduğu ve çoksatan dokuz kaseti, *Theatre of the Imagination* (Düşgücünün Tiyatrosu) adını taşıyan ve NPR, California ve Amerika'daki bölgesel radyo istasyonlarının birçoğunda yayımlanan on üç bölümlük bir dizi programı bulunmaktadır.

Uzunca bir süredir bir aktivist olarak da etkinlik gösteren Dr. Estés, yeni kurulan ve amacı, insan ruhunu güçlendiren öyküleri radyo aracılığıyla dünyanın sorun yaşayan bölgelerine iletmek olan C.P. Estés Guadalupe Foundation'ın da başkanlığını yapmaktadır. Yaşamını insanlara adanmışlığı ve yazdıklarıyla, Estés, Washington'daki The National Latina Foundation MANA'dan *Las Primeras* ödülünü; 1994 yılında The Union Institute'tan, toplumsal adalet için Başkanlık Madalyası almıştır. 1990-91 tarihleri arasında, Rocky Mountain Women's Institute'tan bir burs kazanmıştır. Dr. Estés, Colorado Eyaleti'nde Arts and Humanities Council'in Sanatçı üyeleri arasında da yer almıştır. Ayrıca, yıllık Joseph Campbell Festivali'nde "Keeper of the Lore" Ödülü'nü alan ilk kişidir.

Kurtlarla Koşan Kadınlar, ABA'nın ABBY Onur Ödülü'nü, Colorado Yazarlar Birliği'nin Top Hand Ödülü'nü ve National Association for the Advancement of Psychoanalysis'in (Ulusal Psikoanaliz Gelişim Kurumu) Gradiva Ödülü'nü kazanmıştır.

Dr. Estés evli ve üç yetişkin çocuğu var. *La Sociedad de Guadalupe*'nin yaşam boyu üyesidir.

İçindekiler

7

Vahşi Kadın'ın cömertliği

— ÖNSÖZ.....	13
— GİRİŞ: KEMİKLERE ŞARKI SÖYLEMEK	15

Öyküler

I. ULUMA: VAHŞİ KADIN'IN DİRİLİŞİ.....	37
☛ <i>La Loba</i> , Kurt kadın.....	37
☛ <i>Dört Haham</i>	44

II. DAVETSİZ MİSAFİRİ SEZDİRMEYEN İZLEMEK:

ERGİNLENMENİN BAŞLANGICI	51
☞ Mavisakal	51
– Pişenin doğal yok edicisi	57
– Av olarak safdil kadınlar	59
– Bilginin anahtarı: Koklamanın önemi	64
– Hayvani damat	66
– Kan kokusu	68
– Geri çekilmek ve kuşatmak	72
– Çılgılığı basmak	74
– Günah-yiyiciler	76
– Kadınların düşlerindeki karanlık adam	79

III. GERÇEKLERİ KOKLAYARAK ARAŞTIRIP BULMAK:

ERGİNLENME OLARAK SEZGİNİN

TEKRAR ELE GEÇİRİLMESİ	87
☞ Kadının cebindeki oyuncak bebek: Bilge Vasalisa	87
1. Ödev: Fazla-iyi annenin ölmesine izin vermek	94
2. Ödev: Kaba gölgenin meydana çıkarılması	98
3. Ödev: Karanlıkta yolunu bulmak	102
4. Ödev: Vahşi Cadı'yla yüzleşmek	106
5. Ödev: Akıldışı-Olan'a hizmet etmek	110
6. Ödev: Bunu şundan ayırmak	115
7. Ödev: Gizemleri sormak	118
8. Ödev: Dört ayak üstünde durmak	121
9. Ödev: Gölgeye yeni bir rol vermek	124

IV. EŞ: ÖTEKİYLE BİRLEŞME

☞ Vahşi adam için ilahi: Manawee	133
– Kadınların ikili doğası	137
– İkinci gücü	138
– Adın gücü	140
– İnatçı köpek doğası	142
– Baştan çıkarıcı iştahın ayak sesleri	143
– Acımasız olmayı becermek	145
– İçerideki kadın	146

V. AVLANMA: GÖNÜL YALNIZ BİR AVCIYKEN

☞ İskelet Kadın:	149
Sevginin hayat/ölüm/hayat doğasıyla yüzleşmek	149
– Sevginin evindeki ölüm	154
– Sevginin ilk evreleri	157
– Sevginin sonraki evreleri	179

VI. SÜRÜSÜNÜ BULMAK: KUTSAMA OLARAK AİDİYET

☞ Çirkin Ördek Yavrusu	187
☞ Yanlış Zigot	215

VII. NEŞELİ BEDEN: VAHŞİ ET

– Beden konuşması	225
– Peri masallarındaki beden	230
– Kalçaların gücü	233
☞ La Mariposa, Kelebek kadın	234

VIII. KENDİNİ KORUMAK: KURT KAPANLARINI,

KAFESLERİ VE ZEHİRLİ YEMLERİ TANIMAK. 9

– Yabanıl kadın	241
☞ Kırmızı Ayakkabılar	243
– Peri masallarındaki acımasız kayıplar	246
– El yapımı kırmızı ayakkabılar	249
– Tuzaklar	252
1. Tuzak: Yıldızlı araba, hayatın değersizleştirilmesi	252
2. Tuzak: Kurumuş yaşlı kadın, kocayan kuvvet	253
3. Tuzak: Hazinenin yanması, Hambre del Alma, ruhsal kutluk	256
4. Tuzak: Temel içgüdüünün yaralanması, tutsaklığın sonuçları	260
5. Tuzak: Gizli bir hayata sinsice sokulmaya çalışmak,	263
ikiye bölünmek	263
6. Tuzak: Toplumun önünde eğilmek, gölge isyan	270
7. Tuzak: Miş gibi yapmak, iyi olmaya çalışmak,	273
Anormal olanı normalleştirmek	273
8. Tuzak: Denetimsizce dans etmek, saplantı ve bağımlılık	277
– Celladın evinde	282
– El yapımı bir hayata geri dönmek,	283
Zedelenmiş içgüdüleri iyileştirmek	283

IX. EVİN YOLUNU BULMAK: KENDİNE DÖNÜŞ

☞ Fok derisi, Ruh derisi	290
– Erginlenme olarak ruh hissini kaybı	295
– Postunu yitirmek	298
– Yalnız adam	303
– Tin çocuk	305
– Kuruyup kalmak ve sakatlanmak	307
– Yaşlı olanın çağrısını duymak	310
– Çok uzun süre kalmak	313
– Bağlarını çözmek, suya dalmak	318
– Orta kadın: Suyun altında nefes alıp vermek	323
– Yüzeye çıkmak	324

- Planlanmış bir yalnızlık için alıştırma yapmak	327
- Kadınların doğuştan gelen ekolojileri	331
X. TEMİZ SU: YARATICI HAYATIN BESLENMESİ	333
☞ La Llorona	338
- Vahşi ruhun kirlenmesi	339
- Nehirdeki zehir	341
- Nehirdeki yangın	345
- Nehirdeki adam	348
- Nehri geri almak	354
- Odaklanma ve fantezi değirmeni	358
☞ Küçük Kibritçi Kız	359
- Yaratıcı fanteziyi başından savmak	360
- Yaratıcı ateşi yenilemek	366
☞ Üç Altın Saç	367
XI. SICAKLIK: KUTSAL BİR CİNSELLİĞİN YENİDEN ELE GEÇİRİLMESİ	374
- Kirli Tanrıçalar	374
☞ Baubo: Karın Tanrıçası	377
☞ Çakal Dick	381
☞ Bir Ruanda gezisi	384
XII. ÖZEL ARAZİYİ BELİRLEMEK: ÖFKENİN VE BAĞIŞLAMANIN SINIRLARI	387
☞ Hilal Ayısı	387
- Öğretmen olarak öfke	392
- Şifacıdan yardım istemek: Dağa tırmanmak	395
- Tin ayısı	400
- Dönüştürücü ateş ve doğru eylem	401
- Haklı öfke	403
☞ Kurumuş Ağaçlar	404
- Zedelenmiş içgüdü ve öfke	409
- Müsterek öfke	411
- Eski öfkeye saplanıp kalmak	411
- Bağışlamanın dört evresi	414
XIII. SAVAŞ YARALARI: YARA İZİ KLANINA ÜYELİK	418
- Öldüren sırlar	419
- Ölü bölge	422
☞ Altın Saçlı Kadın	423
- Günah-ceketi	430

XIV. LA SELVA SUBTERRÁNEA:

YERALTI ORMANINDA ERGİNLENME	432
☞ Elsiz Kız	432
1. Evre: Bilmeden pazarlık etmek	439
2. Evre: Parçalanma	447
3. Evre: Doluşup durmak	457
4. Evre: Altdünyada sevgiyi bulmak	463
5. Evre: Ruhun hırpalanması	476
6. Evre: Vahşi Kadın'ın dünyası	492
7. Evre: Vahşi gelin ve damat	498

XV. GÖLGE GİBİ İZLEMEK: CANTO HONDO, DERİN ŞARKI. ... 503

11

XVI. KURDUN KİRPİKLERİ	509
— SONSÖZ: İLAÇ OLARAK ÖYKÜ	514
— EK	523
— GENÇ BİR KURDUN EĞİTİMİ: KAYNAKÇA	529
— TEŞEKKÜR	536
— DİZİN	539

Önsöz

Hepimiz vahşiye özlemle doluyuz. Bu özlemin kültürel olarak onaylanmış pek az panzehiri var. Bize bu tür bir arzudan utanç duymamız öğretildi. Uzattığımız saçlarımızı duygularımızı saklamak için kullandık. Ama Vahşi Kadın'ın gölgesi gündüz ve gecelerimiz boyunca pusuya yatmış bir halde hâlâ varlığını sürdürmekte. Nerede olursak olalım, arkamızda tırs giden bu gölge kesinlikle dört ayaklı.

Dr. Clarissa Pinkola Estés
Cheyenne, Wyoming

Giriş: Kemiklerin üstüne şarkı söylemek

15

Vahşi Hayat ve Vahşi Kadın, ikisi de soyu tükenmekte olan türler.

Zaman içinde kadına özgü içgüdüsel doğanın yağmalandığına, bastırıldığına ve ezildiğine tanık olduk. Uzun dönemler boyunca bu içgüdüsel doğa, tıpkı vahşi hayat ve vahşi topraklar gibi kötüye kullanılmıştır. Binlerce yıldır ne zaman arkamızı dönsek, ruhun en zavallı topraklarına fırlatılıp atıldığını gördük. Tarih boyunca Vahşi Kadın'ın ruhsal toprakları yağmalanıp yakılmış, buldozerlerle düzlenmiş ve başkalarını memnun etmek üzere doğal döngüleri, doğal olmayan ritimlere bü-ründürülmüştür.

İçsel vahşi doğalarımıza yönelik duyarlılığımız giderek azalırken, gezegenimizin eskil ve saf vahşiliğinin de yok olması rastlantısal değildir. Yaşlı ormanların ve yaşlı kadınların neden çok önemli kaynaklar

olarak görülmediğini anlamak fazla zor değildir. Bu hiç de gizemli bir durum değildir. Kurtların ve çakalların, ayıların ve vahşi kadınların benzer ünlere sahip olması da o kadar rastlantısal değildir. Ortak içgüdüsel arketipleri paylaştıkları için, yanlışlıkla da olsa, hepsi nankör, doğuştan tehlikeli ve kindar olarak tanınırlar.

16 Jungcu bir psikanalist, şair ve *cantadora* - eski öykü derleyicisi - olarak hayatım ve çalışmalarım bana, kadınların gücünü yitiren canlılıklarının, yine kendi yeraltı dünyalarının yıkıntılarında yapılacak kapsamlı bir "ruhsal-arkeolojik" kazıyla gün ışığına çıkarılabileceğini gösterdi. Bu yöntemlerle doğal içgüdüsel ruhun durumunu düzeltebilir ve onun Vahşi Kadın arketipinde kişileştirilmesi yoluyla, kadının en derin doğasının yol ve yöntemlerinin farkına varabiliriz. Günümüz kadını, bulanık bir etkinlikler yumağına dönüşmüş durumda. Herkes için her şey olmaya koşullandırılmıştır. Eski bilgeliğin modası, uzun süre önce geçmiştir.

Bu kitabın adı, *Kurtlarla Koşan Kadınlar: Vahşi Kadın Arketipine Dair Mit ve Öyküler*, özellikle kurtlarla ilgili olmak üzere vahşi hayatın biyolojisiyle ilgili çalışmalarımın çıktı. *Canis Lupus* ve *Canis Rufus* kurtlarına yönelik çalışmalar, gerek ateşli tabiatları, gerek zahmetli hayatları düşünülürse, kadınların tarihini tutmaya benzer.

Sağlıklı kurtlar ve sağlıklı kadınlar belirli ruhsal karakteristikleri paylaşırlar: Keskin bir duyarlık, oyuncu bir ruh ve yoğun bir kendini adama kapasitesi. Kurtlar ve kadınlar, doğaları, araştırıcılıkları, büyük bir dayanıklılık ve güce sahip olmaları bakımından yakın akrabadırlar. Sezgileri çok güçlüdür; yavruları, eşleri ve sürüleriyle yoğun bir biçimde ilgilenirler. Sürekli değişen koşullara uyum sağlamakta deneyimlidirler; tuttuklarını koparmalarının yanında çok da cesurdurlar.

Ancak ikisi de sürekli avlanmış, taciz edilmiş ve yanlış bir şekilde obur, sapkın, son derece saldırgan ve hasımlarından daha az değerli olarak tanımlanmıştır. Hem vahşiliği hem de ruhun vahşi yanlarını yok eden, içgüdüsel olanın soyunu kurutan ve arkada hiç iz bile bırakmayanlar için, ikisi de birer hedef haline gelmiştir. Kurtların ve kadınların kendilerini yanlış anlayanlar tarafından yok edilmesi çarpıcı bir benzerlik taşır.

Vahşi Kadın arketipi kavramı, gözümde ilk kez işte bu noktada, kurtlarla ilgili çalışmalarım sırasında açıklık kazandı. Ayı, fil ve ruhkuşları (kelebekler) gibi başka yaratıkları da inceledim. Her türün kendine özgü karakteristikleri, kadınsı içgüdüsel ruha ilişkin bilinebilecekler hakkında bol miktarda mecazi ipuçları vermektedir.

Vahşi doğa ruhumdan iki kere geçti: İlk olarak tutkulu bir Meksikalı-İspanyol kanı taşıyan bir ailede doğmamla, sonra da ateşli Macarlar'dan oluşan bir aile tarafından evlat edinilmemle. Michigan eyaletinin sınırında, ormanlıklar, meyve bahçeleri ve çiftliklerle çevrili, Büyük Göller'e yakın bir yerde büyüdüm. Orada, gökgürültüsü ve şimşek, ana besinimdi. Geceleri buğday tarlaları hışırdayıp yüksek sesle konuşurdu. Uzaklarda, kuzeyde ay ışığıyla birlikte açık alanlara gelen kurtlar oradan oraya atlayıp zıplar, adeta Tanrı'ya yakarırlardı. Hepimiz korkusuzca aynı derelerden su içebilirdik.

Her ne kadar o sıralar bu şekilde adlandırmam da, Vahşi Kadın'a duyduğum aşk küçük bir çocukken başladı. Bir atletten çok, estettim; tek isteğim de kendinden geçmiş bir halde gezip tozmaktı. Masa ve sandalyelerden çok, toprağı, ağaçları ve mağaraları yeğliyordum, çünkü buralarda Tanrı ile baş başa kalabileceğimi hissediyordum.

Hışırtı-sohbetlerini yapabilmek için, tarlalar içlerinde yürünmesini istiyor, nehir ise her zaman karanlıktan sonra ziyarete çağırıyordu. Gecelerin ormanda ateşler yakılması *gerekliyordu* ve öyküler, yetişkinlerin ışıme menzilin dışında anlatılmıyordu.

Doğanın içinde büyümüş olduğum için şanslıydım. Orada, yıldırım çarpmaları bana ani ölümü ve hayatın geçiciliğini öğretti. Fare yavruları, yeni yaşamların, ölümü bir parça hafiflettiğini gösterdi. Toprakta "Yerli boncukları," fosiller çıkardığımda, insanların uzun ama çok uzun bir zamandır burada bulunduklarını anladım. Kafamın üstüne konan kral kelebekleri, gece takılarım olan ateşböcekleri ve bileziklerim olan zümrüt yeşili kurbağalar sayesinde, süslenmenin kutsal sanatını öğrendim.

Bir anne kurt, ölümcül şekilde yaralanmış yavrularından birini öldürdü; bu bana, haşın bir şefkati ve ölümün nihayete ulaşmasına izin verme gereğini öğretti. Daldan düşen ve tekrar yukarı tırmanmaya çalışan tüylü tırtıllar, bir amaca yönelik çalışmayı öğretti. Kolumu gıcıklayan yürüyüşleri, cildin nasıl canlanabileceğini öğretti. Ağaçların tepesine tırmanmak, günü geldiğinde cinselliğin nasıl hisler uyandırabileceğini öğretti.

Benim de dahil olduğum II. Dünya Savaşı sonrası kuşağı, kadınların çocuksulaştırıldığı ve mal muamelesi gördüğü bir zamanda büyüdüm. Nadastaki bahçeler gibi korundular... ama ne mutlu ki, her zaman rüzgârla gelen yabancı tohumlar vardı. Yazdıkları şeyler yetkin görülme de, kadınlar bir şekilde hep ışıldadılar. Yaptıkları resimler kabul görme de, bir şekilde ruhu beslediler. Kadınların sanatları için ihtiyaç duydukları araç ve yerler için yalvarmaları gerekiyordu ve hiçbirini bu-

İlamadıklarında ise ağaçlarda, mağaralarda, ormanlarda ve dolaplarda kendi alanlarını yarattılar.

Dans etmelerineyse neredeyse hiç katlanılamadı, öyle ki, kimsenin onları göremeyeceği ormanda ya da gizli köşelerde veya çöpü boşaltmaya çıkarken dans ettiler. Süslenmelerine kuşkuyla bakıldı. Neşeli bedenleri ya da giyecekleri, incitilme ve cinsel saldırıya uğrama tehlikelerini artırdı. Sırtlarındaki elbiselerin bile onlara ait olduğu söylene-
mezdi.

Çocuklarını istismar eden ana babalara yalnızca “katı” denildiği; iliklerine kadar sömürülen kadınların ruhsal yaralanmalarına “sinir kri-
18 zi” adı verildiği; sınıksız korselere sokulan, sınıksız gemlenen ve sınıksız dizginlenen kız ve kadınların “edepli,” “zarif” görüldüğü bir zamanı ve hayatın sayılı anlarında yakalarını kurtarmasını beceren diğer kadınlar ise “kötü” damgası yediler.

Benden önceki ve sonraki birçok kadın gibi, ben de hayatımı kılık değiştirmiş bir *criatura* [yaratık] olarak yaşadım. Benden önceki eş dostumun yaptığı gibi yüksek topuklarla çalım satarak yürüyüp sendeliyor ve kiliseye giderken elbise ve şapka giyiyordum. Ama muazzam kuyruğum çoğu zaman eteğimin altından çıkıyor, şapkamı gözlerime kadar indirmezsem kulaklarım seyiriyor ve bu durum kimi zaman odanın öteki ucundan bile görülüyordu.

O karanlık yılların şarkısını, *hambre del alma*’yı, açlık çeken ruhun şarkısını unutmam. Ama neşeli *Canto Hondo*’yu, derin şarkıyı da unutmam; istediğimizde ruh-dolu bir şekilde sözleri zihnimizde yeniden canlanan şarkıyı.

Bir ormanın içinde giderek belirsiz hale gelen ve sonunda neredeyse hiçliğe dönüşen bir patika gibi, geleneksel psikolojik kuram da, yaratıcı, yetenekli ve derin kadın imgesine çok az yer verir. Geleneksel psikoloji genellikle kadınlar için önemli olan (arketipsel, sezgisel, cinsel ve döngüsel olarak adlandırılabilir kadınların farklı dönemleri, bir kadının tarzı, bilgisi ve yaratıcı ateşiyle ilgili olan) derin meseleleri geçirir ya da bu konularda tamamen suskun kalır. Beni yirmi yıldan uzun bir süre boyunca Vahşi Kadın arketipi üzerinde çalışmaya yönelendiren de işte bu olmuştur.

Kadın ruhuna ilişkin sorunlar, kadını, bilinçaltı düzeyinde işleyen bir kültürün tanımına sıkıştırmakla ele alınamayacağı gibi, kadınlar, kendilerini bilincin tek taşıyıcıları olarak görenler tarafından, entelektüel açıdan daha kabul edilebilir bir biçime de sokulamazlar. Hayır, ha-

yata sağlam ve doğal güçler olarak başlayan milyonlarca kadının kendi kültürlerinde birer yabancı haline gelmesinin nedeni zaten budur. O halde amaç, kadının güzel ve doğal psikik biçimlerinin yeniden yüzeye çıkarılıp desteklenmesi olmalıdır.

Masallar, mitler ve öyküler, vahşi doğanın arkasında bıraktığı patikayı seçip ayırt edebilmemiz için görme gücümüzü keskinleştiren kavrayışlar sağlar. Öyküde bulunan dersler, bize henüz yolların tükenmediğini ve kadınları daha da derinlere ve kendi bilgilerinin en uç sınırlarına götürmeye devam ettiğini gösterir. Hepimiz, yabancı Benliğin yolundan gidiyoruz.

Ona Vahşi Kadın adını verdim, çünkü bu vahşi ve kadın sözcükleri, *llamar o tocar a la puerta*, yani kadının derinlerde yatan pişesinin kapısında masal tıkrıkları yaratıyor. *Llamar o tocar a la puerta* aslında bir kapıyı açmak için ismin aracılığından yararlanmak demektir. Bir geçidin kapısının açılmasını sağlayan sözcükleri kullanmak demektir. Bir kadın hangi kültürden etkiler taşırsa taşırsın, vahşi ve kadın sözcüklerini sezgileri yoluyla anlar.

Kadınlar bu sözcükleri içtiklerinde zihinlerinde çok ama çok eski bir anı canlanır ve yaşama geri döner. Bu anı, vahşi kadınsılıkla aramızdaki mutlak, inkâr edilemez ve değiştirilemez akrabalığımıza ilişkindir; ihmalden ötürü hayalet dönüşmüş, aşırı evcilleştirme nedeniyle mezara gömülmüş, içinde yaşanan kültür tarafından yasadışı ilan edilmiş ya da artık hiç anlaşılmayan bir ilişki olabilir bu. Kadının adlarını unutmış olabiliriz, bize seslendiğinde yanıt vermeyebiliriz, ama onu iliklerimizden tanır ve özleriz; onun bize, bizim de ona ait olduğumuzu biliriz.

Biz bu köklü, temel ve ilksel ilişkiye doğduk ve özümüz de buna dayanmaktadır. Vahşi Kadın arketipi, birincil önemi olan anaerkil varlığın kılıfı işlevini görür. Sezgi düzeyinde de olsa, onu yaşadığımız anlar vardır ve bu anların devam etmemesi bizi deli eder. Bazı kadınlar için vahşi olanın bu hayat verici “tadı” gebelik sırasında, çocuklarını emzirirken ve büyütürken onlarda görülen değişim mucizesi sırasında, sevilen bir bahçenin müdavimi olmak gibi bir aşk ilişkisinin müdavimi olduklarında çıkarılır.

Kadın, tahayyül yoluyla da hissedilir; büyük güzelliklerin görüntüleri yoluyla da. Ben onu ormanlarda İsa-Tanrı adını verdiğimiz günbatımını gördüğümde hissettim. Alacakaranlıkta, ellerinde fenerleriyle gölden dönen balıkçıları ve yeni doğan bebeğimin ayak parmaklarının bir dizi şeker kamışı gibi dizildiğini gördüğümde, içime dolduğunu hissettim. Onu her yerde görebiliriz.

O bize ses yoluyla da ulaşır; göğüs kemiğimizi titreştiren, kalbi heyecanlandıran müzik yoluyla; davul, ıslık, bağırma-çağırma yoluyla ulaşır; yazılı ya da sözlü ifadeler yoluyla gelir. Kimi zaman bir sözcük, bir cümle ya da bir şiir, bir öykü o kadar derinlikli ve berrak, o kadar yerli yerindedir ki, en azından bir an için, gerçekte özümlüğün ne olduğunu ve gerçek evimizin neresi olduğunu anımsamamızı sağlar.

20 Bu geçici "vahşi tatlar," esinlenmenin mistik havası sırasında ortaya çıkar—oo, işte burada; Aa, çoktan gitmiş. Bu vahşi ilişkiyi elde etmiş biriyle karşılaşıldığında, bu kadına duyulan özlem de açığa çıkar. Mistik ocak ateşine ya da düş kurmaya; hayatın yaratıcı boyutuna, yaşamımızın en önemli eserine ya da gerçek aşklara çok az zaman ayırdığımızı kavradığımız anlar, ona özlem duyduğumuz anlardır.

Ancak hem güzellik hem de kaybetme yoluyla ortaya çıkan bu gelip geçici tatlar bizi o kadar yasalı, o kadar tedirgin, o kadar özlem dolu kılar ki, sonuçta vahşi doğanın peşinden gitmemiz gerekir. O zaman ormana, çöle ya da karlara dalarız; gözlerimiz yeri tarayarak, iştme duyumuz iyice keskinleşmiş bir halde onun hâlâ yaşadığını ve şansımızı yitirmedikimizi gösteren bir işaret, bir kalıntı, bir ipucu bulmak için her yeri altüst edip bir şeyler aramaya koyuluruz. Onun izi bulunduğu anda ise, kadınların ona yetişmek için atlarını mahmuzlamaları, masayı terk edip ilişkilerini kesip atmaları, zihinlerini köşe bucak temizlemeleri, yeni bir sayfa açmaları, mola vermekte ısrar etmeleri, kuralları ihlal etmeleri, dünyayı durdurmaları alışıldık bir durumdur, çünkü artık o olmadan yola devam etmek mümkün değildir.

Kadınlar onu yitirip tekrar buldular mı, ne pahasına olursa olsun korumaya uğraşırlar. Tekrar ele geçirince onu korumak için çok çetin savaşırlar girerler, çünkü onunla birlikte yaratıcı hayatları çiçek açar; ilişkileri anlam, derinlik ve sağlık kazanır; cinsellik, yaratıcılık, iş ve oyun döngüleri yeniden kurulur; artık başkalarının yıkıcılıklarına hedef olmazlar; doğanın büyüyüp serpilme yasaları nezdinde eşit haklara sahiptirler. Artık gün-sonu-yorgunluklarının sebebi çok küçük bir zihinsel alanda, iş ya da insan ilişkilerinde kısıp kalmaları değil, doyurucu çalışma ve çabalarıdır. Sezgisel olarak çevrelerinde ölümün ve yaşamın ne zaman gerçekleşmesi gerektiğini bilirler; nasıl çekip gidileceğini bilirler; nasıl kalınacağını da.

Kadınlar vahşi doğalarıyla ilişkilerini yeniden kurmak istedikleri zaman, içerideki ve dışarıdaki dünyalarda coşkulu bir hayatın yolunu gösteren, bunu telkin ve teşvik eden kalıcı ve içsel bir gözlemci, bilge, hayalperest, kâhin, esin kaynağı, sezgi sahibi, yapıcı, yaratıcı, mucit ve dinleyicinin yeteneğiyle donanırlar. Kadınlar bu doğaya yaklaştıkça, o

ilişkinin gerçeği, üzerlerinde akkor parlaklığında yayılır. Bu vahşi öğretmen, Vahşi Anne, vahşi usta, her türden iç ve dış hayatlarını destekler.

Öyleyse vahşi sözcüğü burada denetimden yoksun anlamına gelen günümüzdeki küçümseyici kullanımıyla değil, doğal bir hayat, *criatura*'nın [yaratığın] doğuştan bir bütünlüğe ve sağlıklı sınırlara sahip olduğu bir hayat sürmesi anlamına gelen özgün haliyle kullanılmıştır. Bu sözcükler (*vahşi* ve *kadın* sözcükleri), kadınların kim olduklarını ve neyle meşgul olduklarını hatırlamalarını sağlar, bütün dışilere destek veren gücü ifade eden bir metafor yaratır. Kadınların onsuz yaşayamayacağı bir gücü simgeler.

Vahşi Kadın arketipi aynı uygunlukta olan başka terimlerle de ifade edilebilir. Bu güçlü psikolojik doğaya içgüdüsel doğa diyebilirsiniz, ama Vahşi Kadın bunun arkasında yatan kuvvettir. Buna doğal ruh da diyebilirsiniz, fakat bunun ardında da Vahşi Kadın arketipi yatar. Bunun, kadınların doğuştan gelen, en temel doğası olduğunu da söyleyebilirsiniz. Kadınların özgün, özlerinde var olan doğası diyebilirsiniz. Şiir sanatında ona "Öteki" ya da "evrenin yedi okyanusu" veya "uzak orman" ya da "Dost"¹ adı verilebilir. Farklı psikoloji ekolleri ve fark-

* Bazen böyle dipnotlara *los cuentistas* [küçük öyküler] diyorum. Bunlar ana metnin yavrularıdır; kendi başlarına ayrı bir sanat ürünü olmaları amaçlanır. Eğer istenirse ana metne geri dönmekten dosdoğru okunmaları istenir. Size, her iki okuma biçimini de öneriyorum.

1. Öykü, anlatmanın ve şiirin dili, düşlerin dilinin güçlü kız kardeşidir. Gerek yıllar süren düş (hem çağdaş hem de yazılı anlatılardan alınan eski düş) çözümlemelerinden, gerekse kutsal metinler, Sienali Katerina, Assissili Francis, Rumi ve Eckhart gibi mistiklerin çalışmaları ile Dickinson, Millay, Whitman vb gibi birçok şairin yapıtlarından yola çıkılırsa, şiirde bir şiir-yapıcı, sanat-yapıcı işlev bulunduğu görülür. Bu işlev kendiliğinden ya da amaçlı olarak şiirin içgüdüsel çekirdeğine yaklaşmaya cüret edildiğinde ortaya çıkmaktadır.

Düşlerin, öykülerin, şiirin ve sanatın buluştukları şiirdeki bu yer, içgüdüsel ya da vahşi doğanın gizemli hayat alanını oluşturur. Çağdaş düşler ve şiirde, eski halk masallarında ve mistiklerin yazılarında bu çekirdek ve içinde bulunduğu alan kendi başına hayatı olan bir varlık olarak anlaşılır. Şiirde, resimde, dansa ve düşlerde bu alan çoğu zaman, ya okyanus, gök kubbe, bereketli yeryüzü gibi engin bir unsur ya da *cennetin kraliçesi*, *akgeyik*, *arkadaş*, *sevgili*, *dost* ya da eş gibi kişilik sahibi bir güç olarak simgelenir.

Bu çekirdekten tanırsal konular ve fikirler yükselerek, o kişiye "ben-olmayan bir şeyle dolu olma" hissi yaratır. Yine birçok sanatçı, egodan doğan kendi fikirlerini ve konuları çekirdeğin kenarına götürüp içine bırakır ve haklı olarak bilirler ki, bunlar orada o çekirdeğin dikkate değer hayat anlayışıyla yeniden aşılanmış ya da yikanmış olarak geri döneceklerdir. Her iki durumda da bu süreç, insanın hislerinin, duygu durumunun ya da yüreğinin ansızın derin bir şekilde uyanmasına, değişmesine veya bilgilenemesine neden olur. İnsan yeni bilgiler edindiğinde duygu durumu değişir. Duygu durumu değiştiğinde yüreği de değişir. O çekirdekten çıkan imgelerin ve dilin bu kadar önemli olmasının nedeni budur. Bunlar hep birlikte bir şeyi başka bir

lı bakış açıları tarafından id, benlik, içsel doğa olarak da adlandırılabilir. Biyolojide ise buna tipik ya da temel doğa denir.

Ama örtük, önbilisel ve bedeninin içinden gelen bir şey olduğundan, *cantadoralar* arasında ona bilge ya da akıllı doğa denir. Bazen “zamanın sonunda yaşayan kadın” ya da “dünyanın ucunda yaşayan kadın” olarak tanımlandığı da olur. Ve bu *criatura* her zaman bir yaratıcı-cadı, ölüm tanrıçası, ahlâki çöküntü yaşayan bir bakire ya da daha başka kişileştirmelerden biridir. O, yollarını kaybeden, bir bilgiye ihtiyaç duyan, çözülecek bir sırrı olan, ormanda ya da çölde gezinip araştırma yaparken yoldan çıkan herkes için hem arkadaş hem de annedir.

22 Gerçeklikte, bu fenomenin çıktığı ve psişenin tarif edilemez bir tabakası olan psikoid bilinç dışında, Vahşi Kadın öylesine engindir ki, adı yoktur. Ama bu kuvvet, kadınlığın bütün önemli vehçelerini doğduğundan, sadece doğasının sayısız boyutuna derinlemesine bakmak için değil, onu elde tutmak için de yeryüzünde birçok isimle adlandırılır. Onunla olan ilişkimizi yeniden ele geçirmeye tam başlamışken bir anda sise bürünebileceğinden, onu adlandırarak içimizde onun için bir düşünce ve duygu alanı yaratırız. Böylece bize geri döner ve eğer değer verirse, yanımızda kalır.

Bu nedenle ona İspanyolca *Río Abajo Río* [nehirin altındaki nehir]; *La Mujer Grande* [Büyük Kadın]; *Luz del abismo* [uçurumun ışığı]; *La Loba* [kurt kadın] ya da *La Huesera* [kemik kadın] diyorum.

Macarcada, *Ö*, *Erdöben* [Ormanın Kızı] ve *Rozsomák* [Kutup Por-suğu] olarak adlandırılır. Navajo dilinde insanlarla hayvanların, bitkilerle kayaların yazgısını dokuyan *Na'ashjé'ii Asdzàà'* dir [örümcek kadın]. Guatemala dilinde başka birçok ismin yanı sıra *Humana del Niebla* [Duman Varlık], yani sonsuza kadar yaşayan kadındır. Japonca'da bütün ışığı, bütün bilinci getiren *Amaterasu Omikami'* dir [Numina]. Tibet'te ona *Dakini* denir, kadınların içindeki duru-görü-yü oluşturan dans eden kuvvettir. Ve böylece devam eder. Tıpkı onun devam ettiği gibi.

Bu Vahşi Kadın doğasının kavranması bir inanç değil, bir eylemdir. En hakiki anlamıyla bir psikoloji işidir: *Psukhèlpsych*, ruh [psişe]; *ology* ya da *logos*, ruh bilgisi. O olmadığında, kadının onun gönül sohbetini işitecek ya da kendi içsel ritimlerinin vuruşlarını kaydedecek kulaklardan yoksun kalır. Onsuz, kadınların içgözleri karanlıklara bürünmüş bir el tarafından kapatılır ve günlerinin büyük bir bölümü, kısmi

şeyle değiştirme gücüne sahiptir; bu değişikliğin tek başına iradeyle başanılması zor ve dolambaçlıdır. Bu anlamda çekirdek Benlik, içgüdüsel Benlik, hem iyileştirici hem de hayat-getiricidir.

felç yaşatan bir can sıkıntısı ya da türlü hüsnükuruntularla geçer. Onsuz, kadınlar ruhlarının bastığı yerin sağlamlığını yitirirler. Onsuz, neden burada olduklarını unuttur, hareket etmeleri gerekirken dururlar. Onsuz, çok fazla ya da çok az şey üstlenir ya da hiç bir şey yapmazlar. Onsuz, ateş üstündeyken bile suskundur. O, kadınların düzenleyicisidir, duygusal yüreğidir, fiziksel bedeni düzene sokan insan yüreğinin aynısıdır.

İçgüdüsel psişe ile iletişimimiz koptuğunda yarı yarıya harap olmuş bir durumda yaşarız ve dişil imgelerle güçler tam olarak gelişemez. Bir kadın temel kaynağından yoksun kaldığı zaman yüksüzleşerek içi boşalır; içgüdüleri ve doğal hayat döngüleri kaybolacağı gibi, kendisinin ya da başkalarının kültürü, usavurma veya ego tarafından teslim de alınabilir. 23

Vahşi Kadın bütün kadınların sağlığıdır. Onsuz, kadınların psikolojisi anlamsızlaşır. Bu yabanıl kadın, prototip kadındır... hangi kültür, hangi çağ, hangi politika olursa olsun, o değişmez. Döngüleri değişir, simgesel temsilcileri değişir, ama özünde o hiç değişmez. Neyse odur ve bir bütündür.

O, kadınlar aracılığıyla kendine bir çıkış bulur. Baskı altına alınıp ezilirse, yukarıya doğru çıkmak için didirir. Kadınlar özgürse, o da özgürdür. Ne mutlu ki, kaç kere bastırılırsa bastırılsın, tekrar yukarı fırlar. Kaç kere yasaklanmış, ezilmiş, önü kesilmiş, sulandırılmış, eziyete uğramış; güvenilmez, tehlikeli, çılgın gibi sayısız aşağılamalarla yaf-talanmış olursa olsun, kadınların içinde yukarıya doğru öyle bir çıkar ki, en sakın, en çekingen kadın bile ona gizli bir yer ayırır. En bastırılmış kadın bile yüreğinde ona gizli bir yer ayırır; güre ve vahşi gizli düşünceleri ve gizli duyguları vardır ki, doğal olan da budur. En tutsak kadın bile vahşi benliğinin yerini savunur, çünkü sezgisel olarak bilir ki, bir gün bir mazgal deliği, bir çıkış, bir fırsat bulduğunda tabana kuvvet kaçmak için ondan güç alacaktır.

Ben bütün kadın ve erkeklerin yetenekleriyle doğduklarına inanıyorum. Bununla birlikte, gerçekte istidatlı kadınların, yetenekli kadınların, yaratıcı kadınların psikolojik hayatları ve huylarını pek anlatan olmamıştır. Öte yandan, genelde insanların, özellikle kadınların zayıflıkları üzerine çok kalem oynatılmıştır. Ama Vahşi Kadın arketipi söz konusu olduğunda, onu kavramak, anlamak, sunduklarından yararlanmak için kadınlara güç veren düşünce, duygu ve çabalarla daha çok ilgilenmeli ve kadınları zayıf düşüren içsel ve kültürel etkenleri uygun bir şekilde hesaba katmalıyız.

Genelde vahşi doğayı kendi başına var olan bir olgu, bir kadının en

derin hayatını canlandırıp bizi ondan haberdar eden bir olgu olarak anladığımız zaman, asla olası görülmeyen biçimlerde gelişim göstermeye başlayabiliriz. Kadın psikolojisinin merkezinde bulunan bu doğuştan gelen tinsel varlığa hitap etmeyi başaramayan bir psikoloji, kadınları da yetersiz kılar ve onların kızlarını ve kızlarının kızlarını, gelecekteki bütün anaerkil tutumlardan uzaklaştırır.

Öyleyse, yabancı ruhun incinmiş kısımlarına iyi bir ilaç uygulamak ve Vahşi Kadın arketipiyle ilişkiyi düzeltmek için ruhun kargaşaları doğru bir şekilde adlandırılmalıdır. Klinik çalışmalarım sırasında teşhis koymayı kolaylaştıran iyi bir istatistik el kitabı ile yeterli sayıda ayırıcı tanının yanı sıra, nesnel psişedeki ve ego-Benlik² eksenindeki örgütlenme (ya da dağınıklık) aracılığıyla psikopatiyi tanımlayan psikanalitik parametreden yararlandım, ama sorunun ne olduğunu bir kadının bakış açısından hareketle güçlü bir şekilde betimleyen başka tanımlayıcı davranış ve duygular da vardır.

Psişedeki vahşi güçle ilişkinin koptuğuna dair duygu-tonlu belirtilerden bazıları nelerdir? Sürekli olarak aşağıda belirtilen yollardan birisiyle hissetmek, düşünmek ya da davranmak derin içgüdüsel ilişkinin kısmen zedelenmesi ya da sürekli yitirilmesi demektir. Sadece kadınların dilini kullanırsak, bu belirtiler şunlardır: Kendini had safhada yavan, yorgun, kırık, çökkün, kafası karışık, suskun, dizginlenmiş, heyecansız hissetmek. Kendini korkmuş, aksak ya da zayıf, esinsiz, cansız, ruhsuz, anlamsız, utangaç, sürekli kızgın, hafifmeşrep, sıkışık kalmış, yaratıcılıktan uzak, bastırılmış, aklını yitirmiş hissetmek.

Kendini güçsüz, sürekli kuşku içinde, sarsak, tıkanmış, bir işin sonunu getiremez, yaratıcı hayatını başkalarına teslim eden, eş, iş ya da arkadaş seçiminde hayatın altını oyan tercihler yapan, kendi döngülerinin dışında yaşamaktan mustarip, kendini aşırı koruyucu, uyuşuk, belirsiz, mütereddit, kişiliğine uygun adımlar atamayan ya da sınırlar koymayan biri olarak hissetmek.

Kendi temposunda ısrar etmeyen, çekingen, Tanrı'sından ya da Tanrılarından ayrı düşmüş, kendini yenilemekten uzaklaşmış, içgüdülerini yitirmiş biri için en güvenli yer olduğundan ev hayatına, entelektüelliğe, işe ya da tembelliğe çekilmiş biri olmak.

Kendi başına bir işe girmekten ya da kendini açığa vurmaktan korkmak; akıl hocası, anne, baba aramaktan korkmak; eksik çalışmasını bir

2. Edward Ferdinand Edinger, *Ego and Archetype*, New York: Penguin, 1971. Edinger tarafından Jung'un hareket ettiren ve hareket eden işlevi görmeleri için birbirlerine ihtiyaç duyan, tamamlayıcı bir ilişki içindeki ego ve Benlik görüşünü tanımlamak üzere kullanılan bir deyimdir (C. G. Jung. *Collected Works*, cilt II, 2. basım, 39. paragraf. Princeton: Princeton University Press, 1972).

başyapıt haline gelmeden önce sergilemekten korkmak; bir yolculuğa çıkmaktan korkmak; başkasına ya da başkalarına bakmaktan korkmak; koşmaya devam etmekten, durmaktan, yavaşlamaktan korkmak; otorite önünde sinmek; yaratıcı tasarımlardan önce enerjisini yitirmek; ürkme, küçük düşürülme, endişe, uyuşukluk, bunaltı.

Başka yapacak bir şey kalmadığında dilini tutmaktan korkmak; yeniyi denemekten korkmak, karşı koymaktan korkmak, sesini yükselterek, karşı çıkarak konuşmaktan korkmak; midesinin bulanmasından, heyecandan midesine sancılar girmesinden, midesinin ekşimesinden, ortada kalakalmaktan, boğulmaktan, çok kolay uzlaşmacı ya da nazik biri olmaktan, intikam almaktan korkmak.

Durmaktan korkmak; harekete geçmekten korkmak; durmadan üçe kadar sayıp başlayamamak, üstünlük kompleksi, müphemlik hissetmek, ama yine de başka açılardan tamamen yetenekli, tamamen işlevsel olmak. Bu saydıklarımız bir çağın ya da bir yüzyılın hastalığı değildir ve kadınların her tutsak alınışında, vahşi doğanın her tuzağa düşürülüşünde, her zaman ve her yerde bir salgın şeklinde kendini gösterir.

Sağlıklı kadın tıpkı bir kurt gibidir: Sağlam, kunt, diri, hayat verici, konumunun bilincinde, yaratıcı, sadık ve göçebedir. Ancak vahşi doğadan ayrılmak kadının kişiliğinin zayıflamasına, bir hortlak ve hayalet halini almasına yol açar. Postu kolay deldiren, çelimsiz, sıçrayamayan, avlanamayan, doğuramayan, bir hayat yaratma yeteneğinden yoksun biri olmak için burada değiliz. Kadınların hayatı durağanlık içindiyken ya da can sıkıntısıyla dolu olduğunda, bu her zaman için Vahşi Kadın'ın ortaya çıkma zamanının geldiğini gösterir; ruhun yaratıcı işlevinin deltayı doldurmasının zamanıdır.

Vahşi Kadın kadınları nasıl etkiler? Vahşi Kadın, müttefikimiz, önderimiz, modelimiz, öğretmenimiz olursa, iki gözümüzle değil, birden çok gözü olan sezginin gözleri aracılığıyla görürüz. Sezgiye sahip çıktığımızda, yıldızlı göğe benzeriz: Dünyaya binlerce göz aracılığıyla bakarız.

Vahşi doğa şifa bohçalarını taşır: Bir kadının olmaya ve bilmeye gerek duyduğu her şeyi taşır. Her şeyin dermanını taşır. Öyküler ve düşler, sözcükler ve şarkılar, işaretler ve simgeler taşır. Hem araç hem de amaçtır.

İçgüdüsel doğayla yan yana olmak, dağılıp gitmek; her şeyi soldan sağa, siyahtan beyaza doğru değiştirmek; doğu ile batıyı tersyüz etmek; çılginca ya da denetimsizce davranmak anlamına gelmez. Temel toplumsal ödevlerin bir kenara bırakılacağını ya da daha az insani bir hale gelineceğini de anlatmaz. Aksine, bunun tamamen tersidir. Vahşi do-

ğa, insanı büyük ölçüde bütünler.

İçgüdüsel doğayla yan yana olmak; hayat alanını belirlemek, kendi sürüsünü bulmak, yetenek ve kusurlarına bakmaksızın güven ve gurur duyarak bedeninin içinde olmak, kendi yararına konuşmak ve hareket etmek, farkında ve uyanık olmak, sezgi ve algının doğuştan gelen dişil güçlerine dayanmak, kendi döngülerine girmek, ait olunan yeri bulmak, vakarla yükselmek, mümkün olduğunca yüksek bir bilinç düzeyini korumak demektir.

26 Vahşi Kadın arketipi ve onun ardında yatan her şey, bütün ressam, yazar, heykeltıraş, dansçı, düşünür, mürşit, mürit ve arayıp bulanların koruyucusudur, çünkü bunların hepsi buluş işiyle meşguldür ve içgüdüsel doğanın ana uğraşı da zaten budur. Bütün sanatlarda olduğu gibi, kafada değil, bağırsaklarda ikamet eder. İz sürebilir, koşabilir, emir verebilir ve başından savabilir. Hissedebilir, saklanabilir ve derinden sevebilir. Sezgisel, tipik ve normatiftir. Kadınların zihinsel ve ruhsal sağlığı için son derece gereklidir.

Peki, Vahşi Kadın'ı oluşturan unsurlar nelerdir? Hem arketipsel psikolojinin bakış açısından, hem de kadim geleneklerde, Vahşi Kadın dişil ruhtur. Ancak, ondan daha fazlasıdır da; dişiliğin kaynağıdır. İçgüdüyle, gerek göz önündeki, gerekse saklı dünyalarla ilgili olan her şeydir – temel olandır. Hepimiz, ondan hayatımız için gereken tüm içgüdü ve bilgileri içeren ısıtılı bir hücre alırız.

“...O, Hayat/Ölüm/Hayat kuvvetidir, yaşatma gücüdür, kuluçkadır. Sezgidir, uzağı görendir, derin dinleyicidir, sadık yürektir. İnsanları çokdilli kalmaya cesaretlendirir; düşlerin, tutkuların ve şiirin dilini akıcı bir şekilde konuşmaya yüreklendirir. Gece düşlerinden fısıltılar getirir, bir kadın ruhuna ait araziden geçerken arkasında kalın bir kıl ve çamurlu bir ayak izi bırakır. Bunlar, kadınları onu bulma, kurtarma ve sevmeye özlemiyle doldurur.”

“O, fikirler, duygular, dürtüler ve bellektir. O, yitirilmiş ve uzun, ama çok uzun zamandır neredeyse unutulmuştur. O, kaynaktır, ışıktır, gecedir, karanlıktır ve şafaktır. O, iyileştirici balçığın kokusu ve tilkinin arka bacağıdır. Bize sırları söyleyen kuşlar ona aittir. ‘Şu yoldan, şu yoldan,’ diyen sestir.”

“Haksızlık karşısında tehditler savuran odur. Büyük bir çark gibi dönen odur. Döngülerin yaratıcısıdır. Aramak için evi terk ettiğimiz odur. Eve gelmemiz onun içindir. Bütün kadınların gübreli köküdür. İsimizin bittiğini düşündüğümüzde bizi gitmekten alıkoyan güçtür. İddiasız ham düşünce ve işlerin kuluçkasıdır. O, bizi düşünen akıldır, bizler de, onun aklından geçen düşünceleriz.”

“O, nerede bulunur? Onu nerede hissedebilir, nerede bulabilirsiniz? O, çölleri, ormanları ve okyanusları, kentleri dolaşır, kulübe ve şatolar da gezer. Yönetim kurulu odasında, fabrikada, cezaevinde, yalnızlık dağında, kraliçeler arasında, *campesina*’lar arasında yaşar. Varoşlarda, üniversitede ve sokaklarda yaşar. Büyüklüğünü anlamaya çalışmamız için ardında ayak izleri bırakır. Doğurgan toprak olan bir kadının bulunduğu her yere ayak izleri bırakır.”

“Nerede yaşar? Kuyunun dibinde, membalarda, zamandan önceki eterde. Gözyaşında ve okyanusta yaşar. O büyüdüğüce hışırdayan ağaçların kabuklarında yaşar. Geleceğin ve zamanın başlangıcındandır. Geçmişte yaşar ve bizim tarafımızdan çağırılır. Bugündür; soframızda bir yeri vardır, arkamızda sıraya girer ve yolda önümüzde gider. Gelecektedir ve şimdide bizi bulmak için zaman içinde geriye doğru yürür.”

“Karı delip başını çıkaran yeşilde yaşar, solan güz ekinlerinin hışırdayan saplarında yaşar, ölünün öpülmeye geldiği ve yaşayanın yakarılarını gönderdiği yerde yaşar. Dilin üretildiği yerde yaşar. Şiirde, perküsyonda ve terennümde yaşar. Dörtlük notalarda ve yarım notalarda, bir kantatta, bir sestinde ve blues’da yaşar. O, içimizde esinin patlamasından hemen önceki andır. Dünyamızı delip geçen çok uzak bir yerde yaşar.”

“İnsanlar onun varoluşuna dair deliller, türlü kanıtlar isteyebilirler. İstedikleri, aslında ruhun varlığına ilişkin kanıtlardır. Biz ruh olduğumuza göre, kanıt da biziz. Her birimiz yalnızca Vahşi Kadın’ın varlığının değil, onun topluluk içindeki halinin de kanıtıyız. Bu tanımlanamaz yaratıcı dişil gücün kanıtı biziz. Bizim varoluşumuz onunla paraleldir.”

“İçeride ve dışarda onunla yaşadıklarımız, işte size kanıt. Psişenin içinde onunla geceleri gördüğümüz düşler ve gündüze ait düşünceler yoluyla, özlere ve esinlerimize yoluyla binlerce ve milyonlarca kez karşılaşmamız; bunların hepsi birer kanıt olarak sunulabilir. Onun yokluğunda yas tutarız ve ondan ayrı düşüğümüzde onu özleyip ararız; işte onun bu yoldan geçtiğini gösteren belirtiler...”

Doktoramı etno-klinik psikoloji üzerine yaptım. Bu bilim dalı hem klinik psikolojiyi, hem de etnolojiyi inceler. Etnoloji, grupların, özellikle de ka-

3. “Para La Mujer Grande, Yüce Kadın”, C. P. Estés, *Rowing Songs for the Night Sea Journey: Contemporary Choants*’tan (Gece Deniz Yolculuğu İçin Kürek Çeken Şarkılar; Çağdaş Türküler), (kendi basımı), 1971.

bilelerin psikolojileri üzerinde durur. Doktora sonrası diplomam ise, bana Jungcu psikanalist olma ehliyeti kazandıran analitik psikoloji üzerinedir. *Cantadora/mesemondo* [şair ve sanatçı] olarak hayat deneyimim, çalışmalarımı, analizlerime gelenlerle aynı düzeyde şekillendirir.

Bazen, kadınların vahşi doğalarına geri dönmelerine yardım etmek üzere danışma odasında ne yaptığımı anlatmam istenir. Klinik ve gelişimsel psikolojiye çok önem veriyor ve iyileşme için en basit ve en kolay erişilebilir unsuru, yani öyküleri kullanıyorum. Hastanın birçok konu ve öykü içeren düş malzemesini dinleriz. Analize giren kişinin fiziksel duyumları ve bedensel anıları da bir anlamda okunup bilinç aşamasına çıkarılabilecek öykülerdir.

28

Ayrıca, Jung'un etkin imgelem çalışmasına çok yakın olup karşılıklı etkileşime dayanan güçlü bir esrime şekli öğretiyorum –bu ise danışanın psikik yolculuğunu daha da aydınlatan öykülerin ortaya çıkmasını sağlıyor. Vahşi Benliği, özgül sorular aracılığıyla ve masal, efsane ve mitlerin incelenmesi yoluyla ortaya çıkarıyoruz. Genellikle bir kadının o anki psikik gelişimi için ihtiyaç duyduğu bütün dersleri içeren yol gösterici miti ya da masalı zaman içinde bulabiliyoruz. Bu öyküler bir kadının ruhsal dramasını oluşturuyor. Sahne yönergeleri, karakterlendirme ve dekoruyla tüm bunlar bir tiyatro oyununu andırır.

“El sanatları,” yaptığım işin önemli bir parçasıdır. Eski el sanatlarını öğretmek hastalarımı güçlendirmeye çalışırım. Bunlar arasında simgesel tılsım yapma sanatları olan *las ofrendas* ve *retablos* –basit kurdele çubuklardan ayrıntılı oymalara kadar her şey– bulunur. Sanat önemlidir, çünkü ruhun mevsimlerini ya da ruhun yolculuğundaki özel veya trajik bir olayı anımsatır. Sanat, sadece kendimiz için değildir, sadece kendi kavrayışımızın bir göstergesi değildir. Peşimizden gelenler için bir haritadır da.

Tahmin edebileceğiniz gibi, çalışmalar tamamen kişilere göre ayarlanmıştır, çünkü insanların her birinin ayrı yaradılıştaki olduğu doğrudur. Ama insanlarla çalışmamda değişmeden kalan ve hem benim hem de sizin çalışmalarınız dahil bütün insanlığın çalışmalarına temel oluşturmuş etkenler şunlardır: Soru zanaatı, öykü zanaatı, el zanaatı –tüm bunlar bir şey yapar ve o bir şey ise ruhtur. Ruhu her besleyişimizde, onun gelişimini güvence altına alırız.

Bunların, eski yaraların kabuklarını yumuşatmak, onlara merhem sürmek, yenilerini önceden görmek, böylece ruhu gerçek dünya için görünür kılan eski becerileri yeniden canlandırmak için kullanılan somut yöntemler olduğunu göreceğinizi umuyorum.

Kadınların içgüdüsel doğasını aydınlatmak için kitaba aldığım ma-

salların bazıları özgün öykülerdir, bazıları ise sözlü gelenekleri anımsayabildiğimiz kadar uzak bir geçmişten beri bozulmadan kalmış olan *tia y tio*'larım, *abuelita y abuelo*'larım, *omah* ve *opah*'larım [ailemin yaşlıları] tarafından saklamam için bana verilmiş has öykülere dayanarak yazdığım, özgün edebi anlatılardır. Birkaçı bizzat ilk elden yaptığım karşılaşmaların yazılı belgeleriyle, bir kısmının yazımı üzerinden epeyce zaman geçmiştir. Hepsi ezberdendir. Hepsi de ayrıntılara tamamen sadık kalınarak ve arketipsel bütünlük korunarak aktarılmıştır. Bunları sözlere, öykülerin incelik ve gereklerini iyileştirici fenomenler olarak gören ailemdeki şifacı-anlatıcıların yaşayan üç kuşağının izni ve inayetiyle aktarıyorum.⁴

29

Burada ayrıca, kendi kendilerini keşfetmeleri için danışmanlık yaptığım hastalarım ve başka kişilere sorduğum bazı soruları da bulacaksınız. Sizin için bu zanaatın bir bölümünü ayrıntılı olarak ele alıyorum –deneysel ve sanatsal bir oyun olan bu zanaat, kadınların çalışmalarının yaratıcı gücünü bilinçli bellekte tutmalarına olanak sağlar. Tüm bunlar, değerli vahşi Benlik ile bir yakınlaşmanın ortaya çıkmasına yardımcı olur.

Öyküler ilaçtır. İlk öykümü duyduğumdan beri onların büyüünden kurtulamadım. Onların böyle bir gücü var; bir şey yapmamızı, olmamızı, etmemizi şart koşmazlar – sadece dinlememiz yeterlidir. Yitirilmiş bir psikik dürtünün onarımı ya da düzeltilmesi için gereken çareler, öykülerin içinde bulunur. Öyküler, arketipi (bu durumda Vahşi Kadın'ı) kendiliğinden tekrar yüzeye çıkaran heyecanı, üzüntüyü, soruları, özelemleri ve anlayışları doğurur.

Öykülerin dokusuna, hayatın karmaşıklıklarına ilişkin olarak bize rehberlik eden dersler yerleştirilmiştir. Öyküler, batıp gitmiş bir arketipin yüzeye çıkarılması ihtiyacını ve bunun yöntemlerini anlamamızı sağlar. İzleyen sayfalarındaki öyküler on yıllardır çalışıp göz nuru döktüğüm ve Vahşi Kadın arketipinin cömertliğini en açık şekilde ifade ettiğine inandığım yüzlercesi arasından seçilmiştir.

Kimi zaman çeşitli kültürel eklemeler öykülerin iskeletini bozar. Örneğin, (geçmiş birkaç yüzyılın diğer masal derleyicileri arasından) Grimm Kardeşler'i ele aldığımızda, o zamanın bilge kişilerinin (öykü anlatıcılarının) bazen bu dindar biraderlerin hatırına öykülerini “safılaştırdıkları” yönünde kuvvetli şüphelerle karşılaşırız. Zamanın seyri için-

4. Öykünün sınırları konusunda izlediğim etnik gelenekler hakkında bkz. *Sonsöz, İlaç Olarak Öykü*.

de eski pagan simgeler Hristiyan olanlarla kaplanmış, öyle ki, bir masaldaki yaşlı şifacı kötü bir cadı haline gelmiş, bir hayalet meleğe dönüşmüş, bir erginleme maskesi ya da peçesi bir mendil olmuş ya da Güzel (Gündönümü şenliği sırasında doğan çocuklara verilen geleneksel isim) adındaki çocuğun ismi *Schmerzenreich* [Gamli] olarak değiştirilmiştir. Cinsel öğeler atılmıştır. Yardımcı yaratıklar ve hayvanlar çoğu kez ifrit ve cinlerle yer değiştirmiştir.

30 Kadınlar, cinsellik, sevgi, para, evlilik, doğurma, ölüm ve dönüşüm üzerine dersler veren kimbilir kaç masal bu şekilde yitirilmiştir. Eski kadınların gizlerini açıklayan peri masalları ve mitlerin üstü de bu şekilde örtülmüştür. Bugün var olan peri masalları ve mitlerin en eski derlemeleri müstehcenlik, cinsellik, sapkınlık (ibret olarak), Hristiyanlık-öncesi, kadınsılık, tanrıçalar, erginleme, çeşitli psikolojik sıkıntılar için ilaçlar ve tinsel esrimeler için yönergeler gibi konulardan arındırılıp temizlenmiştir.

Ama tüm bunlar sonsuza kadar kaybolmamıştır. Çocukken bana, büyük bir kısmını bu çalışmaya aldığım eski öykülerin yalın ve bozulmamış temalarının birçoğu aktarılmıştı. Ayrıca öykülerin küçük kırntıları, bugün var oldukları şekliyle bile, bize bütün öykünün asıl biçimini gösterebilirler. Aslında bu öyküleri yeniden kurmak, uzun, karmaşık ve üzerinde düşünmeyi gerektiren bir çaba olsa da, ben yine de oyun olsun diye peri masallarında adli tıp bulguları ve paleomitoloji adını verdiğim unsurların peşinde el yordamıyla koşturdum. Bu işe yaradığında, antropolojik ve tarihsel çıkarımları hesaba katarak laymotifleri karşılaştırıyor; hem eski hem de yeni, çeşitli tefsir biçimleri kullanıyorum. Bu yöntem kısmen de olsa, insanların içgüdüsel yaşamlarını kavramak amacıyla peri masalları, efsane ve mitlerdeki bütün motif ve konuları muhafaza edip bunlar üzerinde çalışan analitik ve arketipsel psikoloji eğitimi aldığım yıllar boyunca öğrendiğim kadim arketipsel örüntüler yoluyla yeniden kurulur. Ayrıca düşsel dünyalarda, bilinçdışının ortak imgelerinde ve düşler ile sıradışı bilinç hallerinden çıkan şeylerde yerleşik olan şablonlardan destek alırım. Tören çömlekleri, maskeler ve heykelcikler gibi bizzat kadim kültürlerden gelen arkeolojik kanıtlarla öykü kalıplarını karşılaştırmak, bunlara son bir cila atabilir. Peri masallarına özgü basit bir tabirle söylersek, burnumla külleri eşelemeye çok zaman harcarım.

Yaklaşık yirmi beş yıldır arketipsel örüntüleri, onun iki katı kadar bir süredir de aile kültürümden gelen mitleri, peri masallarını ve folkloru inceliyorum. Öykülerin iskeleti üzerine epey bilgi sahibi oldum ve bir öyküde iskeletin nerede ve ne zaman eksildiğini biliyorum. Yüzyıl-

lar boyunca ülkelerin diğer ülkeler tarafından defalarca fethedilmesi ve gerek barışçıl yollarla, gerekse zorla din değiştirmeler, eski öykülerin özgün çekirdeğini örtmüş ya da değiştirmiştir.

Ama iyi haberler de var. Mevcut versiyonlarındaki bütün yapısal köhneliğe rağmen, masalların hâlâ ıslıl ıslıl parlayan güçlü kalıpları vardır. Parça ve bölümlerin biçimine bakılarak öyküden nelerin kaybolduğu oldukça doğru bir şekilde belirlenebilir ve kaybolan bu parçalar hatasız olarak tekrar yerlerine konulabilir. Çoğu zaman, kazıdıkça alttan şaşırtıcı yapılar açığa çıkar ve eski gizemlerin çoğunun yok edilmesinden dolayı kadınların duyduğu üzüntüyü sağaltmaya koyulur. Tümüy-le yok olmamışlardır. İhtiyaç duyulabilecek her şey, gereksinebileceği-miz her şey, öykünün iskeletinden hâlâ bize fısıldamaktadır. 31

Öykülerin özünü derlemek, hiç bitmeyen bir paleontoloji çalışmasıdır. Ne kadar çok öykü iskeleti olursa, bütünsel yapının bulunma olasılığı da o kadar yüksektir. Öyküler ne kadar bütünsel, psişenin ince kıvrım ve dönemeçleri de bizim için o kadar çok görünür hale gelir ve ruh çalışmamızı anlayıp canlandırmak için daha iyi fırsatlarımız olur. Ruh üzerinde çalıştığımızda, Vahşi Kadın da kendisini daha çok yaratır.

Çevremde, eski Avrupa kentlerinin birçoğundan ve Meksika'dan insanlar olduğundan şanslı bir çocukluk yaşadım. Ailemin, komşularımın ve dostlarımla birçok üyesi yakın zamanlarda bir yandan Macaristan, Almanya, Romanya, Bulgaristan, Yugoslavya, Polonya, Çekoslovakya, Sırbistan-Hırvatistan, Rusya, Litvanya ve Bohemya'dan, diğer yandan Jalisco, Michoacan, Juarez ve Mexico/Texas/Arizona sınırlarındaki *Aldeas Fronterizas* köylerinden gelmişlerdi. Onlar ve diğer birçokları -Amerika'nın yerlileri, Appalachia halkları, Asyalı göçmenler ve güneyden birçok Afrikalı-Amerikalı aileler- ekip biçmeye; külhanelerde ve çelikhanelerde, bira fabrikalarında ve ev işlerinde çalışmaya geliyorlardı. Çoğu akademik anlamda eğitim görmemiş olsa da, had safhada bilgeydiler. Değerli ve neredeyse saf bir sözlü geleneğin taşıyıcıydılar.

Aile üyelerimin ve komşularımla birçoğu zorunlu çalışma kamplarından, mülteci kamplarından, sürgün kamplarından ve toplama kamplarından kurtulup hayatta kalmışlardı ve buralarda tanıdıkları öykü anlatıcıları Şehrazad'ın başına gelenlerin kâbus gibi bir versiyonunu yaşamışlardı. Birçoğu aile topraklarını kaybetmiş, göçmenlerin tutulduğu hapishanelerde yaşamış ve kendi iradeleri hilafına başka yurtlar edinmek zorunda bırakılmıştı. Bu gösterişsiz öykü-anlatıcılardan ilk öğrendiğim şey, hayatın bir anda ölümüne, ölümünün de hayata dönüşebildiği zamanlarda insanların anlattıkları masallardı. Bana anlatılan bu masallar,

çok fazla acı ve umutla dolu olduğundan, daha sonraları kitaplardaki peri masallarını okuyacak kadar büyüdüğümde ikincisi bana ilkine göre tuhaf bir şekilde terbiye edilip yavanlaştırılmış gibi göründü.

Genç bir erişkinen batıya, Kıta Sınırı'na yakın bir yere taşındım. Zaman içinde yakın dostlarım ve ruh kardeşlerim olan sevgi dolu Yahudi, İrlandalı, Yunan, İtalyan, Afro-Amerikalı ve Alsaslı yabancılar arasında yaşadım. Amerika Birleşik Devletleri'nin güneybatısındaki New Mexico'dan Trampalar ve Truchalar gibi az rastlanır eski Latino topluluklarından bazılarını tanıma mutluluğuna eriştim. Kuzey'de Inuitlerden, Batı'daki Pueblo ve Plains halklarına, Orta ve Güney Amerika'daki Nahualara, Lacondonelara, Tehuanalara, Huicholelara, Sesilere, Maya-Quichelere, Maya-Caqchiquelelere, Mesquitoları, Cunalara, Nasca/Quechualara ve Jivarolara kadar Amerikan Yerlisi arkadaşlarım ve akrabalarımınla birlikte vakit geçirme şansım oldu.

Mutfak masalarında ve asma çardakları altında, kümes ve süthanelerde, hamur açarken, vahşi hayatın peşinde koşarken ve milyonuncu ilmiği atarken kardeşlerim gördüğüm şifacılarla öykü alışverişinde bulundum. Son acı biber kâsesini paylaşma, cenaze kaldırmak için dua eden kadınlarla ağıt yakma ve damı olmayan evlerde yıldızlar altında uyuma şansım oldu. Orta Batı ve Uzak Batı'nın kentsel bölgelerindeki, Little Italy, Polish Town, Hill Country ve Los Barrios gibi etnik cemaat yerleşimlerinde ateşin karşısına oturdum veya akşam yemeğine katıldım ve son zamanlarda da Bahamalar'daki insan-griot dostlarımla *sparatlar* yani kötü ruhlar hakkında öykü değiş tokuşunda bulundum.

İki kere şanslıydım, çünkü gittiğim her yerde çocuklar, orta yaşlı kadınlar, gariban kocakarılar, hayatlarının doruğunda erkekler, ruh sanatçıları, ormanlardan, cangıllardan, çayırardan ve kum tepelerinden yavaş yavaş çıkarak beni karga sesleri ve türkülerle ağırladılar. Ben de onları öyle ağırladım.

Öykülere yaklaşmanın birçok yolu vardır. Profesyonel halkbilimcilerin, Jungcu, Freudcu ya da diğer türden analistlerin, etnologların, antropologların, teologların, arkeologların hepsi gerek masalları toplama, gerek ifade etme tarzları açısından farklı yöntemlere sahiptir. Entelektüel olarak benim öykülerle çalışma tarzımı geliştirmem, analitik ve arketipsel psikolojideki eğitimim aracılığıyla oldu. Psikanaliz eğitimim sırasında beş yıldan uzun bir süre laytmotiflerin çözümlenmesi, arketipsel simgecilik, dünya mitolojisi, eski ve popüler ikonoloji, etnoloji, dünya dinleri ve tefsir üzerinde çalıştım.

Bununla birlikte, öykülere bir *cantadora* olarak yüreğimin sesiyle yaklaşıyorum. Geçmiş çok eskilere uzanan bir anlatıcılar geleneğinden geliyorum: Kucaklarında plastik cep kitaplarıyla dizleri ayrılmış bir halde etekleri yerlere sürterek tahta sandalyelerde otururken ya da bir tavuğun kafasını koparıırken kolayca öyküler anlatabilen *mesemondok*'un [yaşlı Macar kadınlarının]... ve kocaman göğüsleri, geniş kalçalarıyla ayakta durup *ranchera* üslubunda bağırarak öyküler anlatan *cuentistalar*'ın [yaşlı Latin kadınlarının] geleneğinden. Her iki klan da, kanı ve bebekleri, ekmeği ve kemikleri yaşayıp deneyimlemiş olan kadınların sade sesiyle öykü anlatır. Bizim için öykü, bireyi ve toplumu güçlendirip doğruya yönelten bir ilaçtır.

Bu zanaatın sorumluluklarını üstlenenler ve zanaatın ardındaki yaratıcı güce bağlananlar, kutsal kişilerden, saz şairlerinden, ozanlardan, griotlardan, kantadoralardan, türkücülerden, gezici şairlerden, serserilerden, büyücü kadınlardan ve abdallardan oluşan çok kalabalık ve eski bir topluluğun doğrudan torunlarıdır.

Bir keresinde düşümde kendimi öyküler anlatırken gördüm ve birinin ayağıma vurarak beni cesaretlendirdiğini hissettim. Aşağıya bakınca topuklarımı tutarak yukarı bakan ve bana gülümseyen yaşlı bir kadının omuzları üstünde durduğumu gördüm.

Ona, "Hayır, hayır, siz *benim* omzuma çıkın, çünkü siz yaşlısınız, ben gencim," dedim.

"Hayır, hayır," diye ısrar etti. "Böyle olması gerekiyor."

Gördüm ki, o da kendisinden daha yaşlı bir kadının omzunda duruyordu ve o da daha yaşlı bir kadının omzunda duruyordu, yine o da cüppeler içindeki bir kadının omzunda duruyordu, o da başka bir ruhun omzunda duruyordu, o da...

Olması gerekenin bu olduğu konusunda, düştüğü yaşlı kadına inandım. Halkımın benden önce yaşamış kişilerinin güçleri ve yetenekleri, öykü anlatma becerimi besler. Deneyimlerime göre öykünün anlatım gücü, enerjisini zaman ve mekân boyunca birbirine karışmış, çağının paçavra ve kaftanını ya da çıplaklığını incelikle giyinmiş ve yaşanmakta olan hayatla taşacak kadar dolmuş yüce bir insanlık sütunundan alır. Eğer tek bir öykü kaynağı ve o öykünün de bir yaratıcı gücü varsa, işte o bu uzun insan zinciridir.

Öykü psikoloji sanatı ve biliminden çok daha eskidir ve ne kadar zaman geçerse geçsin, denklemde her zaman daha büyük bir değer taşıyacaktır. Benim son derece ilgimi çeken en eski anlatım yöntemlerinden biri, coşkulu vecd halidir. Burada anlatıcı, dinleyenleri (bu bir kişi de olabilir birden fazla kişi de) "hisseder" ve sonra "dünyalar arasında-

ki dünya”da bir öykünün vecd halindeki anlatıcı için “cazip kılınıp” onun aracılığıyla anlatıldığı bir duruma girer.

Vecd halindeki anlatıcı *El-duende*’den⁵ geçer. Vecd halindeki bir anlatıcı, öykünün düşündürücü işlevi aracılığıyla ruhsal açıdan iki-eklemlili olmayı öğrenir, yani ses (taşlardan daha yaşlı olan ses) konuşsun diye bazı psişik kapıları ve ego geçişlerini açacak şekilde kendini eğitir. Böyle yapıldığında, öykü her kılığa girebilir, tersyüz edilebilir, yulaf lapasıyla dolup yoksul bir kişinin şölenine boşalabilir, cazip hale gelsin diye altınla dolabilir ya da dinleyenleri öteki dünyaya kadar takip edebilir. Anlatıcı ne olup biteceğini hiçbir zaman bilmez; zaten öykünün büyüünün en az yarısını bu durum oluşturur.

34 Bu kitap Vahşi Kadın arketipinin özellikleriyle ilgili anlatılar içermektedir. Onu şematize etmeye çalışmak, psişik yaşamının çevresine sınırlar çizmek ruhuna ters düşerdi. Onu tanımak hayat boyu devam eden bir süreçtir; bu çalışmanın, yaşam boyu devam eden bir çalışma olmasının nedeni de budur.

İşte bu yüzden burada anlatılan öyküler sizin için de geçerlidir, çünkü bunlar ruhsal vitamin işlevi görür, gözlemler ve harita parçaları sağlar, yolu gösterebilir diye ağaçlara küçük çam sakızlarıyla tüyler tutturur ve *el mundo subterraneo*’ya [yeraltı dünyası], yani psişik evimize giden yolu açmak için bazı çahılları budarlar.

Öyküler içsel hayatı harekete geçirir. İçsel hayatın ürkütüldüğü, kısıtılıp köşeye sıkıştırıldığı yerlerde bu özellikle önemlidir. Öykü, kaldıraçları ve makaraları yağlar; adrenalini hücumuna yol açar; bize dışarı, aşağı ya da yukarı çıkış kapılarını gösterir; dertlerimiz için bize, daha önce boş olan duvarlarda güzel ve geniş kapılar açar: Düş ülkesine götüren, sevgi ve öğrenmeye götüren, bilge vahşi kadınlar olduğumuz kendi gerçek hayatlarımıza geri götüren geçitler.

“Mavisakal” gibi öyküler, bize, kadınların durmak bilmeden kanyan yarasına tam olarak ne yapmak gerektiğine dair haberler getirir. “İskelet Kadın” gibi öyküler ilişkinin mistik gücünü ve ölmüş duyguların tekrar hayata ve derin sevgilere nasıl geri dönebileceğini gösterir. Yaşlı Ölüm Ana’nın yetenekleri Baba Yaga [Vahşi Cadı] karakterinde bulunabilir. Her şeyin kaybedilmiş gibi görüldüğü bir sırada yolu gös-

5. *El-duende* sözcük anlamıyla bir kişinin yürüyüş tarzı, sesinin tonu, hatta küçük parmağını kaldırma şekli dahil, eylemlerinin ve yaratıcı hayatının arkasındaki goblin [cin] rüzgârı ya da kuvvetidir. *Flamenco* dansında kullanılan bir terimdir; şiirsel imgelerde “düşünme” yeteneğini tanımlamak için de kullanılır. Öykü toplayan Latin *curandera*’lar arasında kendi ruhundan daha fazla ruhla dolma yeteneği olarak anlaşılır. İster sanatçı olunsun, isterse izleyici, dinleyici ya da okur, *el-duende* bulunduğu zaman, insan, dansın, müziğin, sözcüklerin, sanatın altındakini görür, duyar, okur, hisseder; orada olduğunu bilir. *El duende* orada olmadığı zaman, olmadığını da bilir.

teren küçük oyuncak bebek, yitirilmiş dişil ve içgüdüsel sanatlardan birini “Akıllı Vasalisa”da⁶ tekrar ortaya çıkarır. “La Loba” [çöldeki kemik kadın] gibi öyküler, ruhun dönüştürücü işlevi üzerine bir şeyler öğretir. “Elsiz Kız,” kadim zamanların eski erginleme törenlerinin yitirilmiş evrelerini yeniden açığa çıkarır ve böylece bir kadının hayatının tüm çağlarına yönelik ebedi ve ömür boyu süren bir kılavuz sunar.

Vahşi doğaya hafifçe de olsa temas etmemiz, konuşmalarımızı insanlarla sınırlamamaya, en muhteşem hareketlerimizi dans pistleriyle, kulaklarımızı sadece insan yapımı aletlerin müziğiyle, gözlerimizi “öğretilen” güzellikle, bedenlerimizi onaylanmış duyumlarla, zihinlerimizi hepimizin zaten hemfikir olduğu olgularla sınırlamamaya yöneltir. Bütün bu öyküler içgörünün bıçağını, tutkulu hayatın alevini, bildiklerini söyleme soluğunu, bakışlarını kaçırmadan gördüklerine dayanma cesaretini, vahşi ruhun güzel kokusunu sunar.

Bu, kadınlarla ilgili öyküler içeren bir kitaptır ve bu öyküler yol boyunca yıkılmadan duran işaretler gibidir. Doğal olarak kazanılmış kendi özgürlüğünüze; kendinizden, hayvanlardan, yeryüzünden, çocuklardan, kız kardeşlerden, sevgililerden ve erkeklerden hoşnutluk duymanıza giden yolda size destek olsun diye okumanız ve üzerinde düşünmeniz içindir. Hemen söyleyeyim, vahşi Benliğin dünyasına açılan kapılar az, ama değerlidir. Derin bir yara iziniz varsa, o bir kapıdır; eski, çok eski bir öykünüz varsa, o da bir kapıdır. Gökyüzünü ve suyu tahammül edemeyecek kadar çok seviyorsanız, o bir kapıdır. Daha derin bir hayatı, eksiksiz bir hayatı, makul bir hayatı özlüyorsanız, o da bir kapıdır.

Bu kitaptaki malzeme, sizi cesaretlendirmek için seçilmiştir. Bu çalışma, kendi içsel ufuklarında zahmetli yolculuklara çıkanlar dahil olmak üzere, hem kendi yoluna gidenlere hem de dünya için zorluklara göğüs gerenlere destek olmak üzere sunulmuştur. Ruhlarımızın doğal yollarında ve doğal derinliklerine doğru büyümesini sağlamaya gayret etmeliyiz. Vahşi doğa bir kadının belli bir renge, belli bir eğitime, belli bir hayat tarzına ya da ekonomik sınıfa sahip olmasını şart koşmaz... Ashında o, zorla kabul ettirilmiş bir siyaseten doğruluk atmosferinde ya da eski, tükenmiş paradigmalara teslim olarak serpilip gelişemez. Berak bir görüş ve benlik-bütünlüğü sayesinde serpilip gelişir. Kendi doğası sayesinde serpilip gelişir.

Öyleyse, ister içe, isterse dışadönük olun, ister kadınları seven bir kadın, ister erkekleri seven bir kadın, ister Tanrı’yı seven bir kadın ya

6. Vasalisa, Rusça Wassilissa adının İngilizceleşmiş halidir. Avrupa’da w, v şeklinde telaffuz edilir.

da bunların hepsi birden olun, ister basit bir kalbe sahip olun, ister bir Amazon'un tutkularına, ister bir işin en iyisini yapmaya çalışan biri olun, ister yarına bırakan biri, ister esprili olun, isterse de üzüntülü, soylu ya da ayaktakımı – her durumda Vahşi Kadın size aittir. O tüm kadınlara aittir.

36 Onu bulmak için, kadınların, içgüdüsel hayatlarına, en derin bilgilerine dönmeleri gereklidir.⁷ O halde, yolumuza devam edelim ve kendimize vahşi ruhu tekrar hatırlatalım. Şarkılarla onu ete kemiğe büründürelim. Bize verilmiş olan sahte elbiseleri çıkarıp atalım. Güçlü içgüdü'nün ve bilginin gerçek elbisesini giyelim. Bir zamanlar bize ait olan psişik topraklara yayılalım. Sargıları açalım, ilaçları hazır edelim. Şimdi uluyan, gülen, bizi çok ama çok Seven'in şarkısını söyleyen vahşi kadınlara geri dönelim.

Bizim için sorun basit. Biz olmadan Vahşi Kadın ölür. Vahşi Kadın olmadan da, biz ölürüz. *Para Vida*, gerçek hayat için, her ikisi de yaşamalıdır.

7. Kadınların psikolojisiyle ilgili kapsamlı bir çalışma geliştirirken en stratejik dönüm noktalarından biri, kadınların hayatlarında yer alan şeyleri bizzat kendilerinin gözlemleyip tanımlamalıdır. Kadının etnik yakınlıkları, ırkları, dinsel pratikleri ve değerleri bir bütün oluşturur ve hepsi hesaba katılmalıdır, çünkü bunlar hep birlikte, onun ruh duygusunu oluşturur.

Uluma: Vahşi Kadın'ın dirilişi

37

LA LOBA, KURT KADIN

Size açıkça söylemeliyim ki, yürüyerek çöle gidip bilgeliğe gebe kalmış olarak geri dönen İlahe'lerden biri değilim. Birçok ocak ateşi gördüm ve insanların uyuduğu her yere, melekler için yem bıraktım. Ancak, bilgelik kazanmaktan çok, nahoş *Giardiasis*, *E. coli*¹ ve amipli dizanteri nöbetlerine tutuldum. Ah! Hassas bağırsakları olan orta sınıf bir mistiğin yazgısı budur işte.

Tuhaf yerlere ve olağandışı insanlara yaptığım yolculuklarımda, karşıma apansız bir biçimde çıkan bilgelik, inanç ya da düşünceler ne

1. *E. coli*. *Escherichia coli* denen ve gastroenterite [mide-bağırsak iltihabına] neden olan basilin kısaltması. Mikroplu su içmekten kaynaklanır.

olursa olsun, önce korunmayı öğrendim, çünkü kimi zaman yaşlı Aca-deme baba, hâlâ, tıpkı Kronos gibi, bir şifa vericiye ya da büyücüye dönüştürmelerinden önce çocuklarını yeme eğilimindedir. Olayları gereğinden fazla entelektüel bir zemine oturtmak, kadınların içgüdüsel doğasına ait örüntüleri gizleyebilir.

38 Bu yüzden, içgüdüsel doğayla akrabalık ilişkisini iletirmek için, öykülere, onları dışımızdaki bir şey gibi görmekten çok, içlerindeki gibi yaklaşmamız bize daha çok yardımcı olur. Bir öyküye girmenin yolu, onu içten dinlemektir. Anlatılan öykü, işitme sinirine değer. Bu sinir, kafatasının tabanından geçerek soğancığın hemen altında beyin sapına girer. İşitsel uyarılar orada, kişinin dinleme tarzına bağlı olarak, bilince ya da başka bir deyişle ruha çıkana kadar bekletilir.

Eski anatomistler, işitme sinirinin beynin derinlerinde üç ya da daha fazla yola ayrıldığından söz ederlerdi. Bu yüzden, kulağın üç farklı düzeyde işitecek bir yapıda olduğunu tahmin ediyorlardı. Bir yolun yeryüzündeki dünyevi konuşmaları işittiği söylenirdi. İkinci bir yol öğrenmeyi ve sanatı anlıyordu. Üçüncü yol ise ruhun kendisi burada, yani yeryüzündeyken, yüce rehberliği işitebilsin ve bilgi alabilsin diye vardı.

Öyleyse şimdi, ruhun işitme gücüyle dinleyin, çünkü öykünün misyonu budur.

Kemiklerinden saçına kadar, Vahşi Kadın geri geliyor. Gece düşleriyle, yarı anlaşılmış, yarı anımsanmış olaylarla geri geliyor. Vahşi Kadın geri geliyor. Öykü aracılığıyla geri geliyor.

Birleşik Devletler'i kat eden göçüme 1960'larda başladım; ağaçlarla kaplı, sularla, mis gibi kokan ve sevdiğim yaratıklarla (ayılar, tilkiler, yılanlar, kartallar, kurtlar) dolu bir yerleşim yeri arıyordum. Yukarıdaki Büyük Göller bölgesinde kurtlar sistematik olarak yok edilmişti; nereye gidersem gideyim, kurtlar şu ya da bu şekilde avlanmıştı. Birçok kişi onları tehdit ve korku kaynağı olarak görse de, ormanda kurtlar olduğunda kendimi hep daha güvenli hissettim. Uzak Batıda ve Kuzeyde o sıralar kamp kurabilir ve geceleyin durmaksızın şarkılar söyleyen, söyleyen, söyleyen dağları ve ormanları duyabilirdiniz.

Ama orada bile dürbünlü tüfeklerin, jiplere monte edilen kuvvetli projektörlerin ve arsenik "ziyafetler"inin çağı, bir sessizlik döneminin geniş topraklara yavaş yavaş yayılmasına neden oldu. Hemen ardından da Rocky Dağları neredeyse tamamen kurtlardan temizlendi. İşte böy-

lece, yarısı Meksika'da, yarısı Birleşik Devletler'de uzanan büyük çöle geldim. Ne kadar güneye indiysem, kurtlara dair o kadar çok öykü duydum.

Bilirsiniz; çölün, kadınların ruhu ile kurtların ruhunun zamanın ötesine geçerek karşılaştığı bir yer olduğu söylenir. Texas sınırında, yarı kadın yarı kurt olan bir kadını anlatan "*Loba Kız*" adlı bir öykü dinlediğimde, doğru iz üzerinde olduğumu anladım. Ardından, kendi başlarının çaresine bakacak kadar büyüene dek diş bir kurdun memesini emerek beslenen öksüz ikizlere dair eski Aztek öyküsünü buldum.²

39 Son olarak, devletin verdiği topraklarda çiftçilik yapan yaşlı İspanyollar ile Güneybatının Pueblo halkından kemik insanlara, ölümleri tekrar yaşama döndüren yaşlı insanlara ilişkin bu doğrultuda rivayetler duydum. Bunların hem insan hem de hayvanları eski haline getirdikleri söyleniyordu. Ardından, kendi etnografik seferlerimden birinde bir kemik kadınla karşılaştım ve o zamandan beri hiçbir zaman eski ben olmadım. İzninizle size bunu ilk elden anlatmak istiyorum.

La Loba

Herkesin gönülden bildiği, fakat çok az insanın gördüğü gizli bir yerde yaşayan yaşlı bir kadın vardır. Doğu Avrupa masallarındaki gibi, kaybolmuş ya da başıboş dolaşan insanların ve arayış içindekilerin, yaşadığı yere gelmelerini bekler gibidir.

İhtiyatlıdır, genellikle kıllarla kaplıdır, her zaman şişkodur ve özellikle arkadaşlıktan köşe bucak kaçmaya çalışır. Hem gıklar, hem gıdıklar; genellikle insan sesinden çok, hayvan sesi çıkarır.

Tarahumara yerli bölgesindeki çürük granit yamaçlarda yaşadığını söyleyebilirim. Ya da Phoenix dışındaki bir pınarın yanında gömülü olduğunu. Belki de arka penceresinden sarktığı köhne bir arabada, güneydeki Monte Alban'a³ giderken görülecektir. Belki de El Paso'nun yanındaki otoyolda beklerken veya kamyoncularla Morelia'ya (Meksika) av tüfeği taşıırken veya sırtında tuhaf şekillerdeki yakacak odunlarla Oaxaca'nın yukarısındaki pazara giderken fark edilecektir. Birçok ismi vardır: *La Huesera* [Kemik Kadın], *La Trapera* [Toplayıcı Kadın] ve *La Loba* [Kurt Kadın].

2. Romulus ve Romus ile Navajo mitinin ikizleri -mitlerdeki birçok ünlü ikizden sadece ikisidir.

3. Eski Meksika.

La Loba'nın tek işi kemik toplamaktır. Özellikle dünyadan kaybolma tehlikesinde olanları toplayıp korur ve saklar. Mağarası her cinsten çöl yaratığının kemikleriyle doludur: Geyik, çingiraklı yılan, karga. Ama uzmanlık alanı kurtlardır.

Montaña'larda [dağlarda], *arrayo*'larda [kurumuş dere yataklarında] kurt kemikleri arayarak toprağı didik didik eder, sürünür, emekler. Bütün bir iskeleti bir araya getirdiğinde, son kemik yerine yerleşip yaratığının güzelim beyaz heykeli gözlerinin önünde uzanıverdiğinde, ateşin yanına oturur ve hangi şarkıyı söyleyeceğini düşünür.

40 Emin olduğunda ise, *criatura*'nın yanında durur, kollarını üzerine kaldırır ve şarkı söylemeye başlar. O anda kurdun kaburga kemikleri ve bacak kemikleri ete kemiğe bürünmeye başlar ve yaratık kürkle kaplanır. *La Loba* şarkı söylemeye devam eder ve yaratığın bedeni varoluşa daha çok yaklaşır; kuyruğu kabarık ve güçlü bir şekilde yukarıya kıvrılır.

Ve *La Loba* daha çok şarkı söyler ve kurt yaratık soluk alıp verme-ye başlar.

Ve *La Loba* şarkısını öylesine derinden söyler ki, çölün zemini sallanır ve o şarkı söyledikçe kurt gözlerini açar, ayağı fırlar ve kanyona doğru koşarak gözden kaybolur.

Koşusunun bir yerinde, ister koşusunun hızı, ister yolunun bir nehere düşmesi, isterse de güneşten veya aydan gelen bir ışının tam yerine denk gelmesi yüzünden olsun, kurt birdenbire, özgürce ufka doğru koşarak kahkahalar atan bir kadına dönüşür.

Öyleyse, unutmayın, çölde dolaşıyorsanız ve günbatımı da yakınsa ve hani biraz da kaybolmuşsanız ve yorgunsanız, şansınız yaver gidiyor demektir, çünkü *La Loba* sizden hoşlanabilir ve size bir şey gösterebilir – ruha dair bir şey. ☞

Hepimiz yola çölde bir yerde kaybolmuş bir kemik yığını, kumun altında yatan dağınık bir iskelet olarak başlarız. Bizim işimiz geçmişini yeniden gün yüzüne çıkartmaktır. Ancak gölgeler yerli yerinde olduğunda en iyi şekilde gerçekleştirilebilen, zahmetli bir süreçtir bu, çünkü uzun uzun bakmayı gerektirir. *La Loba* bize neye bakmamız gerektiğini gösterir – tahrip edilemeyen hayat kuvvetine, kemiklere bakmamız gerektiğini öğretir.

La Loba'nın yaptığı işin *un-cuento milagro*'yu [mucizevi bir öykü-

yü] temsil etmek olduğu düşünülebilir. Fakat işi, bize ruh için nelerin yolunda gidebileceğini göstermektir. Bu, Vahşi Kadın'a giden altdünya bağlantısı üzerine kurulu bir diriliş öyküsüdür. Eğer doğru şarkıyı söylersek, vahşi ruhun psişik kalıntılarını hatırlayabileceğimizi ve onu şarkılarla tekrar canlandırabileceğimizi vaat eder.

La Loba, topladığı kemiklerin üstüne şarkı söyler. Şarkı söylemek, ruh-sesini kullanmak demektir. Soluk yoluyla, kişinin gerçek gücünü ve ihtiyacını dile getirmek, rahatsızlık çeken ya da eski gücüne kavuşma ihtiyacı duyan şeye ruhunu üfleme demektir. Bu, Vahşi Benlikle ilişki arzusu taşana, ardından da ruh bu zihinsel çerçeveden konuşana kadar en derin, en büyük sevgi ve hislere inilerek gerçekleştirilir. Kemiklerin üstüne şarkı söylemek işte budur. Bu büyük sevgi duygusunu 41 bir sevgiliden elde etmeye çalışmak hatasına düşmemeliyiz, çünkü kadınların yaratma ilahisini bulup söylemeye dönük bu çabaları, tek başlarına altından kalkacakları bir iştir, psişenin çölünde gerçekleştirecekleri bir iş.

La Loba'nın kendisini düşünelim. Ruhun simgeler sözlüğünde Yaşlı Kadın simgesi dünyadaki en yaygın arketipsel kişileştirmelerden biridir. Diğerleri, Büyükanne ve Büyükbaba, Kutsal Çocuk, Düzenbaz, Büyücü, Kız ve Oğlan, Kahraman-Savaşçı ve Soyтары'dır. Ancak, *La Loba* gibi bir figür, özü ve etkisi bakımından epey farklı bir düzeyde ele alınabilir, çünkü o bütün içgüdüsel sistemin besleyici kökünü simgeler.

Güneybatı'da yaşlı kadın arketipi yaşlı *La Que Sabe* [Bilen] olarak da geçebilir. *La Que Sabe*'yi New Mexico'daki Sangre de Cristo dağlarında, Lobo Zirvesi'nin tam kalbinin altında yaşarken ilk kez anlama-ya başladım. Ranchoslu yaşlı bir büyücü kadının bana anlattığına göre, *La Que Sabe*, kadınlar hakkında her şeyi biliyordu. Yine, *La Que Sabe*, kadınları kutsal ayağının tabanındaki bir kıvrımdan yaratmıştır: Kadınların bilgili yaratıklar olmasının nedeni budur, çünkü onlar aslında her şeyi hisseden taban derisinden yapılmışlardır. Bu ayak derisinin hassaslığı düşüncesinin gerçekçi bir yanı vardı, çünkü Kiche kabilesinden eğitim görmüş bir kadın bir keresinde bana ilk ayakkabısını yirmi yaşındayken giydiğini ve hâlâ *con los ojos vendados* [gözleri bağlıyken] yürümeye alışmadığını söylemişti.

Doğayı mesken tutan vahşi öz, birçok isim almıştır ve yüzyıllar içinde bütün ulusları katetmiş olarak günümüze uzanmaktadır. Onun eski isimlerinden bazıları şunlardır: *Günlerin Anası*, gökyüzü ve yeryüzü dahil bütün varlıkların ve yapılanların Yaratıcı-Ana-Tanrısıdır; *Nyx Ana*'nın çamurdan karanlığa kadar bütün şeyler üzerinde hâkimiyeti

vardır; *Durga*, gökleri ve rüzgârları ve bütün gerçekliğin kaynağını aldığı insanların düşüncelerini denetler; *Coatlícue*, yaramaz ve denetimi zor olan evren bebeği dünyaya getirir, ama onu zapt etmek için bir kurt gibi çocuğunun kulağını ısırır; *Hekate*'nin, "halkını tanıyan" yaşlı falcının üstünde, humus kokusu ve Tanrı'nın soluğu vardır. Ve daha birçokları sayılabilir. Bunlar tepenin altında, çölün en ücra köşelerinde, derinliklerin dibinde yaşayanlarla ilgili imgelerdir.

42 Adı ne olursa olsun, *La Loba* ile kişileştirilen kuvvet, kişisel geçmişi ve kadim geçmişi kaydeder, çünkü o, kuşaktan kuşağa hayatını sürdürmüştür ve zamandan daha yaşlıdır. Dişil niyetlerin arşivcisidir. Dişil geleneği muhafaza eder. Bıyıkları geleceği hisseder; yaşlı kocakarıların çok uzağı gören süt gibi beyaz gözlerine sahiptir; zaman içinde geriye doğru ve ileriye doğru eşzamanlı olarak yaşar, dans ederek bir tarafı ötekiyle dengeler.

Yaşlı olan, Bilen, içimizdedir. Kadınların en derin ruh-psişesinde, kadim ve canlı vahşi Benlikte serpilip gelişir. Yuvası öyle bir yerdir ki, zamanla orada kadınların tını ile kurtların tını karşılaşır, zihin ile içgüdüler karışır; orada bir kadının derin hayatı, dünyevi hayatının sermayesidir. Ben ile Sen'in öpüştüğü noktadır; bütün tinselliğiyle kadınların kurtlarla birlikte koştuğu yerdir.

Bu yaşlı kadın, akılcılığın dünyası ile mitosun dünyası arasında durmaktadır. Bu iki dünyanın üzerinde döndüğü eklem kemiğidir. Dünyalar arasındaki bu topraklar, algılar algılamaz hepimizin tanıdığı o esrarengiz yerdir, ama şiiri, müziği, dansı ya da öyküyü kullandığımız anlar dışında nüansları yok edilmeye çalışılırsa, elimizden kaçıp şekil değiştirir.

Bedenin bağımsızlık sisteminin bu gizemli psişik topraklarda kök saldığına dair spekülasyonlar vardır. Ayrıca hem Tanrı-açlığımız ve gizlere duyduğumuz özlem dahil mistik imge ve dürtüler ile arketipsel olanların; hem tüm kutsal içgüdülerin hem de dünyevi olanların buradan filizlendiği söylenir. Kimine göre insanlığın kayıtları, ışığın kökeni, karanlığın ucu da buradadır. Bomboş değildir, daha çok Sis Varlıklarının yeridir, şeylerin aynı anda hem olduğu hem de henüz olmadığı, gölgelerin töze kavuşup tözün saydamlaştığı yerdir.

Bu topraklar hakkında kesin olan tek şey yaşlı olmasıdır... okyanuslardan da yaşlıdır. Onun yaşı yoktur; yaşsızdır. Vahşi Kadın arketipi, içgüdüsel psişesinden çıkarak bu katmanı besler. Düşlerimizde ve yaratıcı deneyimlerimizde birçok kılığa girebilse de, ne anne, ne kız, ne ortalama kadın katmanındandır, ne de içimizdeki çocuktur. Kraliçe, amazon, sevgili, falcı da değildir. Sadece, neyse odur. Ona ister *La Que*

Sabe deyin, isterse Bilen; ister Vahşi Kadın adını verin, isterse *La Loba*; ister yüksek isimleriyle çağırın, isterse alçak isimleriyle; ister yeni isimleriyle çağırın, ister eskilerle, o neyse, sadece o olarak kalır.

Arketip olarak Vahşi Kadın taklit edilemez ve o, tarif edilemez bir güçtür; insanlık için bir dolu fikir, imge ve özellik taşır. Arketip her yerde mevcuttur, ancak bildiğimiz anlamda görülemez. Karanlıkta ona dair görebildiklerimizin, gün ışığında da görülmesi şart değildir.

Öykülerde, edebiyatta, şiirde, resimde ve dinde bulunan imge ve simgelerde, arketiple ilgili fazlasıyla kanıtla karşılaşırız. Öyle görünüyor ki, onun parlaklığının, sesinin ve kokusunun amacı, kışkırtıcı boku düşünüp durmayı bırakıp, ara sıra yıldızların eşliğinde seyahat edecek duruma yükselmemizi sağlamaktır.

La Loba'nın bulunduğu yerde fiziksel beden, şair Tony Moffeit'in yazdığı gibi, "ışıklı bir hayvan"ı⁴ ve bedenin bağımsızlık sistemi, anekdot kabilinden aktarımlara bakılırsa, bilinçli düşünce tarafından güçlendirilebilir ya da zayıflatılabilir gibi görünmektedir. *La Loba*'nın bulunduğu yerde ruhlar şahsiyet olarak belirir ve *La Voz Mitológica* [derin psişenin Mitolojik Sesi] şair ve kâhin gibi konuşur. Psişik değere sahip şeyler, ölmüş olsalar bile canlandırılabilir. Yine, dünyada bugüne değin var olan tüm öykülerin temel malzemesi, insanın buradaki, bu açıklanamaz ruhsal topraklardaki deneyimiyle ve burada başına gelenleri anlatma çabasıyla ortaya çıkmıştır.

Dünyalar arasındaki bu yerin çeşitli isimleri vardır. Jung onu yerine göre ortak bilinçdışı, nesnel psişe ve psikoid bilinçdışı olarak adlandırmıştır. Ortak bilinçdışının nesnel psişeye göre tanımı çok daha güç olan katmanını anlatan psikoid bilinçdışının biyolojik ve psikolojik dünyaları besleyen aynı kaynak olduğunu, biyoloji ve psikolojinin birbirine karışıp birbirini etkilediği yer olduğunu düşünüyordu. İster Nod deyin, ister Sis Varlıklarının evi, isterse dünyalar arasındaki yarık, insanlık belleğindeki bu yerde tüm doğaların ziyaretleri, mucizeleri, hayalleri, esinleri ve şifaları ortaya çıkmıştır.

Büyük bir psişik zenginlik taşısa da, buraya ihtiyatla yaklaşılmalıdır, çünkü burada geçen zamanın esrikliğiyle neşe içinde boğulabiliriz. Uzlaşımın gerçeklik burayla kıyaslandığında daha az heyecan verici görülebilir. Bu anlamda psişenin bu derin katmanları, insanların dağılmış bir şekilde, sallantılı fikirler ve havai mevhumlarla yüklü olanla geri döndüğü bir esrime tuzağına dönüşebilir. Böyle olması amaçlanmamıştır aslında. Bizden istenen, ferahlatıcı ve bilgilendirici bir suda,

4. Blues şairi Tony Moffeit'in *Luminous Animal* (Cherry Valley, New York: Cherry Valley Editions, 1989) kitabındaki "Luminous Animal" (Işıklı Hayvan) şiiri.

tenimizde kutsanmış olanın kokusunu hissettiren bir şeyde baştan aşağıya yıkanmış bir halde geri dönmemizdir.

Her kadının bu *Rio Abajo Rio*'ya [nehirin altındaki nehre] girme potansiyeli vardır. Oraya derin meditasyon, dans, yazı, resim, ibadet, şarkı söyleme, davul çalma, etkin imgelem ya da bilincin yoğun bir şekilde değişmesini gerektiren herhangi bir faaliyet aracılığıyla ulaşır. Kadınlar bu dünyalar-arasındaki-dünyaya, özlem duyarak ve gözünün hemen köşesinde seçebileceği bir şeyi arayarak ulaşır. Oraya derin ve yaratıcı işlerle, bilinçli bir yalnızlıkla ve herhangi bir sanatla uğraşarak ulaşır. Bu ustalıklı işlerde bile, bu tarifsiz dünyada olan biten çoğu şey bizim için her daim esrarengiz olarak kalır, çünkü o bizim bildiğimiz fizik yasalarını ve mantık kurallarını tanımaz.

Bu psişik duruma girilirken gösterilmesi gereken özen, her şeyden daha kutsal Ezekeil Çarkı'nı görme özlemiyle yanıp tutuşan dört hahamla ilgili kısa, ama etkileyici öyküde bulunabilir.

Dört Haham

Bir gece dört haham bir melek tarafından ziyaret edilmiş, uyandırılıp Yedinci Göğün Yedinci Katındaki Yedinci Kubbe'ye götürülmüş. Orada kutsal Ezekeil Çarkı'nı seyretmişler.

Pardes'ten [Gök'ten] Yeryüzü'ne inerlerken, yolun bir noktasında, böylesine bir ihtişama tanık olan hahamlardan biri aklını kaybetmiş, öldüğü güne kadar ağzından köpükler saçarak dolanıp durmuş. İkinci Haham son derece sinikmiş: "Ezekeil'in Çarkı'nı sadece düşümde gördüm, o kadar. *Aslında* bir şey olmadı," demiş. Üçüncü Haham gördüklerini tekrar tekrar kafasında canlandırmış, çünkü tamamen saplantılı hale gelmiş. Okuyup durmuş, bütün bunların nasıl yapıldığını ve amacının ne olduğunu düşünmekten kendini alamamış... ve böylece yolundan sapmış ve inancına ihanet etmiş. Bir şair olan dördüncü Haham eline bir kâğıt kalem alıp pencerenin kenarına oturmuş; akşam kumrusuna, beşiğindeki kızına ve yeryüzündeki bütün yıldızlara övgüler yağdırarak şarkı üstüne şarkı yazmış. Geçmiştekinden çok daha iyi bir hayat yaşıyormuş artık.⁵

5. Bu öyküyü bana teyzem Tirezianany anlatmıştı. Bu öykünün "Cennete Giren Dört-lü" adlı Talmud'daki versiyonunda dört haham kutsal gökteki gizemleri incelemek için *Pardes*'e [Cennet'e] girerler, *Shekhinah*'a [kadın Tanrı] bakarken içlerinden üçü şu ya da bu şekilde çıldırır.

Göğün Yedinci Katındaki Yedinci Kubbe'de kim ne gördü bilmiyoruz. Ancak şunu biliyoruz ki, Özler'in bulunduğu dünyayla kurulan temas, insanların işittikleri olağan şeylerin ötesinde bir şeyler bilmemizi sağlar ve bizi aynı zamanda bir genişleme ve azamet hissiyle doldurur. Bilin'in sahici temeliyle temas etmemiz, en derinlerdeki bütünsel doğamızdan tepki vermemize ve ona göre hareket etmemize yol açar.

Öykü şunu önerir: Derin bilinçdışını yaşantılamamanın en iyi yolu ne çok fazla büyülenme, ne de çok az büyülenmedir, ne çok fazla huşu ne de çok fazla sinizm hissetmektir; bu yaşantı cesaret ister, evet, ama ihtiyatsızlık değil.

Jung, muhteşem denemesi "Aşkın İşlev"de⁶ Benliğin peşinde giderken bazı kişilerin Tanrı ya da Benlik yaşantısını aşırı estetize edeceği, bazılarının bunu değersizleştirirken bazılarının aşırı değer vereceği ve hazır olmayan bazılarının ise bundan incineceği uyarısında bulunur. Ama bazıları her şeye karşın Jung'un "ahlâki yükümlülük" dediği şeyi yaşatmanın ve Vahşi Benliğe inerken ya da çıkarken öğrendiklerini yaşatma ve ifade etmenin yollarını bulmasını bilir.

İster psişik Elysian kırlarında, isterse ölüm adalarında, psişenin kemik çöllerinde, dağın yüzünde, denizin kayalıklarında, bereketli yeraltında -*La Que Sabe*'nin üzerimize üflediği, bizi değiştirdiği her yerde bulunsun, onun sözünü ettiği ahlâki yükümlülük, algıladıklarımızı yaşamak demektir. Üzerimize düşen, bize üflendiğini göstermektir - onu sergilemek, ilan etmek, şarkısını söylemek, bedenden, düşlerden ve her tür yolculuktan gelen ani bilgiler yoluyla aldıklarımızı yukarı dünyada yaşatmaktır.

La Loba, ölümlerin hayata döndürüldüğü dünya mitleriyle paralellikler taşır. Mısır mitlerinde İsis, kötü erkek kardeşi Set tarafından her gece parçalanıp ölmüş erkek kardeşi Osiris için bu hizmeti görür. İsis her gece alacakaranlıktan şafağa kadar uğraşarak, sabah sökmeden önce erkek kardeşinin parçalarını bir araya getirmeye çalışır, yoksa güneş doğmayacaktır. İsa, ölümünün üzerinden "kokacak" kadar süre geçmiş olan Lazarus'u ayağa kaldırmıştı. Demeter soluk benizli kızı Persephone'yi yılda bir kez Ölümler Ülkesi'nden çıkarır. *La Loba* da kemikler üstüne şarkı söyler.

Kadınlar olarak, kendimizin ölü ve parçalanmış kısımlarımızı geri çağırarak, hayatın kendisinin ölü ve parçalanmış kısımlarını geri çağırarak bizim meditasyon pratiğimizdir. Ölmüş olandan yeniden bir şey yaratan, her zaman için iki taraflı bir arketiptir. Yaratıcı Anne her za-

6. C. G. Jung, *The Transcendent Function, Collected Works*, 8. cilt, 2. basım, s. 67-91 (Princeton: Princeton University Press, 1972).

man Ölüm Anne'dir de ve bunun tersi de geçerlidir. Bu ikili doğa ya da ikili görev nedeniyle bizi bekleyen en önemli iş, çevremizde ve içimizde neyin yaşaması, neyin ölmesi gerektiğini anlamayı öğrenmektir. Yapmamız gereken, ikisinin de zamanlamasını kavramak; ölmesi gerekenlere ölmeleri için, yaşaması gerekenlere yaşamaları için izin vermektir.

46 Kadınlar için "El rio abajo rio," Kemik Kadın'ın yuva kurduğu yer için de dünyanın fidanları, kök kütükleri, tohumluk buğdaylarıyla ilgili doğrudan bilgiler taşır. Meksika'da kadınların *la luz de la vida*'yı [hayatın ışığını] taşıdığı söylenir. Bu ışık, kadının kalbinde ya da gözlerinin arkasında değil, doğumundan bile önce bütün tohum deposunun yerleştiği *en los ovario*'larındadır [yumurtalıklarındadır]. (Doğurganlıkla ilgili daha derin fikirleri ve tohumun doğasını araştıran erkekler söz konusuysa, bu imge kılı torbadır, yani *los cojones* [taşaklardır]).

Bu, Vahşi Kadın'a yakın olmakla kazanılacak bilgidir. *La Loba* şarkı söylediği zaman *los ovario*'larının bilgisiyle, bedeninin, zihninin derinlerinden, ruhunun derinlerinden gelen bir bilgiyle söyler şarkısını. Tohum ve kemik singeleri çok benzerdir. Kök kütüğüne, temel olana, özgün kısma sahip olunursa, eğer tohumluk buğday varsa, herhangi bir hasar onarılabilir; yıkımlar yeniden düzeltilebilir; tarlalar dinlendirilebilir; sert tohumlar yumuşaması için, açılıp serpilmesine yardımcı olmak için ıslanabilir.

Tohuma sahip olmak, hayatın anahtarına sahip olmak demektir. Tohumun döngüleriyle birlikte olmak, hayatla dans etmek, ölümle dans etmek, tekrar hayata doğru dans etmek demektir. Bu, en kadim ve ilkel biçimiyle Hayat ve Ölüm Anası'nı somutlaştırır. Bu değişmez döngülerde dönüp durduğundan, ona Hayat/Ölüm/Hayat Anası diyorum.

Bir şey kaybolduğunda, başvurulması, konuşulması ve kulak verilmesi gereken odur. Onun psişik öğütlerini pratiğe dökmek bazen zor ya da zahmetli olsa da, her zaman dönüştürücü ve onarıcıdır. Demek ki, bir şey kaybolduğunda her zaman o üçü pelviste yaşayan yaşlı kadına gitmeliyiz. O orada, yaratıcı ateşin yarı içinde, yarı dışında bir şekilde hayatını sürdürür. Burası, kadınların yaşaması için mükemmel bir yerdir; doğurgan *huevo*'ların, kadınların yumurtalarının, dişilik tohumlarının hemen yanındadır. Orada, en zayıf fikirlerle en güçlü fikirler, onları ortaya sermemiz için düşünce ve eylemlerimizi bekler.

Yaşlı kadını iki milyon yaşında kusursuz bir kadın olarak hayal edin.⁷ O; yerin hem altında hem de en tepesinde yaşayan özgün Vahşi Kadın'dır. İçimizde, dışımızda, her yanımızda yaşar; onunla çevriliz-

7. Bu kadim varlığa bazıları "zamanın dışındaki kadın" adını yakıştırır.

dir. Çöller, ormanlar ve evlerimizin altındaki yer, iki milyon küsur yaşındadır.

Kadınların toprağı kazmaktan böylesine derinden hoşlandıklarını görmek beni hep etkilemiştir. İlkbahar için çiçek soğanları ekerler. Kararmış parmaklarını çamurlu toprağa sokarak keskin kokulu domates fideleri ekerler. İki milyon yaşındaki kadına doğru kazdıklarını düşünürüm. Onun ayak parmaklarını ve pençelerini ararlar. Onun kendileri için bir armağan olmasını isterler, çünkü onunlayken kendilerini bir bütünün parçası gibi ve huzur içinde hissederler.

O olmadığında kendilerini rahatsız hissederler. Bunca yıl boyunca benimle görüşmeye gelen pek çok kadın ilk oturuma, şuna benzer sözlerle başlamıştır: "Şey, kendimi kötü hissetmiyorum, ama iyi de hissetmiyorum." Bunun, çok esrarengiz bir durum olmadığı kanısındayım. Bunun yeterince çamur olmamasından kaynaklandığını biliyoruz. Tedavi? *La Loba*. İki milyon yaşındaki kadını bulun. O, kadınlara ait ölmüş ve ölmekte olan şeylerin bakıcısıdır. Yaşayan ile ölü arasındaki yoldur. Kemikler üstüne yaratış ilahileri söyler.

Yaşlı kadın, Vahşi Kadın, *La voz mitologica*'dır. O, geçmişi ve kadim tarihimizi bilen ve onu öyküler şeklinde bizim için kaydedip saklayan mitsel sestir. Kimi zaman onu düşümüzde bedensiz, ama güzel bir ses olarak görürüz.

Cadı-bakire olarak bize sararıp solmanın değil, pörsümüş olmanın ne demek olduğunu gösterir. Bebekler içgüdüsel olarak, kurumuş ve pörsümüş bir halde doğarlar. Neyin doğru olduğunu, bu konuda ne yapılacağını ta kemiklerinde bilirler. Doğuştan gelen bir yetenektir bu. Eğer kadın, bu gençken yaşlı, yaşlıyken genç olma yeteneğine güvenirse, sırada ne olduğunu her zaman bilecektir. Bu yeteneğini kaybetmiş olsa bile, amaca yönelik bazı psişik çalışmalarla onu geri kazanabilir.

La Loba, çöldeki yaşlı kemik koleksiyoncusudur. Arketipsel simgecilikte kemikler tahrip edilemez gücü temsil eder. Kolaylıkla kendilerini teslim etmezler. Yapıları gereği yanmaları zor, ezilip toz haline getirilmeleri neredeyse olanaksızdır. Mit ve öykülerde tahrip edilemez ruh-tinini temsil ederler. Ruh-tininin yaralanabileceğini, hatta sakatlanabileceğini, ama onu öldürmenin neredeyse imkansız olduğunu biliyoruz.

Ruhu çökertebilir ve eğebilirsiniz. İncitip derin yara izleri oluşturabilirsiniz. Üzerinde hastalık lekeleri, korku ürünü yanık işaretleri bırakabilirsiniz. Ama o ölmez, çünkü altdünyadaki *La Loba* tarafından korunur. O, kemikleri hem bulur hem de yaşatır.

Kemikler ete acı verecek kadar sert ve delip geçecek kadar keskin-

dir. Eski kemikler bir ipe dizilirse cam gibi çınlar. Yaşayanların kemikleri canlıdır ve kendi çaplarında yaratma gücüne sahiptir; sürekli yenilenirler. Canlı bir kemiğin üstünde garip bir yumuşaklığa sahip bir "deri" vardır. Kendini tamir edecek bazı güçleri olduğu görünmektedir. Kurumuş bir kemik bile küçük canlı yaratıkların yuvası olur.

Bu öyküdeki kurt kemikleri, vahşi Benliğin tahrip edilemez yönünü, içgüdüsel doğayı, kendini özgürlüğe adan *criatura*'yı ve (ölmüş ya da had safhada uygarlaştırıcı bir kültürün meşakkat ve dayatmalarını asla kabul etmeyecek olan) bozulmamış olanı temsil eder.

48 Bu öyküdeki metaforlar, bir kadını içgüdüsel vahşi duyumlarına tam olarak kavuşturmaya dönük bütün süreci örneklemektedir. Kemikleri toplayan yaşlı, içimizdedir. Bu vahşi Benliğin ruhsal-kemikleri içimizdedir. Bir zamanlar olduğumuz yaratık gibi tekrar ete kemiğe bürünme potansiyeli içimizdedir. Kendimizi ve dünyamızı değiştirecek kemikler içimizdedir. Soluk, içimizdedir, doğrularımız ve özlemlerimiz de – bunlar hep birlikte bir şarkıyı meydana getirir, söyleme arzusuyla yandığımız yaratılış ilahisini.

Bundan, gözlerimizin önüne kadar inmiş saçlarla ya da kir pas içinde kıvrılmış tınaklı pençelerle dolaşmalıyız sonucuna varılmamalıdır. Evet, insan olarak kalmaya devam ederiz, ama insan kadının içinde hayvani içgüdüsel Benlik vardır. Romantik bir çizgi-roman karakteri değildir bu. Gerçek dişleri, sahici bir hırlayışı, büyük bir cömertliği, eşsiz bir iştme duyusu, keskin pençeleri, cömert ve kürklü göğüsleri vardır.

Bu Benlik, hareket etmekte, konuşmakta, öfkelenmekte ve yaratmakta özgürleşmiş olmalıdır. Bu Benlik dayanıklıdır, esnektir ve yüksek bir sezgi gücüne sahiptir. Doğum ve ölümle ilgili tinsel yaklaşımlarda son derece bilgili bir Benlik'tir.

İçinizdeki yaşlı bugün de kemikler topluyor. Yeniden yarattığı şey nedir? O ruhsal-Benliktir, ruh-evinin inşacısıdır. *Ella lo hace a mano*, o eliyle ruhu yeniden ve yeniden yaratır. Sizin için ne yaratmaktadır?

Dünyaların en iyisinde bile ruhun zaman zaman tazelenmeye ihtiyacı vardır. Tıpkı burada, yani Güneybatı'daki kerpiç evler gibi biraz dökmeye, biraz soyulmaya, biraz yıkanıp arınmaya gereksinim duyar. Ayağında yatak odası terlikleriyle yaşlı ve tombul bir kadının evinin duvarlarına sulu balçık vurduğuna her zaman şahit olabilirsiniz. Samanla suyu ve toprağı karıştırıp duvarı sıvayarak tekrar güzel görünmesini sağlar. O olmasa, ev şeklini kaybedecektir. O olmasa, sıkı bir yağmurdan sonra yerle bir olup bir yığına dönüşecektir.

O, ruhun koruyucusudur. O olmasa, şeklimizi kaybederiz. Ona gi-

den açık bir ikmal hattı yoksa, insanın ruhsuz olduğu ya da lanetli bir ruha sahip olduğu söylenir. O, ruh evine şekil verir ve elleriyle daha çok ev yapar. Eski bir önlük giymiştir. Elbisesinin önü arkasına göre daha uzundur. Pırpırlayandır. Ruh-yapıcı, kurt-yetiştirici, vahşi şeylerin koruyucusudur.

Bu yüzden, size sevgiyle diyeceğim şu ki, ister Kara Kurt olun, ister Kuzey Bozkurdu ya da Güney Alı veya Arktik Beyazı, imgesel açıdan özünde içgüdüsel bir *criatura*'sınız. Bazıları uslu durmanızı ve neşe içinde, bütün eşyaların ya da selamlamak amacıyla herkesin üzerine tırmanmanızı tercih etse de, siz yine de bildiğinizi yapın. Bazıları korku ya da iğrenmeyle sizden uzak duracaktır. Ancak, sevgiliniz –eğer sizin için doğru sevgili ise– bu yeni yönünüzü sevecektir.

Bazı kişiler ne olduğunu anlamak için her şeyi koklamanızdan hoşlanmayacaktır. Ve, Tanrı bilir, ayaklarınızı havaya dikip sırtüstü yatmanızdan da hoşlanmayacaktır. Kötü kız. Kötü Kurt. Kötü köpek. Doğru mu? Yanlış. Devam edin. Tadını çıkarın.

İnsanlar psişik hızzayı bulmak için meditasyon yapar. İnsanların psikoterapi ve analiz yapmalarının nedeni budur. İnsanların düşlerini analiz etmelerinin ve sanatla uğraşmalarının nedeni budur. Bazılarının tarot kartlarına bakmasının, I Ching'e başvurmasının, dans etmesinin, davul çalmasının, tiyatro yapmasının, şiir döktürmesinin ve göğeler göndermesinin nedeni budur. Yaptığımız her şeyi yapmamızın nedeni budur. Bütün kemikleri bir araya toplama işidir bu. Sonra ateşin yanına oturup kemikler üstüne hangi şarkıyı, hangi yaratılış ilahisini, hangi yeniden-yaratılış ilahisini söyleyeceğimizi düşünmeliyiz. Ve anlattığımız gerçekler şarkıyı oluşturacaktır.

Şarkıya, insanın asıl şarkısına karar verene kadar sorulacak kimi yerli yerinde sorular şunlardır: Ruh-sesime ne oldu? Hayatımın gömülmüş kemikleri nelerdir? İçgüdüsel Benlikle ilişkim ne durumdadır? En son ne zaman özgürce koşmuştum? Hayatı tekrar nasıl canlı kılarım? *La Loba* nereye gitti?

Yaşlı kadın kemikler üstüne şarkı söyler ve o şarkı söyledikçe, kemikler ete bürünür. Biz de, bulduğumuz kemiklerin üstüne ruh döktükçe "oluşuruz." Özlemlerimizi ve hayal kırıklıklarımızı gençken olmaya alıştığımız şeylerin, geçmiş yüzyıllarda bilmeye alıştığımız şeylerin kemikleri üstüne ve gelecekte hissettiğimiz diriliş üstüne döktükçe, dört ayak üstünde sağlamca dururuz. Ruh döktükçe yeniden canlanırsınız. Zayıf bir çözelti, eriyen narin bir şey olmaktan çıkarınız. Hayır, dönüşümün "oluş" evresindeyizdir artık.

Kuru kemikler gibi, biz de çoğunlukla çölden yola çıkarız. Kendi-

mizi dışlanmış, yabancılaşmış hissederiz, bir kaktüs ağacıyla bile bağlantımız yoktur. Eskiler, çölün kutsal vahyin çıkış yeri olduğunu söylediler. Ama kadınlar için çölde bundan çok daha fazlası vardır.

Çöl, hayatın çok yoğunlaştığı bir yerdir. Canlıların kökleri son su tanesine bile tutunur ve çiçekler sadece sabahları erkenden ve öğleden sonraları da geç saatlerde görünerek bu nemi biriktirir. Çölde hayat küçük, ama muhteşemdir ve olan bitenlerin çoğu yeraltında süregider. Birçok kadının hayatı da buna benzer.

50 Çöl, bir orman ya da cangıl gibi bereketli, sağlıklı değildir. Hayat şekilleri bakımından çok yoğun ve gizemlidir. Birçoğumuz çöl hayatı yaşadık: Yüzeyde çok küçük, yerin altındaysa muazzam. *La Loba* bize bu tür psişik bir dağılımdan ortaya çıkabilecek değerli şeyleri gösterir.

Bir kadının psişesinin yolu, kulağına gelen tınılar ya da geçmişte maruz kaldığı zulümler veya yerüstünde daha geniş bir hayat yaşamasına izin verilmemiş olması yüzünden çöle düşmüş olabilir. Bu durumda kadın çoğunlukla, üzerinde parlak kırmızı çiçeğiyle bir kaktüs dışındadır, 500 kilometrekarelik bir alanda başka bir şeyin bulunmadığı bomboş bir yerde yaşadığını hisseder. Ama 501. kilometreye giden kadınlar için, orada daha fazlası vardır. Küçük, güzel bir ev. Eski bir ev. Orada sizi beklemektedir.

Bazı kadınlar psişik çölde bulunmak istemez. Onun boşluğundan, verimsizliğinden nefret ederler. Külüstür bir araba bulup psişenin ısıltılı düşsel kentine doğru yola düşmeye, sarsıla sarsıla yol almaya çalışırlar. Ama hayal kırıklığı yaşarlar, çünkü bereketli ve vahşi olan orada değildir. O, tin dünyasındadır, dünyalar arasındaki dünyada, *Rio Abajo Rio*'da, nehrin altındaki nehirdedir.

Akılsızlık etmeyin. Geri dönüp o kırmızı çiçeğin altında durun ve o son zahmetli kilometreyi katedin. İlerleyin ve eski, yıpranmış kapıya vurun. Mağaraya tırmanın. Bir düşün penceresinden sürünerek girin. Çölü elekten geçirin ve bulduklarınıza bakın. Yapmamız gereken tek şey bu.

Psikanalitik öğüt mü istiyorsunuz?

Gidin kemik toplayın.

II Davetsiz misafiri sezdirmeden izlemek: Erginlenmenin başlangıcı

51

MAVİSAKAL

Tek bir insanda, hepsi kendi değer, amaç ve araçlarına sahip bir sürü başka varlık mevcuttur. Bazı psikolojik yaklaşımlar, bu varlıkları yakalayıp onları saymamızı, adlandırmamızı, çaresizlik içinde sürünürcesine yürüten köleler haline gelene kadar onları boyunduruk altında tutmamızı önerir. Ama bunu yapmak bir kadının gözlerindeki vahşi ışıkların dansını aksatacaktır; onun kızgın şimşegini kesintiye uğratacak ve tüm kıvılcımlarını söndürecek. Bizim işimiz kadınların doğal güzelliklerini bozmak değil, içlerindeki sanatçılar yaratabilsin, sevgililer sevsin, şifacılar şifa versin diye, bütün bu varlıklar için vahşi bir kırsal alan inşa etmektir.

Peki ama, enikonu çıldırmış olan ve hiç düşünmeden bir yıkımı gerçekleştiren bu içsel varlıklarla ne yapacağız? Bunlara bile bir yer verilmelidir, bu, içinde zapturapt altına alındıkları bir yer dahi olsa. Özellikle de, bir varlık, psişedeki en aldattıcı ve en ele avuca sığmaz varlık, yakından izlememizi ve denetim altında tutmamızı gerektirir. Bu varlık, "doğal yok edici"dir.

İnsan acılarının çoğunun nedeni, özensiz bir yetiştirilmeye bağlanabilirse de, psişede elbette, doğuştan gelen bir *contra naturam*, yani "doğaya karşı" bir kuvvet vardır. Bu *contra naturam* boyutu, olumlu olanın karşısındadır: Gelişmeye karşıdır, uyuma ve vahşi olana karşıdır. O, içimize doğan, yıpratıcı ve öldürücü bir muhaliftir; en iyi anababa bakımının olduğu durumlarda bile, işgalcinin biricik gayesi, bütün kavşakları çıkmaz yollara dönüştürmektir.

Bu yok edici zalim hükümdar,¹ kadınların düşlerinde tekrar tekrar ortaya çıkar. Onların en ruhani ve anlamlı planlarının ortasında belirir. Kadını sezgisel doğasından koparır. Tırpanlama işi bittiğinde kadının kendini, duygularının öldüğü ve hayatını sürdüremeyecek kadar zayıf düşüştüğü hissinden kurtaramaz. Kadının düşünce ve düşleri canlılıklarını yitirmiş bir halde ayaklarının dibinde boylu boyunca uzanır.

Mavisakal öyküsü böyle bir konu üzerinedir. Kuzey Amerika'da en iyi bilinen Mavisakal öyküleri Fransız ve Alman versiyonlarıdır.² Ama benim tercih ettiğim edebi versiyonda, Macaristan'daki Dombovar yakınlarında yer alan Csibrak'ta yaşayan Kathé Teyze'nin ("Kati" olarak okunur) bana anlattığında olduğu gibi, Fransız ve Slav versiyonları birbirine karışmıştır. Çiftliklerde çalışan kadın öykücülerden oluşan çevremizde, Mavisakal masalı Mavisakal'ın ölümünün tüyler ürpertici kanıtlarını görmüş olan birini tanıyan birini tanıyan biri hakkındaki bir anekdotla başlar. O halde biz de başlayalım.

1. Doğal yok edici masalarda soyguncu, hayvani damat, tecavüzcü, haydut, hatta bazen çeşitli türden kötü kadınlar olarak kişileştirilmiş bir şekilde görünür. Kadınların düş imgeleri, kadın kahramanı olan masalarda görülen doğal yok edicinin dağılım örüntüsünü yakından izler. Zarar verici ilişkiler, istismarcı otorite figürleri ve olumsuz kültürel buyruklar, düşlerin ve folklorun imgelerini kişinin kendi iç arketipsel kalıpları kadar, hatta onlardan daha fazla etkiler. Bu kalıplara Jung her insanın psişesinde tabii olarak bulunan arketipsel düğümler adını verir. Bu imge "cadıyla karşılaşma" kategorisinden çok, "Yaşam ve Ölüm gücüyle karşılaşma" kategorisine daha uygun düşer.

2. Jakob ve Wilhelm Grimm'in, Charles Perrault'nun, Henri Pourrat'nın ve bu gibi derlemelerde Mavisakal versiyonları tamamen farklıdır. Asya ve Orta Amerika'da da sözlü versiyonları mevcuttur. Benim yazdığım edebi Mavisakal versiyonunun, kanaması kesilmeyen anahtar gibi bir özelliği vardır. Bu unsur bana teyzemden geçen ve ailemize ait Mavisakal öyküsüne özgü bir karakteristiktir. Burada naklettığım öykü, teyzemin diğer pek çok Macar, Fransız ve Belçikalı kadınla birlikte 2. Dünya Savaşı sırasında zorla götürüldüğü bir çalışma kampında şekillenmiştir.

Uzak dağlarda beyaz rahibelerin yaşadığı bir manastırda bir tutam sakal saklanırmış. Manastıra nasıl geldiğini kimse bilmezmiş. Kimileri bedeninin diğer kısımlarını rahibelerin gömdüğünü, çünkü başka hiç kimsenin ona dokunamayacağını söyler. Rahibelerin neden böyle bir kalıtı sakladıkları bilinmemiş, fakat anlatılanlar doğruymuş. Arkadaşının arkadaşı onu kendi gözleriyle görmüş. Söylediğine göre, sakal mavimsi, daha doğrusu çivit mavisiymiş. Göldeki karanlık buzlar kadar mavi, geceleyin bir çukurun gölgesi kadar mavi. Bu sakal bir zamanlar, anlatılanlara göre, başarısız bir sihirbaza, kadınlardan anlayan dev gibi bir adama, Mavisakal diye bilinen adama aitmiş.

Onun aynı anda üç kız kardeşe kur yaptığı söylenir. Ama kızlar onun mavi gölgeli tuhaf sakalından korkar ve onlara seslendiği zaman saklanırlarmış. Samimiyetine inandırmak amacıyla kızları ormanda bir geziye çağırılmış. Kendisi de, küçük çanlarla ve koyu kırmızı dizginlerle süslenmiş atlarıyla varmış oraya. Kızlarla annelerini atlara bindirmiş ve ormana doğru yola koyulmuşlar. Orada ata binerek çok güzel bir gün geçirmişler; köpekleri de kâh yanlarında, kâh önlerinde koşmuş durmuş. Sonra dev bir ağacın altında durmuşlar ve Mavisakal onlara gerçek bir öykü ziyafeti çekmiş, nefis yemekler sunmuş.

Kızlar şöyle düşünmeye başlamış: "Şey, belki de bu Mavisakal denen adam o kadar da kötü biri değil."

Ne kadar ilginç bir gün geçirdiklerini konuşa konuşa eve geri dönmüşler ve gerçekten de iyi vakit geçirmişler. Ancak, iki büyük kız kardeşin kuşku ve korkuları yeniden canlanmış ve Mavisakal'ı bir daha görmeyeceklerine dair yemin etmişler. Ama en küçük kız kardeş, bu denli çekici olabilen bir adamın o kadar kötü olamayacağını düşünmüş. Kendi kendine telkinde bulundukça, adam da gözüne daha iyi biri gibi görünmeye başlamış, sakalı da daha az mavi.

Böylece Mavisakal evlenme teklif ettiğinde kabul etmiş. Aldığı bu teklif üzerinde gerçekten çok düşünmüş ve sonuçta çok zarif bir adamla evleneceği kanısına varmış. Evlenir evlenmez atlarına atlayıp Mavisakal'ın ormandaki şatosuna gitmişler.

Bir gün Mavisakal yanına gelip şöyle demiş: "Bir süreliğine uzaklaşmam gerek. İstersen aileni yanına çağır. Ormanda atla gezebilirsiniz, aşçılara şölen hazırlamalarını emredebilirsiniz, istediğiniz, gönlünüzün arzu ettiği her şeyi yapabilirsiniz. Hatta, şatonun anahtarlarını da buraya bırakıyorum. Kilerlere, hazinelere giden her kapıyı, şatodaki her kapıyı açabilirsiniz, ama sakın ola ki, bu küçük anahtarı, üzerinde oymalar olanı kullanmayın."

Karısı şöyle yanıtlamış: "Elbette, nasıl istersen öyle yaparım. Benim için de çok uygun. Öyleyse, git kocacığım, bir endişen olmasın ve çabuk geri dön." Böylece adam atına binip uzaklaşmış ve kız da şatoda kalmış.

Derken, kız kardeşleri onu ziyarete gelmişler ve her insan gibi, Efendi'nin evden giderken ne buyurduğunu çok merak etmişler. Genç eş onlara neşeyle anlatmış.

"Arzu ettiğimiz her şeyi yapabileceğimizi ve biri dışında, istediğimiz her odaya girebileceğimizi söyledi. Ancak, bunun hangi oda olduğunu bilmiyorum. Elimde sadece anahtar var, ama onun hangi kapıya uyduğunu bilmiyorum."

54

Kız kardeşler hangi anahtarın hangi kapıya uyduğunu bulma oyunu oynamaya karar vermişler. Şato üç kat yüksekliğindeymiş ve her cehennem yüz kapısı varmış; halkada çok sayıda anahtar olduğundan, her kapıyı açıp, kapıdan kapıya ilerleyerek bolca vakit geçirmişler. Bir kapının arkasında mutfak erzağı varmış, diğerinin arkasında hazineler. Kapıların arkasında her türden eşyayla karşılaşmışlar ve tüm bunları yaparlarken her şey gözlerine çok daha güzel görünmüş. Bütün bu akıllara durgunluk veren şeyleri gördükten sonra, sonunda mahzene gelmişler. Koridorun sonunda boş bir duvar varmış.

Bu sırada son anahtarla, üzeri oymalı olanla cebelleşiyorlarmış: "Belki de bu anahtar hiçbir yere uymuyor." Onlar tam bunu söylerken tuhaf bir ses duyulmuş: "Borrrrrr!" Köşeye saklanıp gözlemişler ve -o da ne!- kapanmak üzere olan küçük bir kapı görmüşler. Tekrar açmaya çalıştıklarında sıkıca kilitlendiğini fark etmişler. İçlerinden biri bağırmış: "Kardeşim, kardeşim, anahtarı getir. O gizemli küçük anahtarın kapısı kesinlikle bu."

Kız kardeşlerden biri düşünmeden anahtarı kapıya sokup çevirmiş. Kilit gıcırdamış, kapı aralanarak açılmış, ama o kadar karanlıkmuş ki içeriye görememişler.

"Kardeşim, kardeşim, bir mum getir." Böylece bir mum yakılmış, odaya doğru tutulmuş ve üç kadın da aynı anda çığlık atmış, çünkü odada bir kan gölü varmış ve oraya buraya cesetlerin kararmış kemikleri saçılmış haldeymiş ve köşelerde, elmalardan oluşan piramitler gibi kafatasları yığılıymış.

Kapıyı çarparak kapatmışlar, anahtarı kilitten çıkarmışlar ve nefes nefese, güçlükle soluyarak birbirlerine sokulmuşlar. Tanrım! Tanrım!

Mavisakal'ın eşi eğilerek anahtara bakmış ve kanla boyandığını görmüş. Dehşete kapılmış, elbisesinin eteğiyle kanı silip temizlemeye

çalışmışsa da, çıkaramamış. "Ah, olamaz!" diye haykırmış. Kız kardeşlerin her biri küçük anahtarı eski haline getirmek için çabalayıp durmuş, ama kan olduğu gibi kalmış.

Mavisakal'ın eşi küçük anahtarı cebine saklamış ve aşçıların olduğu mutfağa koşmuş. Oraya vardığında beyaz elbisesi cepten etek ucuna kadar kırmızıya boyalıymış, çünkü anahtar yavaş yavaş koyu kırmızı kan damlaları sızdırıyormuş. Aşçıya, "Hemen bana bir fırça ver," diye buyurmuş. Anahtarı iyice ovmuş, ama kanama kesilmemiş. Minik anahtardan düpedüz damla damla kan akıyormuş.

Anahtarı çıkarmış ve fırından kül alıp üstüne bastırarak biraz daha ovmuş. Dağlamak için ateşe tutmuş. Kanın durması için üzerine örümcek ağı koymuş, ama hiçbir şey akan kanı durduramamış. 55

"Ah, ne yapmam lazım?" diye ağlamış. "Buldum, küçük anahtarı saklayacağım. Elbise dolabına koyup kapısını kapatırım. Kötü bir düş bu. Her şey yoluna girecek." Öyle de yapmış.

Hemen ertesi gün kocası eve dönmüş ve hızla şatoya girerek karısına seslenmiş: "Eee! Ben yokken her şey nasıldı?"

"Çok iyiydi, efendim."

"Peki kilerlerimi nasıl buldun?" diye gürlemiş.

"Çok güzel, efendim."

"Peki ya hazine odalarımı?" diye homurdanmış.

"Hazine odaları da çok güzel, efendim."

"O halde her şey yolunda, öyle mi karıcığım?"

"Evet, her şey yolunda."

"Pekâlâ," diye fısıldamış. "O zaman anahtarlarımı geri versen iyi olur."

Bir bakışta, anahtarlardan birinin kaybolduğunu anlamış. "En küçük anahtar nerede?"

"Ben... ben onu kaybettim. Evet, kaybettim. Ata biniyordum ve anahtar halkası yere düştü, anahtarlardan birini kaybetmiş olmalıyım."

"Ne yaptın onu, kadın?"

"Ben... ben... hatırlamıyorum."

"Bana yalan söyleme! O anahtarla ne yaptığını söyle bana!"

Yanağını okşayacakmış gibi elini kadının yüzüne doğru uzatmış, ama onun yerine saçını tutmuş. "Seni hain!" diye öfkeyle bağırmış ve onu yere fırlatmış. "Odaya girdin, değil mi?"

Elbise dolabını açmış ve üst raftaki küçük anahtarın, kadının askıdaki elbiselerinin güzelim ipek kumaşlarını baştan başa kana boyadığını görmüş.

"Şimdi sıra sende, hanımefendi," diye bağırması ve onu önce koridordan, ardından da bodrumdan geçirip o korkunç kapının önüne gelene kadar sürüklemiş. Mavisakal'ın sadece öfkeli bakışları, kapının kendiliğinden açılıvermesine yetmiş. İçeride boylu boyunca önceki bütün eşlerinin iskeletleri uzanıyormuş.

"Şimdi de!!!" diye kükremiş, ama kadın kapı pervazına sıkıca tutunup içeri girmemekte direnmiş. Hayatını bağışlaması için yalvarmış: "Lütfen! Lütfen izin ver sakinleşeyim ve ölüme hazırlanayım. Canımı almadan önce sadece çeyrek saat ver bana ki, Tanrı'ya dua edeyim."

56 "Tamam," diye hırlamış Mavisakal. "Sadece çeyrek saatin var ama, sonunda hazır ol."

Kadın hızla merdivenlerden odasına çıkmış ve kız kardeşlerini şatonun surlarına gözetlemeye göndermiş. Dua etmek için diz çökmüş, fakat dua etmek yerine kız kardeşlerine seslenmiş.

"Kardeşlerim, kardeşlerim! Erkek kardeşlerim geliyor mu, görüyor musunuz?"

"Hiçbir şey görmüyoruz, dümdüz ovalar boyunca hiçbir şey yok."

İkide bir surlara doğru bağırması. "Kardeşlerim, kardeşlerim! Erkek kardeşlerim geliyor mu, görüyor musunuz?"

"Bir toz bulutu görüyoruz. Belki de uzaktaki bir hortumdur."

Bu arada Mavisakal gürleyerek, kafasını keseceği eşini kilere çağır-
mış.

Kadınsa, yine seslenmiş. "Kardeşlerim, kardeşlerim! Erkek kardeşlerim geliyor mu, görüyor musunuz?"

Mavisakal karısına bir kez daha bağırması ve taş basamaklardan yukarı çıkmaya başlamış.

Kızlar bağırışlar: "Evet, onları görüyoruz! Erkek kardeşlerimiz buradalar ve şimdi şatoya girdiler."

Mavisakal hızlı adımlarla koridoru geçip karısının odasına doğru, "Seni almaya geliyorum!" diye kükremiş. Ayak sesleri artmış; koridor-daki taşlar gevşemiş, harçların kumu yerlere saçılmış.

Mavisakal yakalamak için ellerini uzatmış bir halde karısının odasına girerken, at sırtındaki erkek kardeşler de dörtlü şato koridorlarına girip odaya yönelmişler. Mavisakal'ı oradan çıkarıp burçlara sürmüşler. Hemen oracıkta kılıçlarla üzerine saldırıp vurmuş, yaralamış, yere yıkmış ve en nihayetinde öldürmüşler; kanını ve cesedinden arta kalanları akbabalara bırakmışlar. 7

PSİŞENİN DOĞAL YOK EDİCİSİ

Vahşi doğayla bir ilişki geliştirmek, kadının bireyleşme sürecinin temel unsurlarından biridir. Bu ilişkiyi kurmak için kadın karanlığa dalmalı, ama aynı zamanda telafisi mümkün olmayan bir şekilde tuzağa düşüp yakalanmamalı, oraya giden yolda ya da dönüşte öldürülmemelidir.

Mavisakal öyküsü tüm kadınların psişelerinde bulunan ve onları esir alan o karanlık, doğuştan yok edici olan adam üzerinedir. O, akıl-da tutulması ve frenlenmesi gereken, inkâr edilemez ve kendine özgü bir güçtür. Psişenin doğal yok edicisine³ gem vurmak için kadınların tüm içgüdüsel güçlerine sahip çıkmaları gerekir. İçgörü, sezgi, sabır, inatçı sevgi, keskin bir duyarlık, uzağı görme, net bir işitme duyusu, 57 ölümler üstüne şarkı söyleme, sezgisel iyileştirme ve kendi yaratıcı ateşlerine yönelme bu güçlerden bazılarıdır.

Masalları psikolojik olarak yorumlarken, tek bir kadının psişesinde geçen bir dramayı temsil edebilmesi için öykünün tüm yönlerinden yararlanılır. Mavisakal tüm kadınların hayatlarının bir köşesinde gizlenen, oradan olan biteni seyredip karşı çıkma fırsatı bekleyen, derinlere çekilmiş bir karmaşayı temsil eder. Her ne kadar erkeklerin psişelerinde aynı ya da farklı şekillerde simgeleştirilebilse de, bu karmaşa hem eski çağlarda hem de günümüzde her iki cinsin de düşmanıdır.

Mavisakal benzeri güçleri tam olarak kavramak zordur, çünkü o doğuştandır, yani doğumdan itibaren bütün insanların içinde bulunur ve bu anlamda bilinçli bir kökeni yoktur. Ancak, onun doğasının insanla-

3. Folklor, miterde ve düşlerde doğal yok edici hemen her zaman kendisinin de yok edicisi ya da iz sürücüsüdür. Sonunda bir değişim ya da denge getiren şey, bu ikisi arasındaki mücadeledir. Böyle olmadığı ya da başka, iyi niyetli bir öykü kahramanı ortaya çıkmadığı zaman, öykü genellikle bir korku öyküsü olarak adlandırılır. Olumsuz yok ediciye karşı başarılı bir karşıtık oluşturan olumlu bir kuvvetin eksikliği insanların yüreğine en derin korkuları salar.

Gündelik hayatta da bol miktarda hazır bekleyen ışıltı-hırsız ve bilinç-katili vardır. Yok edici bir kişi çoğunlukla kadının yaratıcı özsuynunu çalar, onu kendi zevkine ya da kullanımına ayırır, kadını solmuş, ne olup bittiğini anlamaz bir halde bırakır, bu arada kendisi daha da pembeleşip güçlenir. Yok edici kişi, aklına, düş gücüne, yüreğine, cinselliğine ya da her neyse, ona bir sifon bağlanmış olduğunu algılamaması için, kadının içgüdülerine kulak vermemesini arzular.

İnsanın hayatının özünü teslim etme örüntüsü çocuklukta başlamış, kendi boşluğunu ve açlığını çoğaltmak için çocuğun yeteneklerini ve sevimliliğini isteyen bakıcılarca beslenmiş olabilir. Bu şekilde eğitilmek içsel yok ediciye çok büyük güç kazandırır ve insanı başkalarının avı olmaya hazırlar. İçgüdüleri uygun bir düzen içinde tekrar yerine konana kadar böyle yetiştirilen kadın, başkalarının konuşulmamış, yıkıcı psişik ihtiyaçlarının altında ezilmeye son derece duyarlı hale gelir. Genel olarak içgüdüleri sağlam olan bir kadın hayatını büyütmek yerine küçültmek bir ilişkiye ya da duruma girdiğini anladığında, yok edicinin usul usul yanına sokulmuş olduğunu bilir.

rın bilinç-öncesinde nasıl geliştiğine dair bir ipucuna sahip olduğumuza inanıyorum, çünkü öyküde Mavisakal'a "başarısız bir sihirbaz" denmektedir. Bu uğraşı onu, psişenin habisi yok edicisini kurallara fazlasıyla bağlı görünmesine karşın had safhada yıkıcı bir sihirbaz olarak tasvir eden öteki masallardaki tiplerle de ilişkilendirir.

Bu anlatıyı arketipsel bir buluntu gibi kullanarak, mitler tarihindeki başarısız büyülere ya da başarısız tinsel güçlere dair bildiklerimizle kıyaslayabiliriz. Yunanlı Ikarus uçarak güneşe çok yaklaştı ve balmumundan kanatları eridiği için yere çakıldı. Zuni efsanesi "Oğlan Çocuğu ve Kartal," Ölüm'ün kurallarını ihlal edebileceğini düşünmeseydi, krallığının bir üyesi olarak kabul edilecek olan bir çocuktan söz eder. 58 Gökyüzünde süzülürken ödünç aldığı kartal tüyleri kopmuş ve korkunç sondan kaçamamıştır. Hristiyan efsanelerinde Lusifer, Yehova'yla eşit olduğu iddiasında bulunmuş ve yeraltına sürülmüştür. Folklorda, Doğa'ya karşı çıkmaya kalkışarak gerçek beceri düzeylerinin ötesinde işlere atılmakta aptalca cesaret örnekleri sergileyen birtakım büyücü yamakları vardır. Bunlar, sakatlıklar ya da çeşitli felaketler yoluyla cezalandırılmışlardır.

Bu temaları incelersek, yok edicilerin başkaları üzerinde üstünlük ve güç sahibi olmayı arzu ettiklerini görürüz. Bunlar bir tür psikolojik şışkinlik taşırlar. Bu durumdaki bir varlık Hayatın ve Ölümü sistemleri ile insan doğasının kurallarının da dahil olduğu Doğa'nın gizemli güçlerini dağıtıp denetleyen Anlatılamaz Olan'dan daha yüce, onun kadar büyük ve ona eşit olmak ister.

Mitlerde ve öykülerde, Anlatılamaz Olan'ın çalışma biçimini ihlal etmeye, onu yolundan saptırmaya ya da değiştirmeye çalışan bir varlığın, bunun sonucunda cezalandırıldığını görürüz. Bunlar ya gizemler ve büyüler dünyasındaki yeteneklerinin azalmasına—artık büyü yapmasına izin verilmeyen yamakların durumunda olduğu gibi—katlanmak zorunda kalırlar ya Tanrılar ülkesinden yalnız başlarına sürgün edilirler ya da kekeleme, sakatlanma veya ölüm yoluyla benzer bir inayet ya da güç kaybına uğrarlar.

Eğer Mavisakal'ın böyle bir dışlanmışlıkla ilgili bütün efsanelerin içsel örneği olduğunu anlayabilirsek, o zaman kurtuluştan uzak düşüp devamlı bir sürgün hayatı yaşadığı için kimi zaman onu (bizi) saran derin ve açıklanamaz yalnızlığı da kavrayabiliriz.

Mavisakal masalında ortaya çıkan sorun şudur: Mavisakal, psişenin genç, dişil güçlerinin ışığına izin vermek yerine, içinde büyük bir öfke besler ve psişenin ışıklarını öldürmeyi arzular. Böylesine habisi bir oluşumda, bir zamanlar ışıktan daha iyi olmak isteyen ve bundan dolayı da

inayetle bağları kopan, tuzağa düşürülmüş biri olduğunu hayal etmek zor değildir. Sürgün edilenin bu olaydan sonra neden bu denli zalim bir biçimde başkalarının ışığının peşinden koştuğunu anlayabiliriz. Eğer kendisi için yeterince ruh(lar) toplayabilirse, sonunda karanlığını kaldırarak ve yalnızlığını onarabilecek bir ışık kaynağı oluşturabileceğini umduğunu düşünebiliriz.

Bu anlamda, daha masalın başında ıslah olmamış yönüyle korkunç, alt edilmesi son derece güç bir varlıkla karşı karşıya kalırız. Ancak, bu olgu, masaldaki en küçük kız kardeşin kabullenmesi gereken en önemli gerçeklerden biridir. Tüm kadınların da kabul etmesi gereken bu gerçek, hem içeride hem de dışarıda, doğal Benliğin içgüdülerine muhalif hareket edecek bir güç bulunduğu ve bu habisi gücün *ne ise o olduğu* 59 dur. Böyle bir güç karşısında acıma hissine kapılabilirsek de, ilk işimiz onu tanımak, onun yıkımlarından kendimizi korumak ve nihayet, onu ölümcül enerjisinden yoksun bırakmak olmalıdır.

Bütün yaratıklar, yok edicilerin var olduğunu öğrenmelidir. Bu bilgiye sahip olmayan bir kadın kendi ormanında, yenilip yutulmadan güvenle dolaşamaz. Yok ediciyi anlamak, safillikten, deneyimsizlikten ya da ahmaklıktan ötürü saldırıya açık olmaktan kurtulup olgun bir hayvan haline gelmektir.

Mavisakal kurnaz bir iz sürücü gibi en küçük kızın kendisiyle ilgilendiğini, yani kurban olmaya gönüllü olduğunu hisseder. Ona evlenme teklif eder ve kız da gençliğinin verdiği coşkulu bir anda (çoğu zaman aptallık, haz, mutluluk ve cinsel ilginin bir bileşimidir) evet der. Hangi kadın bilmez bu senaryoyu?

AV OLARAK SAFDİL KADINLAR

En küçük kız kardeş, kardeşlerin en gelişmemiş olanı, safdil kadınlarla ilgili en insani öyküyü sahneye koyar. Geçici olarak, kendi içindeki avcının eline düşer. Fakat, sonunda kurtulmayı başardığında daha bilge, daha güçlüdür ve kendi psişesinin kurnaz yok edicisini bir bakışta tanıır.

Masalın altında yatan psikolojik öykü, doğuştan gelen yok ediciyi henüz tam olarak tanımayı öğrenmemiş olan daha yaşlı kadınlar için de geçerlidir. Belki de bu kadınlar sürece tekrar tekrar baştan başlamış, ama rehberlik ve destekten yoksun olduklarından, henüz sonunu getirememişlerdir.

Öğretici öykülerin bu kadar besleyici olmasının nedeni budur; bek-

lenmedik bir engelle karşılaşan işlerin bile tamamlanabilmesi için giriş haritaları sağlar. Mavisakal öyküsü ister çok genç olup yok ediciyi yeni yeni öğrenenler, isterse onyıllarca onun tarafından rahatsız ve taciz edilmiş olup sonunda, onunla nihai noktayı koyacak savaşa hazırlananlar olsun, bütün kadınlar için değerlidir.

En küçük kız kardeş, psişedeki yaratıcı potansiyeli, coşkulu ve üretken bir hayata doğru giden bir gücü temsil eder. Ancak, dikkatli olmak ve başka türlü davranabilmek yönündeki içgüdüleri kusursuz olmadığından, zalim bir adamın ganimeti haline gelmeyi kabullenince yolunu kaybeder.

60

Psikolojik olarak, genç kızlar ve delikanlılar, kendilerinin av oldukları gerçeğini sanki görmek istemezler. Kimi zaman, tüm insanlar tamamen uyanık doğsaydı hayatın çok daha kolay ve çok daha az acı verici olacağı düşünülse de, herkes aynı düzeyde uyanık değildir. Hepimiz *anlagen*, bir hücrenin ortasındaki potansiyel gibi doğarız: Biyolojide *anlage*, hücrenin "oluşacak olan" diye nitelenen bir parçasıdır. Zamanla gelişip bizi tamamlanmış biri haline getiren ilksel madde, işte bu *anlage*'nin içindedir.

Demek ki, birer kadın olarak yaşamlarımız *anlage*'nin hızlandırılması ile ilgilidir. Mavisakal masalı bu psişik merkezin, büyüyen bu hücrenin uyandırılması ve eğitiminden söz etmektedir. En küçük kız kardeşin, çok zarif biri olduğuna inandığı bir güçle evlenmeyi kabullenmesi, bu eğitimin bir parçasıdır. Masallardaki evlilikler, arzulanan yeni bir durumu (statüyü), psişenin açılmak üzere olan yeni bir tabakasını temsil eder.

Ancak, genç eş kendini aptal durumuna düşürmüştür. Başlangıçta Mavisakal'dan korkuyordu. İhtiyatlıydı. Bununla birlikte, orman gezisinden bir parça hoşlanmasa, sevgisini dinlememesine neden olur. Hemen her kadın bu deneyimi en azından bir kez yaşamıştır. Sonuçta Mavisakal'ın tehlikeli değil, yalnızca kendine özgü ve ilginç biri olduğuna kendini inandırır. Ah, ne kadar aptalca! Şu küçük ve yaşlı mavi sakalcığı ne akla hizmet bu kadar itici buluyorum ki? Kızın vahşi doğası durumun farkına varmıştır ve mavi sakallı adamın ölümcül olduğunu bilir, ama safdil psişe bu içsel bilgiyi yadsımaktadır.

Alarm sistemleri henüz gelişmemiş olan bu kadar genç bir kadında böylesi bir yargılama hatası neredeyse alelade bir şeydir. Bir gölge gibi yaklaşan kırk kiloluk vaşağa aldırmadan ormanın açıklığında kendi kendine yuvarlanıp oynayan bir yetim kurt yavrusu gibidir. İçsel uyarıları vahşi olandan neredeyse duyamayacakları kadar uzaklaşmış olan yetişkin kadınlar da yine safdilce gülümseyerek ona doğru ilerlerler.

Bütün bunlardan kaçınmanın mümkün olup olmadığını merak ediyor olabilirsiniz. Hayvanlar dünyasında olduğu gibi, bir genç kız da yok ediciyi ana babasının öğrettikleri yoluyla tanımayı öğrenir. Ana babanın sevgi dolu rehberliği olmadan daha yolun başında kaçınılmaz bir biçimde bir ava dönüşecektir. Sonradan geriye baktığımızda cezbedici bir düşüncenin ya da bir yönüyle göz kamaştırıcı bir kişinin, geceleyin psişik pencerelerimizden süzülüp neredeyse hepimizi hiç değilse bir kez savunmasız yakaladığı hissini yaşadığımızı anımsarız. Kar maskeleri takıp dişlerinin arasında bir bıçak ve omuzlarına atılmış bir torbayla çıkagelseler bile, bankacı olduklarını söylediklerinde onlara inanırız.

61

Ancak, akılcı bir ana babanın elinde büyüseler bile, genç kızlar, özellikle de on ikinci yaşlarından itibaren, arkadaş grupları, kültürel güçler ya da psişik baskılar tarafından ayarılıp kendi gerçeklerinden uzaklaştırılırlar ve böylece kendilerini keşfetme sürecinde son derece pervasız bir risk-alma davranışı sergilerler. Doğru bir şekilde kullanmaları halinde dünyanın güzel bir yere dönüşeceğine inanmış daha büyük genç kızlarla çalışırken, kendimi her zaman yaşlı bir boz köpek gibi hissederim. Pençelerimi gözlerime koyup inlemek isterim, çünkü onların görmediği şeyleri görürüm ve özellikle rahat durmaz, söz dinlemez kişiler olmaları halinde, sarsılıp uyanmadan önce hiç değilse bir kereliğine yok ediciyle ilişkiye girmekte ısrar edeceklerini bilirim.

Hayatlarımızın başında kadına özgü bakış açımız çok safdildir, yani örtük şeylerle ilgili duygusal kavrayışımız çok zayıftır. Ama bir kadın olarak hepimizin yola çıktığı yer burasıdır. Safdilizdir ve kendimizle konuşa konuşa, kendimizi son derece karmaşık durumların içinde buluruz. Bu meselelere dair yöntemlerde erginlenmemiş olmamız, hayatımızın henüz yalnızca aşikâr olanı seçebildiğimiz bir döneminde olduğumuzu gösterir.

Kurtlar âleminde, dişi kurt, yavrularını bırakıp avlanmaya giderken, küçükler inlerinden çıkıp yola düşmeye ve onu izlemeye çalışırlar. Anne kurt onlara hırlar, üstlerine atlar, korkutup inlerine kaçırtır. Anne, yavrularının diğer yaratıkları nasıl tartıp değerlendireceklerini henüz bilmediklerinin farkındadır. Onlar kimin yok edici olup olmadığını bilmezler. Ama anneleri zamanla onlara bunu öğretecektir; gerek sertlikle, gerekse de güzellikle.

Kurt yavruları gibi kadınların da benzer bir erginlenmeye ihtiyaçları vardır —içsel ve dışsal dünyaların her zaman gamsız tasasız yerler olmadıklarını öğreten bir erginlenmeye. Birçok kadının, bir anne kurdun yok ediciler konusunda yavrularına verdiği eğitim kadar bile temel eği-

timi yoktur. Anne kurt şöyle der: Tehditkârsa ve senden büyükse, kaç; daha zayıfsa, bak ne istiyor; hastaysa, yalnız bırak; dikenleri, zehri, sivri dişleri ya da keskin pençeleri varsa, geri dön ve ters yöne git; güzel kokuyor, ama metal çenelerle sarılıysa, onunla birlikte yürü.

Öyküdeki en küçük kız kardeş kendi zihinsel süreçleri konusunda safdil ve kendi psişesinin öldürücü yönü konusunda tamamen cahil olmakla kalmaz, egonun hazlarına da kolayca kapılır. İyi ama neden olmasın? Hepimiz her şeyin harika olmasını isteriz. Her kadın geniş etekli elbiseler giyinmiş bir halde sonsuz yeşil ve şehvetli ormanın içine atını sürmek ister. Tüm insanlar Cennet'i erkenden, henüz dünyadayken bulmak ister. Sorun şudur ki, ego kendini mükemmel hissetmek ister, ama bu şiddetli cennet arzusu safdillikle birleştğinde, bizi doyuramamanın ötesinde, yok edicinin yiyeceği haline de getirir.

Canavarla evlenmeye böyle rahatlıkla razı olunması, aslında kızlar daha çok küçükken, genellikle beş yaşından önce yapılan bir seçimin sonucudur. Kızlara, her türlü tuhaflığı -ister sevimli, isterse de sevimsiz olsun- görmekten gelmeleri, onları hoş gider hale getirmeleri öğretilir. En küçük kız kardeşin "Hımm, sakalı aslında o kadar da mavi değil," diyebilmesinin nedeni bu eğitimidir. "Nazik olma"ya dönük bu ilk eğitim, kadınların sezgilerini umursamamalarına neden olur. Bu anlamda onlara bilerek yok ediciye boyun eğmeleri öğretilmiştir. Bir ane kurdun, yavrusuna öfkeli bir gelincik ya da sinsi bir çingiraklıyıan karşısında "nazik olma"yı öğrettiğini düşüñtün.

Masalda anne bile hileye ortak olur. Pikniğe gider, "birlikte yolculuk etmeye razı olur." Kızlarından hiçbirine herhangi bir uyarıda bulunmaz. Genellikle çok küçük kızlar ya da annesiz büyümüş kadınlar için söz konusu olduğu gibi, buradaki biyolojik annenin ya da içsel annenin de uykuda ya da safdil olduğu söylenebilir.

Ne ilginçtir ki, masaldaki büyük kız kardeşler, Mavisakal onları çok romantik bir şekilde ve cennetteymişler hissini uyandırarak eğlendirip ağırlasa da, ondan hoşlanmadıklarını söyleyerek belli bir bilinçlilik gösterirler. Demek ki, öyküden çıkan bir sonuç da, psişenin büyük kız kardeşlerce temsil edilen bazı yönlerinin içgörü açısından biraz daha gelişmiş olup, yok ediciyi romantize etmeye karşı uyarıcı bir "bilgi"ye sahip olduğudur. Erginlenmiş kadın, psişedeki ablaların seslerine dikkat eder; bu sesler onu tehlikeye karşı uyarır. Erginlenmemiş kadın, kulak asmaz; çoktan, safdillikle gereğinden fazla özdeşleşmiştir.

Sözgelimi, safdil bir kadın hep kötü eş seçimleri yapmış olsun. Akılının bir köşesinde bu örüntünün yararsız olduğunu, bunu bırakıp farklı bir değeri izlemesi gerektiğini bilir. Hatta çoğu zaman gerisini nasıl

getireceğini de bilir. Ama onu bu yıkıcı örüntüyü sürdürmeye zorlayan bir şey, Mavisakal'dakine benzeyen bir tür büyülenme hali vardır. Çoğu durumda, kadın eğer eski örüntüye kısa bir süre daha tutunursa, aradığı cennet duygusunun, sonraki kalp çarpışında mutlaka ortaya çıkacağını sanır.

Diğer bir uç örnek de, kimyasal bir maddeye alışan bir kadının kafasının arkasında çok net olarak, "Hayır! İmkânı yok! Bu zihin için de kötü, vücut için de. Devam etmeyi reddediyoruz," diyen bazı ablaların bulunmasıdır. Ancak, Cennet'i bulma arzusu, kadını Mavisakal ile, yani psişik yükselmelerin uyuşturucu satıcısı ile evliliğe çeker.

Bir kadın kendini ne tür bir ikilemde bulursa bulsun, psişesindeki ablaların sesleri onu bilinçli davranmaya ve seçimlerinde akılcı olmaya yönlletmeye devam eder. Bunlar, kafanın arkasında bulunup gerçekleri fısıldayan sesleri temsil eder; bu sesler, Bulunmuş Cennet fantezisini sona erdirdikleri için, bir kadın bunlardan kaçınmak isteyebilir.

Yazgının yolunu çizen evlilik de böylece teşrif eder; şirin ve safdil olanla korkakça bir alçaklığa sahip olan karanlık güç birbirine karışır. Mavisakal seyahate çıkıp evi terk ettiğinde, bir şey dışında istediği her şeyi yapmaya yöreklendirilen genç kadın, buna karşın daha fazla değil de, daha az yaşıyor olduğunu kavrayamaz. Birçok kadın Mavisakal masalını harfi harfine yaşamıştır. Henüz yok ediciler konusunda safdilken evlenen bu kadınlar, hayatlarına yıkım getiren birini seçerler. Bu kişiyi sevgiyle "iyileştirme"ye kararlıdırlar. Bir şekilde "evcilik oynar"lar. Vakitlerinin büyük bir kısmını, "Sakalı aslında o kadar da mavi değil," diyerek geçirdikleri söylenebilir.

Sonunda bu şekilde esir düşen bir kadın, kendisi ve çocukları için istediği nezih bir hayata yönelik umutlarının giderek azaldığını görür. Hayatının bütün yıkımının bulunduğu odaya çıkan kapıyı eninde sonunda açması beklenir. Hayatını çekilmez kılıp içini boşaltan belki de gerçek eşidir, ama kendi psişesindeki içsel yok edici de onunla birlikte çalışır. Kadın çaresiz, güçsüz olduğuna inanmaya zorlandığı ve/veya doğru olarak bildiği şeyleri bilincine kaydetmeyecek şekilde eğitildiği sürece, psişesinin kadını itki ve yeteneklerinin kökü kazanmaya devam eder.

Genç ruh, yok ediciyle evlendiğinde, hayatının bir açılım olması beklenen bir döneminde esir düşer ya da denetim altına alınır. Özgürce yaşamak yerine, sahte bir hayat yaşamaya başlar. Yok edici, kadını aldatır ve aslında onu öldürmeyi planladığı halde şu ya da bu şekilde onu kraliçe yapacağı vaadinde bulunur. Tüm bunlardan bir çıkış yolu vardır, ama bir anahtara sahip olmak gerekir.

Ah! Şu küçük anahtar; tüm kadınların aslında bilip de bilmediklerini sandıkları sırların kapısını bu anahtar açar. Anahtar, psişenin en derin, en karanlık sırlarını, bizim örneğimizde, kadının potansiyelini düşün- cesizce yıkıma götüren şeyi bilme iznini temsil eder.

Mavisakal, yıkıcı planını sürdürerek karısına psişik olarak uzlaşma- yı öğretir: "İstediğini yap," der. Kadını sahte bir özgürlük duygusu his- setmeye sevk eder. Onun beslenmekte ve pastoral manzaralardan zevk almakta özgür olduğunu ima eder – en azından kendi topraklarının sı- nırları içinde. Ama gerçekte özgür değildir, çünkü psişesinin en derin- 64lerinde meseleyi tüm yönleriyle çoktan kavramış olsa bile, yok ediciyi- le ilgili uğursuz bilgileri bilincine kaydetmesi önlenmiştir.

Safdil kadın "bilgisiz" kalmayı gizliden gizliye kabullenir. Kolay kandırılan ya da içgüdüleri yaralanmış olan kadınlar, çiçekler gibi, gü- neş onlara ne sunarsa sunsun yine o yöne dönerler. Safdil ya da yaralı kadın böylece, huzur, kışkırtıcı zevkler, çeşitli hazlar gibi, ailesinin, ar- kadaşlarının gözündeki statüsünün yükselmesini sağlayan ya da daha fazla güvenlik, sonsuz aşk, yüksek düzeyde macera ya da ateşli bir cin- sellik sunan pek çok vaatle kolayca ayartılır.

Mavisakal, genç kadının aklını başına getirecek olan anahtarı kul- lanmasını yasaklar. Bir kadına bilinçli benlik bilgisini açan anahtarı kullanmasını yasaklamak, onun sezgisel doğasını; "altta yatan şeyleri," aşikâr olanın ötesini keşfetmesine önayak olan doğal merak içgüdüsü- nü ortadan kaldırır. Bu bilgi olmazsa, kadın kendini yeterince koruya- maz. Mavisakal'ın anahtarı kullanmaması doğrultusundaki buyruğuna boyun eğmeye kalkışır, ruhu için ölümü seçmiş olur. Korkunç sır odasına açılan kapıyı açmayı seçmekle işe, seçimini hayattan yana ya- par.

Masalda, kız kardeşler onu ziyarete gelir ve "bütün ruhlar gibi, çok meraklıdırlar." Onlara neşeyle şöyle der: "Bir şey dışında, her şeyi ya- pabiliriz." Kız kardeşler küçük anahtarın hangi kapıya uyduğunu bul- ma oyunu oynamaya karar verirler. Bir kez daha, bilinçlenmeye giden uygun itkiye sahip olduklarını görürüz.

Freud ve Bettelheim dahil, psikoloji alanındaki kimi düşünürler, Mavisakal masalında anlatılan belli bölümleri kadınlara cinsel merak- ları yüzünden verilen psikolojik cezalar olarak yorumlamışlardır.⁴ Kla- sik psikolojinin şekillenmeye başladığı dönemlerde, kadınların merakı-

4. Bruno Bettelheim, *Uses of Enchantment: Meaning and Importance of Fairytales* (New York: Knopf, 1976).

na tamamen olumsuz bir anlam yüklenirken, aynı özellikteki erkeklere araştırmacı adı yakıştırılmıştır. Kadınların her işe burunlarını soktuğu söylenirken, erkeklere öğrenme heveslisi denmiştir. Aslında, kadının merakının sadece sıkıcı bir röntgencilikmiş gibi sıradanlaştırılması, ka- dının içgörüsünü, içeduşlarını, sezgilerini inkâr eder. Tüm duyuları- nı yadsır. Onun en temel güçleri olan ayırt etme ve neden sonuç ilişki- lerine dayanarak belirleme (determinizm) yetilerine saldırmaya çalışır.

O halde, henüz yasak kapıyı açmamış olan kadınların doğrudan Ma- visakal'ın kollarına atılan kadınlara dönüşme eğiliminde oldukları dü- şünülürse, ablaların sağlam ve yerinde bir vahşi merak içgüdüsüne sa- hip olmaları büyük şanstır. Bunlar, kadınların psişesindeki gölge-ka- dınlardır, kadının kafasının arkasında yer alıp ona neyin önemli oldu- ğunu anımsatan, tekrar mantıklı düşünmesini sağlayan çimdik ve dir- seklerdir. Küçük odayı bulmak önemlidir, yok edicinin buyruğuna ku- lak asmamak önemlidir ve ayrıca bu odayı bu kadar özel kılanın ne ol- duğunu anlamak da son derece gereklidir.

Yüzyıllar boyunca kapılar hem taş hem de odundan yapılmıştır. Ba- zı kültürlerde taşın ya da odunun ruhunun kapıda alıkonulduğu düşü- nülür ve bu saklı ruhtan odanın koruyuculuğunu yapması istenirdi. Uzun yıllar önce mezarlarda evlerden daha fazla kapı vardı ve bizzat *kapı* imgesinin kendisi, içeride tinsel değeri olan ya da içeride kapalı tutulması gereken bir şey bulunduğunu gösteriyordu.

Masalda; kapı psişik bir bariyer, sırrın önüne yerleştirilen bir tür nö- betçi gibi betimlenmiştir. Bu koruyucu, bize yok edicinin bir büyücü –sanki tılsımlarla kafamızı karıştırıp bizi afallatan, bildiklerimizi bil- memizi engelleyen psişik bir güç– olarak şöhetini tekrar anımsatır. Kadınlar bizzat kendilerinin ya da birbirlerinin derin düşünmeye ya da tefekküre dalmaya yönelik cesaretlerini kırdıklarında, bu bariyeri veya kapıyı güçlendirirler, çünkü "dimyata pirince giderken evdeki bulgur- dan olabilirler." Bu bariyeri aşmak için uygun bir karşı-büyü kullanıl- malıdır. Buna en elverişli büyü de anahtar simgesinde bulunur.

Uygun soruyu sormak dönüşümün en önemli eylemidir –masallar- da, çözümlemede ve bireyleşmede. Anahtar soru, bilincin filizlenmesi- ne zemin hazırlar. Uygun bir şekle giren soru, her zaman arkada neler olup bittiğine dair temel bir meraktan çıkar. Sorular, psişenin gizli ka- pılarının dönerek açılmasını sağlayan anahtarlardır.

Kız kardeşler kapının arkasında hazine mi, yoksa ıvır zıvır mı oldu- ğunu bilmeseler de, sağlıklı içgüdülerini toparlayarak, doğru psikolojik soruyu sorarlar: "Kapının *nere*de bulunduğunu düşünüyorsun ve onun ar- dında *ne* olabilir?"

İşte bu noktada, safdil doğa olgunlaşıp “Görünenin ardındaki nedir? Şu gölgenin duvara düşmesine neden olan nedir?” diye sormaya başlar. Genç safdil doğa, eğer gizli bir şey varsa, gölgelerin ardında bir şey saklanmışsa, yasaklanmış bir şey varsa, araştırmak gerektiğini anlamaya başlar. Bilinçlerini geliştirenler, kolayca gözlenebilenlerin arkasında bulunan her şeyin peşine düşerler: Görünmeyen cıvıltının, karartılı pencerenin, gıcırdayan kapının, eşğin altındaki ışık huzmesinin. Mese-
lenin aslı tüm çıplaklığıyla önlerine serilene kadar, bu gizleri takip ederler.

66 Göreceğimiz gibi, gördüklerine dayanma yeteneği kadının derin doğasına –bütün düşüncelerin, duyguların ve davranışların beslendiği yere– geri dönmesini mümkün kılar.

HAYVANI DAMAT

Demek ki, yok edicinin buyruklarını yerine getirmeye çalışsa ve mah-zendeki sırrı görmezden gelmeye razı olsa da, genç kadın ancak belli bir süre itaat edebilir. Sonunda anahtarı (soruyu) kapıya sokar ve hayatının derinlerinde gerçekleşen sarsıcı katliamla karşılaşır. Ve bu anah-tar, hayatının bu küçük simgesi, ansızın aralıksız kanamaya başlar, durmadan bir şeylerin yanlış olduğunu haykırır. Bir kadın, hayatındaki yı-kımlardan saklanmaya çalışabilir, ama kanama (hayat enerjisinin kay-bolması), yok edicinin neden orada olduğunu anlayana ve onu denetim altına alana kadar sürecektir.

Kadınlar, hayatlarının kapılarını açıp onun üçra köşelerindeki kat-liamı incelediklerinde, çoğu zaman en önemli düş, hedef ve umutları-nın azar azar öldürülmesine izin verdiklerini görürler. Orada cansız dü-şünceler, duygular ve arzular bulurlar; bunlar bir zamanlar hoş ve vaat edici olsa da, artık kanları çekilmiştir. Bu umut ve düşler, ister ilişki ar-zusuyla, isterse de bir başarı, bir ustalık, bir sanat yapıtıyla ilgili olsun, insanın psişesinde böyle ürkütücü bir keşif yapıldığında emin olabili-riz ki, düşlerde de çoğu zaman hayvani damat olarak simgelenen doğal yok edici iş başındadır ve yöntemli bir şekilde kadının en çok değer verdiği arzu, ilgi ve özlemlerini tahrip etmektedir.

Masallarda hayvani damat karakteri yaygın bir motiftir ve öykünün sonunda iyi kılığına girmiş kötüyü temsil ettiği anlaşılır. Bir kadın, bir şey ya da bir kimse hakkında safdil önseziler taşıdığı zaman, daima bu ya da buna yakın bir kişileştirmeye rastlanır. Bir kadın kendi yıkımla-rına ilişkin gerçeklerden kaçmaya çalıştığında, gece düşleri muhteme-

len ona bağıra çağıra “Uyan! Yardım iste! Ya da kaç! Ya da ölümüne saldır!” şeklinde uyarılarda bulunur.

Yıllar boyunca birçok kadının düşlerinde bu hayvan damat figürü-nün ya da bu hiçbir şey-göründüğü-kadar-iyi-değil halesinin bulundu-ğunu gördüm. Düşünde güzel ve çekici bir adam gören bir kadın, ya-kından baktığında adamın elbisesinin altından bir kangal can yakıcı di-kenli tel sarktığını fark etmişti. Başka bir kadın düşünde yaşlı birinin karşidan karşıya geçmesine yardım ettiğini, yaşlı adamın ansızın şeyta-ni bir ifadeyle gülümseyerek kolunda “eriyip” üzerinde derin yanıklar oluşturduğunu anlatmıştı. Yine bir başka kadın düşünde tanımadığı bir arkadaşıyla yemek yerken, arkadaşının çatalı masanın üstünden uçarak 67 düşgöreni öldüresiye yaralamıştı.

İçsel arzularımızın dışsal eylemlerimize eşlik etmediğini bu örnek-lerdeki gibi görmemek, anlamamak, algılamamak: İşte hayvani dama-dın arkasında bıraktığı iz budur. Bir ilişki istediğini söyleyen kadınla-rın, neden sevecen bir ilişkiyi baltalayacak şekilde davrandıklarını bu etkenin psişedeki varlığı açıklar. Önlerine şu şu tarihlerde falanca yer-de olma hedefleri koyan kadınların, bu yolculuğun ilk adımını bile hiç-bir zaman atmamaları ya da ilk güçlükte pes etmeleri işte bu yüzden-dir. Kendinden nefret etmeye neden olan bütün ertelemelerin, itilip bas-tırılan ve irinleşen bütün utanç duygularının, şiddetle ihtiyaç duyulan tüm yeni başlangıçların ve uzun zamandır geciken tüm sonların bir çö-züme kavuşturulmaması bundandır. Yok edicinin pusuda bekleyip iş gördüğü her yerde, her şey yoldan çıkar, yerle bir edilir ve boynu uç-u-rulur.

Hayvani damat masallarda yaygın rastlanan bir simgedir ve öykü-nün genel akışı genellikle şöyledir: Tuhaf bir adam genç bir kadına ev-lenme teklif eder ve o da kabul eder, ama kadın nikâh gününden önce ormanda yürüyüşe çıkar ve kaybolur, karanlık çökerken yok ediciler-den uzak, güvenli bir ağaca tırmanır. Gecenin bitmesini beklerken, ni-şanlısı omzunda bir kürekle çıkagelir. Müstakbel kocasıyla ilgili bir şey, onun tam anlamıyla bir insan olmadığını ele verir. Kimi zaman bu gözden kaçmayacak biçimde abartılı olup, onu ele veren tuhaf biçimli ayağı, eli, kolu ya da saçıdır.

Kadının oturduğu ağacın altında bir mezar kazmaya başlar. Bu sıra-da durmadan şarkılar söylemekte, müstakbel karısını nasıl öldürüp bu mezara gömeceğine ilişkin bir şeyler mırıldanmaktadır. Dehşete kapı-lan kız bütün gece gizlenir ve sabah müstakbel damat gittiğinde eve ko-şar, olanları erkek kardeşlerine ve babasına anlatır ve erkekler de pus-u kurarak hayvan damadı öldürürler.

Bu, kadınların psişelerindeki güçlü bir arketipsel süreçtir. Kadının anlayışı yeterince keskindir; gerçi ilk başta psişenin doğal yok edicisiyle evlenmeyi kabul edip psişede kaybolduğu bir dönem geçirse de, sonunda iradesini kullanır, çünkü artık işin aslını iyice anlayabilecek, muhakemesini yapabilecek ve sorunu çözmek için eyleme geçebilecek bilgeliktedir.

Ah, tabii bunu bir sonraki adım izler; henüz çok daha zor olsa da, bu adım, insanın kendindeki bütün yıkıma ve ölümlüğe rağmen, gördüklerine dayanabilmesidir.

Masalda, kız kardeşler öldürme odasının kapısını çarparak kapatırlar. Genç kadın, anahtarın üstündeki kana bakakalır. İçinden bir fısıltı yükselir: "Bu kanı çıkarmalıyım, yoksa farkına varacak!"

Artık safdıl benlik, psişenin içindeki serbest kalmış öldürücü kuvvete ilişkin bilgi sahibidir. Ve anahtardaki kan, kadınların kanıdır. Eğer bu sadece insanın boş fantezilerini feda etmesinden kaynaklanan kan olsaydı, anahtarda ancak bir çentik kan olurdu. Ama bu durum çok daha ciddidir, çünkü söz konusu kan, insanın yaratıcı hayatının en derin ve en duygusal yönlerinin azar azar öldürülmesini temsil etmektedir.

Bu durumdaki bir kadın, okulu, ailesi, arkadaşları gibi gündelik hayatındaki meselelerle veya daha geniş bir dünyadaki zorlayıcı sorunlarla ya da kişisel gelişimi, sanatı gibi tinsel konularla ilgili endişelerine çözümler getiren yaratma enerjisini yitirir. Bu basit bir ertelenme değildir, çünkü haftalar ve aylar boyunca sürer. Donuk ve fersiz görünür, belki düşüncelerle doludur, ama derin bir kansızlıktan mustarıptır ve bu düşüncelere uygun davranışlarda bulunmaktan giderek daha fazla uzaklaşır.

Bu öyküdeki kan, aybaşı kanaması değil, ruhtan gelen atardamar kanıdır. Yalnız anahtarı boyamakla kalmaz, kadının dış imgesinden akar gider. Sadece üstündekiler değil, elbise dolabındaki tüm giysiler de kana bulanmıştır. Arketipsel psikolojide giyim kuşam, dış varlığı kişileştirir. Dış imge, ya da *persona*, kişinin dış dünyaya gösterdiği maskeidir. Çok şey gizler. Hem erkek hem de kadınlar psişeyi uygun şişirme ve kılık değiştirmelerle yeniden şekillendirerek mükemmele yakın bir persona, mükemmele yakın bir yüz sunabilirler.

Ağlayan anahtar –haykıran soru– personalarımızı boyarsa, artık sıkıntılarımızı gizleyemez hale geliriz. Hoşlandığımız şeylerden söz ede-

bilir, en güleç yüzümüzü sunabiliriz, ama öldürme odasının sarsıcı gerçeğini gördükten sonra, artık o yokmuş gibi davranamayız. Ve gerçeği görmek daha fazla enerji yitirmemize neden olur. Bu durum sancılıdır, sanki atardamarımız kesilmiştir. Bu korkunç gidişatı hiç vakit kaybetmeden düzeltmeye çalışmamız gerekir.

Demek ki, bu masalda anahtar, taşıyıcı olarak da iş görür; kişinin görmüş olduğu ve dolayısıyla da artık bildiği şeyleri, bellek işlevi gören kanı taşır. Kadınlar için anahtar her zaman bir gizeme ya da bilgiye giriş iznini simgeler. Diğer masallarda simgesel anahtar çoğu zaman "Açıl Susam" gibi ifadelerle temsil edilir: Ali Baba, girintili çıkıntılı bir dağa seslenir, böylece bütün dağ, içinden geçilebilecek şekilde gümbürdeyip açılır. Daha pikaresk bir edayla, Disney Stüdyoları'nın Külkedisi'ndeki iyi yürekli peri "Bibiti-babiti-buu!" diye kıkırdar ve kabaklar arabalara, fareler de arabacılara dönüşür.

Eleusinyan gizemlerde anahtarın dil üstünde gizlenmiş olması olayların düğüm noktasının, ipucunun, işaretin özel bir sözcük kümesinde ya da anahtar sorularda bulunabileceğini anlatır. Mavisakal'da anlatılana benzer durumlarda kadınların en çok ihtiyaç duyduğu ifadeler ise şunlardır: Ardında ne var? Görüldüğü gibi olmayan nedir? *Ovario*'larının derinlerinde, keşke bilseydim dediğim neyi biliyorum? Neyim öldürüldü ya da ölmeye yatıyor?

Bunların her biri anahtardır. Ve bir kadın yarı ölü bir hayat sürdürdüyse, bu dört soruya verilen yanıtların bir gün üzerlerinde kanla çıkagelmeleri çok mümkündür. Psişenin canı tarafı, hiçbir bilinç halinin belirmemesini görev edinen kısmı, zaman zaman kendini ortaya koymaya ve yeni bir gelişmeyi yolundan saptırmaya ya da zehirlemeye devam edecektir. Bu onun doğasıdır. Onun işidir.

Öyleyse, olumlu bir anlamda alırsak, psişenin gördüklerine dayanmasını sağlayan tek şey anahtardaki bu ısrarcı kandır. Bilirsiniz, hayatlarımızda ortaya çıkan bütün olumsuz ve sancılı olaylar doğal bir sansüre uğrar. Sansürleyici ego hiç kuşkusuz odayı gördüğünü, kadavraları gördüğünü unutmak ister. Mavisakal'ın karısının, anahtarı at kılı fırçayla ovup temizlemeye çalışmasının nedeni budur. Bildiği her şeyi dener, yırtıklar ve derin yaralarla ilgili tüm kocakarı ilaçlarını (örümcek ağını, küllü ve ateşi) dener. Bunların hepsi de Üç Kader Tanrıçası tarafından hayatın ve ölümün örülmesiyle ilgilidir. Ama ne anahtarı dağılayabilir, ne de hiç yaşanmamış gibi yaparak bu sürecin üstünü örtebilir. Küçük anahtarın kan ağlamasını durduramaz. Eski hayatı ölürken ve en iyi ilaçlar bile bu gerçeği gizlemezken, paradoksal olarak o da kan kaybının farkına varır ve böylece yaşamaya asıl o anda başlar.

Önceden safdil olan kadın, olup bitenlerle yüzleşmelidir. Mavisakal'ın bütün "meraklı" eşlerini öldürmesi, yaratıcı dişinin, her türlü yeni ve ilginç hayatı geliştiren potansiyelin öldürülmesidir. Yok edici, kadının vahşi doğasını pusuya düşürürken özellikle saldırgandır. En iyi olasılıkla onu küçümsemeye ve en kötü ihtimalle de kadının ona ait içgörülerini, esinleri, azmi vb ile bağlantısını koparmaya çalışır.

Birlikte çalıştığım zeki ve yetenekli bir kadın, bana Ortabatıda yaşayan büyükannesini anlatmıştı. Büyükannesi için gerçek anlamda iyi zaman geçirmek, Chicago trenine binmek ve başında kocaman bir şapka ile Michigan Avenue'da bütün dükkânların vitrinlerine bakarak dolaşmak ve şık bir hanımefendi gibi yürümekti. Rastlantı eseri ya da kaderin bir cilvesi sonucunda bir çiftçiyle evlendi. Buğday tarlalarının ortasına taşındılar ve duruma en uygun büyüklükteki o zarif, küçük çiftlik evlerinde duruma en uygun sayıdaki çocukları ve duruma en uygun kocası ile çürümeye başladı. Bir zamanlar sürdürmüş olduğu o "önemsiz" hayata ayıracak zamanı yoktu artık. Çok fazla "çocuk" vardı. Çok fazla "kadın işi" vardı.

Yıllar sonra bir gün mutfak ve oturma odasının yerlerini sildikten sonra, en güzel ipek bluzunu giydi, uzun eteğini düğmeledi ve iri şapkasını iğneledi. Kocasının çiftesini ağzının tavanına dayadı ve tetiği çekti. Onun önce neden yerleri yıkadığını yaşayan her kadın bilir.

Aç kalan ruh o kadar acıyla dolu olabilir ki, kadın artık onu taşıyamaz. Kadınlar kendi ruhani yollarıyla kendilerini ifade edebilecekleri bir ruhsal gereksinim içinde olduklarından, onları anlayıp gözetken yöntemlerle ve başkalarının tacizinden uzak bir şekilde gelişip serpilmelidirler. Bu anlamda kanlı anahtarın bir kadının diş kan soyunu, ondan önce o yolu arşınlamış olanları temsil ettiği de söylenebilir. İçimizden hangimiz kendisi için iyi seçimler yapma içgüdüsünü yitiren ve bu nedenle marjinal bir hayatı ya da daha kötüsünü yaşamak zorunda kalan en az bir tane âşık kadın tanımaz? Belki de o kadın bizzat sizsiniz.

Bireyleşmenin en az tartışılan yönlerinden biri, psişenin karanlık köşelerine bütün gücümüzle ışık tutarken ışık almayan yerlerin, gölgelerin giderek daha fazla karanlığa gömülmesidir. Böylece psişenin bir bölümünü aydınlatırken, sonuçta, ortaya, savaşaacağımız daha koyu bir karanlık çıkar. Bu karanlık kendi haline bırakılamaz. Anahtar ve sorular, gizlenemez ya da unutulamaz. Bunların sorulması gerekir. Ve yanıtları da verilmelidir.

En derin çalışma, genellikle en karanlık olandır. Cesur bir kadın, akıllanan bir kadın, en zayıf psişik toprakları geliştirecektir, çünkü psişesinin sadece en iyi topraklarını imar ederse, sahip olduklarının en azı-

na sahipmiş gibi görünecektir. Öyleyse en kötüsünü araştırmaktan korkmayın. Bu sadece yeni içgörüler yoluyla ruh gücünün artmasını sağlar ve kişinin hayatıyla benliğini yeniden gözden geçirmesine olanak tanır.

Böyle psişik türden toprakların geliştirilmesi Vahşi Kadın'ı aydınlatır. O, karanlıkların en karanlığından bile korkmaz, hatta aslında karanlıkta görür. Sakatattan, süprütüden, çürümeden, pis kokudan, kandan, soğuk kemiklerden, ölen kızlardan veya cani kocalardan korkmaz. Bunları görebilir, bunlara katlanıp çare bulabilir. Ve Mavisakal masalındaki en küçük kız kardeşin öğrendiği şey de budur.

Odadaki iskeletler, en olumlu anlamıyla, kadınlığın yok edilemez gücünü simgeler. Arketipsel olarak kemikler, hiçbir zaman yok edilemeyeni temsil eder. Kemiklere dair öyküler de esas olarak psişedeki yok edilmesi zor olan bir şeye ilişkindir. Sahip olduğumuz ve yok edilmesi zor olan tek şeyse, ruhumuzdur.

Kadınlığın özünden söz ettiğimizde aslında kadınlık ruhundan söz ederiz. Mahzende ortalığa saçılmış vücutlardan söz ettiğimizde, söylediğimiz şudur: Ruhsal güç, başına bir şeyler gelmesine, dışsal canlılığının alınmasına, hayatın esas olarak onun içinden çıkıp gitmesine karşın, tamamıyla yok edilmemiştir. Hayata geri dönebilir.

Dehşeti görüp de yüzünü yana çevirmeyerek eski cehalet kalıplarını sonunda kırabilen genç kadın ve kız kardeşleri sayesinde, bu güç, hayata geri döner. Onlar, görme ve gördüklerine katlanma yeteneğine sahiptirler.

Burada yine *La Loba*'nın mekânındayız, arketipsel Kemik Kadın'ın ininde. Buradaki kalıntılar bize bir zamanlar tam olan kadını anımsatır. Ancak, ölmeye hazır olan hayatı alan, besleyip büyüten ve dünyaya tekrar geri fırlatan Vahşi Kadın arketipinin döngüsel hayat ve ölüm yönlerinden farklı olarak, Mavisakal sadece kadını öldürür ve kemiklerden başka bir şey kalmayınca kadar onu parçalara ayırır. Onda hiç güzellik, sevgi, benlik ve dolayısıyla da kendi çıkarına göre davranma yeteneği bırakmaz. Kadınlar olarak buna çare bulmak için bizi yakalayan öldürücü şeye bakmalı, onun ürkütücü çalışmasının sonuçlarını görmeli, bunu bilincimize iyice kaydedip orada tutmalı, sonra da onun adına değil, kendi adımıza hareket etmeliyiz.

Mahzen, zindan ve mağara simgelerinin hepsi birbiriyle ilişkilidir. Bunlar kadim erginleme ortamlarıdır; bir kadının katledilen(ler)in yanına indiği, gerçeği bulmak için tabuları yıktığı ve zekâ yoluyla ve/veya emek harcayarak psişenin katilini kovduğu, dönüştürdüğü ya da imha ettiği, böylece zafer kazandığı yerlerdir. Mavisakal masalı açık se-

çik önerilerle bizim için işi planlar: Cesetleri takip et, içgüdüleri izle, gördüklerini gör, psişik kasları göreve çağır, yıkıcı enerjiyi dağıt.

Eğer bir kadın kendi ölümü ve katliyle ilgili olan bu konulara eğilmezse, yok edicinin buyruklarına boyun eğmeye devam eder. Psişesindeki ne kadar ölü, ne kadar kıyıma uğramış olduğunu gösteren kapıyı bir kez açtı mı, kadını doğasının ve içgüdüsel psişesinin çeşitli kısımlarının nasıl katledilmiş ve bir zenginlik görüntüsü arkasında nasıl alçakça bir ölümle ölmüş olduğunu görür. Artık bunun farkına vardığına, nasıl esir düştüğünü ve psişik hayatının ne denli büyük bir tehlikede olduğunu anladığına göre, kendisini daha da güçlü bir tavırla ortaya koyabilir.

72

GERİ ÇEKİLMEK VE KUŞATMAK

Geri çekilme ve kuşatma bir hayvanın kaçmak için yeraltına dalması ve sonra da yok edicinin arkasından pat diye ortaya çıkmasını anlatan terimlerdir. Mavisakal'ın karısının, kendi hayatı üzerinde egemenliğini yeniden kurmak amacıyla başvurduğu psişik manevra budur.

Mavisakal, karısının hilekârlığı sandığı şeyi keşfedince, onu saçından yakalayıp merdivenlere sürükler. "Şimdi sıra sende!" diye kükrer. Bilinçdışının öldürücü ögesi ortaya çıkar ve bilinçli kadını, yok etmekle tehdit eder.

Çözümleme, düş yorumu, kendini bilme, inceleme gibi yolların hepsine başvurulur, çünkü bunlar, geri çekilip kuşatma tarzlarıdır. Bunlar, konunun altına dalıp üstüne çıkmanın ve onu farklı bir bakış açısından görmenin yollarıdır. Görme, gerçekten görme yeteneği olmazsa, ego-benliğine ve tanrısal, esrarlı Benliğe dair öğrenilenler elden kaçıp gider.

Mavisakal'da psişe, bu noktadan sonra öldürülmekten kaçınmaya çalışmaktadır. Artık safdil değildir, kurnazlığı öğrenmiştir; sakinleşmek için zaman diler -başka bir deyişle, nihai savaş için güç toplamak amacıyla zaman ister. Dış gerçeklikte kadınların ister eski bir yıkıcı tarzdan olsun, isterse bir sevgili ya da işten olsun, kaçışlarını da planladıklarını görürüz. Dışsal bir değişiklik yapmadan önce zaman kazanır, fırsat kollar, stratejilerini planlar ve içsel güçlerini yardıma çağırırlar. Kimi zaman bir kadının uyumlu bir sevgili olmaktan çıkıp kulakları kırışte, tetikte duran birine dönüşmesine neden olan şey, yok ediciden gelen bu türden yoğun bir tehdittir.

İronik bir şekilde, psişenin her iki yönü de (hem yok edici hem de

genç potansiyel) kaynama noktalarına ulaşır. Bir kadın, gerek dış, gerekse iç dünyalarda av olduğunu anladığı zaman, buna dayanma gücünü yitirir. Bu onu en derin yerinden çarpar ve yapması gerektiği gibi, yok edici gücü öldürmeyi planlar.

Bu arada, yasak kapıyı açıp içeri bakmış olmasının çileden çıkardığı yok edici, durmadan devriye gezerek onun bütün çıkış yollarını kesmeye çalışmaktadır. Bu yıkıcı kuvvet öldürücü bir hale gelir ve kadının kutsal olan şeylerin en kutsalını ihlal ettiğini ve artık ölmesi gerektiğini söyler.

Bir kadının psişesinin zıt yönlerinin ikisi de parlama noktalarına ulaştığında, kadın kendisini inanılmaz yorgun hissedebilir, çünkü libidosu karşıt iki yöne doğru çekilmektedir. Ama bir kadın bu berbat mücadelelerinden, her ne olursa olsun, ölesiye yorgun düşse de, ruhsal yönden açlıktan ölse de, yine de kaçış planını yapmalıdır; bir şekilde kendini ileri atılmaya zorlamalıdır. Bu can alıcı zaman diliminde hava, gece gündüz sıfırın altında gibidir. Hayatta kalmak istiyorsak yorgunluğa teslim olmamalıyız. Şu anda uykuya dalmak mutlak ölüm demektir.

Bu en derin erginlenmedir; bir kadının yok ediciyi tespit edip kovduğu asıl içgüdüsel duyularına erginlenmesidir. Bu, esir düşmüş kadının kurban statüsünden çıkıp cin-fikirli, kurnaz-bakışlı, keskin-kulaklı bir hale geçtiği andır. Bu, neredeyse insanüstü bir çabanın, aşırı yorgun psişeyi nihai işine yöneltmeyi becerdiği andır. Anahtar sorular yardımcı olmayı sürdürür, çünkü yok edici bilinçlenmeyi yasakladığında bile, anahtar, bilge kanını akıtmayı sürdürür. Yok edicinin delice mesajı şudur: "Bilincin yüzünden ölüyorsun." Kadının yanıtı ise bir yandan yok ediciyi kandırarak gönüllü kurbanı olduğunu düşündürmek, bir yandan da onun ölümünü planlamaktır.

Hayvanlar âleminde, yok edici (avcı) ile av arasında gizemli bir psişik dans olduğu söylenir. Denir ki, eğer av belli türden itaati imleyen bir göz teması kurarsa ve kaslarının üstündeki derinin belli belirsiz oynamasına neden olacak şekilde titrerse, yok edici karşısındaki zayıflığını kabullenmiş ve yok edicinin kurbanı olmaya razı demektir.

Titreyip kaçacak zamanlar olduğu gibi kaçılmayacak zamanlar da vardır. Bu can alıcı anda kadın titrememeli ve yaltaklanmamalıdır. Mavisakal'ın genç eşinin, kendini toplamak için zaman dilemesi, yok ediciye boyun eğdiğini göstermez. Kurnazca hareket ederek, enerjisini kaslarına toplayacak vakti kazanır. Ormanın bazı yaratıkları gibi o da yok ediciye son darbeyi vurmaya hazırlanmaktadır. Yok ediciden kaçmak için toprağa dalar, sonra da beklenmedik bir şekilde arkasından çıkarır.

73

Mavisakal kükreyerek karısına bağırduğunda ve kadın da çok değerli bir zaman kazanmak için onu oyalamaya çalıştığında, kendisini tutsak alanı -bu tek başına yıkıcı bir din ya da koca, aile, kültür veya kadının negatif kompleksleri olabileceği gibi bunların hepsi birden de olabilir- yenmek için enerji toplamaya çalışmaktadır.

Mavisakal'ın karısı, hayatı için yalvarır, ama bunu ustalıkla yapar: "Lütfen," diye fısıldar, "ölüme hazırlanmama izin ver."

"Tamam," diye hırlar adam. "Yalnız, çabuk ol."

74 Genç kadın, psişik erkek kardeşlerini çağırır. Bunlar, kadının psişesinde neyi temsil etmektedir? Psişenin daha kaslı, doğal olarak daha saldırgan itici güçlerini. Bunlar bir kadında habis itkileri öldürme zamanı geldiğinde harekete geçen gücü temsil eder. Bu özellik burada eril cinsiyetle betimlense de, her iki cinsiyetle -davetsiz misafirin üzerine şırrak diye kapanan dağ, çapulcuları bir anda çıtır çıtır yakmak için inen güneş gibi cinsiyeti olmayan başka şeylerle de- gösterilebilir.

Kadın merdivenlerden koşarak odasına çıkar ve kız kardeşlerini surlara yerleştirir. Kız kardeşlerine bağırarak "Erkek kardeşlerimiz geliyor mu, görüyor musunuz?" diye sorar. Kız kardeşleri de aşağıya doğru henüz bir şey görmediklerini söylerler. Mavisakal, karısının boynunu vurabilmek için kükreyerek mahzene inmesini istediğinde, kadın tekrar bağırır: "Erkek kardeşlerimiz geliyor mu, görüyor musunuz?" Kız kardeşler de aşağıya seslenerek uzaklardan bir toz bulutunu ya da hortumu andıran bir şeyin kendilerine doğru yaklaştığını söylerler.

Burada, bir kadının içsel psişik güçlerinin nasıl kabarıp taşıdığına ilişkin eksiksiz bir senaryo görüyoruz. Kız kardeşler -daha akıllı olanlar- bu son erginleyici adımda başrolü oynarlar; onun gözleri olurlar. Kadının çılgılığı erkek kardeşlerinin yaşadığı yere, psişenin savaşmak için eğitilen, gerekirse ölümüne savaşmak için eğitilen yönlerinin yaşadığı yere kadar psişenin içinde uzun bir yol kateder. Ama psişenin savunmaya yönelik boyutları ilk aşamada bilince olması gerektiği kadar yakın ve hemen ulaşılacak bir konumda değildir. Birçok kadının uyanıklığı ve kavgacı doğası, bilince, onun üzerinde etkili olacak denli yakın değildir.

Kadın, kavgacı doğasını; kasırğa, toz bulutu benzeri özelliklerini çağırma ya da hatırlama çalışmaları yapmalıdır. Döne döne gelen hortum simgesi, dağılmayıp da odaklandığı zaman bir kadına muazzam enerji veren çok önemli bir kararlılık gücünü temsil eder. Çok daha şiddetli olan bu özelliği elinin altında hazır tutan kadın, bilincini yitirmez

ya da diğerleriyle birlikte gömülmez. İçerideki kadın-katilini; libidosunun, yaşam tutkusunun kaybını sonsuza dek bir çözüme kavuşturmuş olur. Anahtar sorular, onun kurtuluşu için gereken açılmayı ve gevşemeyi sağlasa da, kız kardeşlerinin gözleri ve kılıç sallayan erkek kardeşlerinin kasları olmadan başarıya tam olarak ulaşamaz.

Mavisakal karısına bağırır ve taş merdivenleri tırmanmaya başlar. Karısı kız kardeşlerine seslenir: "Ya şimdi, şimdi onları görüyor musunuz?" Kız kardeşleri bu kez aşağıya şöyle seslenirler: "Evet! Şimdi onları görüyoruz, neredeyse burada olurlar." Erkek kardeşleri dörtlü koridoru katederler. Genç kızın odasına yüklenir ve Mavisakal'ı surlara doğru sürerler. Orada onu kılıçlarla öldürüp, cesedinden arta kalanları leş yiyicilere bırakırlar.

Kadınlar saflıklarından kurtulup gerçeğe yüzleştiklerinde, o güne kadar bilmedikleri bir özellik kazanırlar. Bu durumda artık daha bilge olan kadın, içsel erkeksi bir enerjiyi yardımına çağırır. Jungcu psikolojide bu unsur *animus* olarak adlandırılmıştır. Kadın psişesinin kısmen ölümcül, kısmen içgüdüsel, kısmen kültürel olan bu unsuru, masallarda ve düş simgelerinde onun oğlu, kocası, bir yabancı ve/veya sevgilisi olarak gösterilir -o sıradaki psişik koşullarına bağlı olarak tehdit edici de olabilir. Bu psişik figür özellikle değerlidir, çünkü geleneksel olarak kadınların dışında yetişen niteliklerle donanmıştır ve bunların en sık görülenlerinden biri saldırganlıktır.

Karşı cinsiyetten kaynaklanan bu doğa, "Mavisakal"daki erkek kardeşlerde simgelendiği gibi sağlıklı olduğu zaman, içinde yaşadığı kadını sever. Kadının, istediği her şeyi yapmasına yardımcı olan psişesi enerjidir bu. Kadın böylece erkeğin bu psişik kasları sayesinde farklı yetenekler kazanır. Bu erkeksi doğa bilinçlenme isteğinde kadına yardımcı olur ve onu destekler. Birçok kadın için bu karşıt-cinsel yön, içsel düşünce ve duygular dünyası (ve dış dünya) arasında köprü kurar.

Animus (animusu bir köprü olarak düşünün) ne kadar güçlü, ne kadar bütüncül ve enginse, kadın da düşüncelerini ve yaratıcı çalışmalarını dış dünyada somut olarak o kadar beceriyle, o kadar kolay ve o kadar güzel ifade eder. Pek gelişmemiş bir animusu olan kadın, her ne kadar bir yığın düşünce ve yaklaşıma sahipse de, bunları dış dünyada gösteremez. Zihnindeki parlak imgelerin düzenlenmesi ya da hayata geçirilmesi söz konusu olduğunda, her zaman yetersiz kalır.

Erkek kardeşler gücün ve eylemin kutsanmasını temsil ederler. Onlarla birlikte, sona gelindiğinde, birkaç şey kendini gösterir: Birincisi, yok edicinin büyük kötürümleştirme yeteneği, kadının psişesinde nöt-

ralize edilir. İkinci olarak, gözü kapalı bakirenin yerine, uyanık olan geçer. Üçüncü olarak da, sadece seslenmesiyle bile dört bir yanı savaşçılarla dolup taşar.

GÜNAH-YIYICILAR

76 Mavisakal, parçalanma ve yeniden birleşme üzerine baştan sona "etkileyici" bir öyküdür. Öykünün son sahnesinde Mavisakal'ın cesedi leş yiyicilerin -akbalar, şahinler, karabataklar- alıp götürmesi için bırakılır. Burada çok garip ve mistik bir son görüyoruz. Antikçağlarda günah-yiyici denen ruhlar vardı. Bunlar; hayalet, kuş, hayvan, bazen de insan olarak kişileştirilir, insanların zor bir hayatın tortusundan ya da iyi yaşanmamış bir hayattan temizlenip kurtulabilmesi için, biraz günah keçisine benzer şekilde, günahları, yani toplumun psşik atıklarını üstlenirlerdi.

Ölü bulucusunun, ölülerin kemikleri üstüne şarkı söyleyerek onları hayata geri getirenin vahşi doğanın nasıl bir örneği olduğunu görmüştük. Bu Hayat/Ölüm/Hayat doğası, kadınların içgüdüsel doğasının temel bir özelliğidir. Aynı şekilde, İskandinav mitolojisinde günah-yiyiciler aynı zamanda leş yiyicilerdir; ölüleri yutar, karınlarında muhafaza eder ve Hel'e [cehenneme] taşırlar. Hel bir yer değil, kişidir; hayatın ve ölümün tanrıçasıdır. Ölülere geçmişe doğru nasıl yaşanacağını gösterir. Ölüler yeniden doğup hayata tekrar salınmaya hazır olana kadar giderek gençleşirler.

Günahların ve günahkârların bu şekilde yenmesi, ardından karında muhafaza edilip bir kez daha hayata salınması, psişenin en temel boyutlarına yönelik bir bireleşme sürecini oluşturur. Bu anlamda, enerjinin, psişenin yok edici unsurlarından bunların öldürülmesi, deyim yerindeyse, güçlerinin boşaltılması yoluyla çekilmesi doğru ve uygundur. Bu dönüşüm sonunda ve ümit edilir ki, daha az kavgacı bir durumda yeniden ortaya çıkarak merhametli Hayat/Ölüm/Hayat Anası'na geri dönebilirler.

Bu masalı inceleyen birçok düşünür, Mavisakal'ın iflah olmaz, günahlarından arındırılmayan bir gücü temsil ettiği kanısındadır.⁵ Ama ben, psişenin bu boyutunda başka bir zemin bulunduğunu seziyorum – elbette, kitlesel katliam yapan biri Bay Mülâyim'e dönüşme de, bir

5. Örneğin, von Franz, Mavisakal için "Sadece bir katildir, başka bir şey değil," der. M. L. von Franz, *Interpretation of Fairytales*, s. 125 (Dallas: Spring Publications, 1970).

tımarhaneye konulması gereken biri haline gelir; ağaçların, gökyüzünün, uygun bir beslenmenin, belki dinlendirici bir müziğin olduğu bir yere; psişenin eziyet ve hakaret göreceği bir arka koğuşuna sürgün edilmez.

Öte yandan, aşikâr ve iflah olmaz kötülük gibi bir şeyin olmadığını anlatmak istediğim sanılmasın, çünkü vardır. Eskiden beri varlığını sürdüren mistik bir anlayışa göre, insanlığın gösterdiği her bireleşme gayreti, tüm insanların ortak bilinçdışındaki, yani yok edicinin oturduğu yerdeki karanlığı da değiştirir. Jung bir keresinde, insanlar bilinçlendikçe, Tanrı'nın da daha bilinçli hale geldiğini⁶ söylemişti. İnsanların, kendi kişisel iblislerini gün ışığına çıkmaya zorladıklarında, Tanrı'nın karanlık yanına da ışık tuttuklarını düşünüyordu.

Tüm bunların nasıl işlediğini bilmek iddiasında değilim, ama arketipsel kalıpları izlersek şöyle bir şey ortaya çıkıp çalışmaya başlar: Psişenin yok edicisine sövmek ya da ondan kaçarak uzaklaşmak yerine, onu parçalarız. Bunu ruhsal hayatımızla ve özel olarak da kendimize verdiğimiz değerle ilgili ihtilaflı düşüncelere izin vermeyerek yaparız. Haset ve kötülük dolu düşünceler herhangi bir zarar verecek büyüklüğe erişmeden önce, onları yakalar ve zararsız hale getiririz.

Yok edicinin küçültücü eleştirilerinin karşısına kendi besleyici gerçeklerimizi koyarak onu silahsızlandırırız. Yok edici, "Hiçbir zaman başladığın bir şeyi bitirmiyorsun," der. Siz de, "Pek çok şeyi bitiriyorum," dersiniz. Doğal yok edicinin saldırılarını, onun söylediklerinde gerçek olan şeyleri ciddiye alıp üzerinde çalışarak ve geri kalanı ise iskartaya çıkararak zararsız hale getiririz.

Yok ediciyi sezgilerimizi ve içgüdülerimizi koruyarak ve onun ayartmalarına direnerek zararsız hale getiririz. Düş kırıklığına uğradığımız, eziyetler karşısında güçsüz kaldığımız, dondurucu soğuk ve ayak sesleriyle dolu bir fantezi yaşadığımız zamanları hatırlayıp hayatımızda şimdiye kadar meydana gelen tüm kayıplarımızı sıralasaydık, bunların, psişemizdeki incinebilir yerler olduğunu anlardık. Yok edici, tek amacının sizi mahzene sürükleyip kendisine kan nakli yaparcasına enerjinizi emmek olduğunu gizlemek için, bu arzu dolu ve ayrıcalıksız kısımları cezbeder.

Mavisakal öyküsünün sonunda, kemik ve kırıkdağları yırtıcı kuşlara bırakılır. Bu, yok edicinin dönüşümüne dair bize güçlü bir içgörü kazandırır. Bir kadının Mavisakalvari bir yolculuktaki son görevi budur:

6. Kanımca, Jung, yaratıcının ve yaratılanın ikisinin de evrim halinde olduğunu, birinin bilincinin diğerini etkilediğini öne sürüyordu. Bir insanın, arketipin ardındaki kuvveti etkileyebilmesi dikkate değer bir düşüncedir.

Hayat/Ölüm/Hayat doğasının yok ediciyi parçalamasına, onu içinde kuluçkaya yatırması, dönüştürmesi ve hayata tekrar salması için kapı götürmesine izin vermek.

Yok ediciyi avutmayı reddettiğimizde, gücünün posası çıkar ve biz olmadan hareket edemez. Aslında onu, psişenin bütün yaratılışın henüz tam olarak biçimlenmediği katına doğru sürükleriz ve bir biçim, dolduracağı daha iyi bir biçim bulana kadar o eterli çorbada kaynamasına izin veririz. Yok edicinin psişik *energum*'u teslim alındığında, başka bazı amaçlar için biçimlendirilebilir. O zaman yaratıcı oluruz; parçalarına ayrılan işlenmemiş öz, kendi yaratımızın temel malzemesi olur.

78 Kadınlar, yok ediciden işlerine yarayanları alıp kalanı bırakarak onun hakkından geldikçe yoğunluk, canlılık ve dürtüyle dolduklarını görürler. Kendilerinden çalışan dinçlik ve sağlamlığı, yok ediciden geri almış olurlar. Yok edicinin enerjisini alıp onu yararlı bir şeye çevirmek şu şekillerde anlaşılabilir: Yok edicinin öfkesi, yeryüzündeki büyük bir işi başarmak için ruhsal bir ateşe çevrilebilir. Yok edicinin kurnazlıktaki ustalığı, olguları belli bir uzaklıktan gözleyip anlamak için kullanılabilir. Yok edicinin öldürücü doğası, bir kadının hayatında aslında ölmesi gereken ya da dışarıdaki hayatında ölmesini gerektiren şeyleri –bunlar farklı zamanlarda farklı şeylerdir– öldürmek için kullanılabilir. Kadınlar, genellikle bunların tam olarak neler olduğunu bilir.

Mavisakal'ın parçalarını dönüştürmek, ölümcül itüzümünün tıbbi kısımlarını ya da zehirli güzelavratotunun iyileştirici öğelerini alıp bu malzemeleri dikkatli bir şekilde şifa vermek ve çare bulmak için kullanmaya benzer. O zaman, yok edicinin külünden kalanlar elbette tekrar yeryüzüne çıkacaktır, ama bu kez çok daha küçük, çok daha tanınabilir bir biçimde ve kandırma ile yok etme gücü çok daha zayıf olarak –çünkü onun yıkıcı bir şekilde kullandığı güçlerinin büyük bir kısmını alıp yararlı ve amaçlarımıza uygun kılmışızdır.

Mavisakal, yaş olarak olmasa bile zihinlerinin bazı kısımları bakımından genç olan kadınlar açısından önemli olduğuna inandığım eğitici birkaç masaldan biridir. Psişik saflık üzerine bir masaldır, ama “bakma”nın karşısındaki yasaklamalarda da büyük gedikler açar. Psişenin doğal yok edicisinin en sonunda yere serilerek teslim alınması üzerine bir masaldır.

Öykünün, içsel hayatı tekrar harekete geçirmeyi amaçladığına inanıyorum. Mavisakal öyküsü bir kadının içsel hayatının ürkütüldüğü, kısıtıldığı veya çıkmaza sokulduğu yerde özellikle başvurulacak, önemli bir ilaçtır. Öykünün getirdiği çözümler korkuyu azaltır, tam zamanında adrenalin dozları açığa çıkarır ve en önemlisi, esir düşen saf-

dil benlik için, daha önce bomboş olan duvarlarda kapılar açar.

Mavisakal öyküsü belki de en temel olarak psişik anahtarı, yani, insanın kendisine, ailesine, uğraşlarına ve hayatın her yönüne ilişkin tüm soruları sorma yeteneğini bilince çıkarır. O zaman kadın her şeyi yoklayan, bir şeyin ne olduğunu bulmak için her yere burnunu sokan vahşi yaratıklar gibi, en derin ve en karanlık sorularına, doğru yanıtlar bulmakta özgürdür. Ona saldırının güçlerini söküp almakta ve bir zamanlar kendisine karşı kullanılmış olan bu güçleri tersine çevirerek kendisi için en uygun ve yararlı şekillerde kullanmakta özgürdür. İşte Vahşi Kadın budur.

KADINLARIN DÜŞLERİNDEKİ KARANLIK ADAM

79 Psişenin doğal yok edicisi sadece masallarda değil, düşlerde de bulunur. Kadınlar arasında, neredeyse evrensel olan erginleyici bir düş vardır. Bu düş o kadar sık görülür ki, bir kadının böyle bir düş görmeden yirmi beşine erişmesi nadirdir. Düş genellikle, kadınların debelenerek, sarsılarak ve kaygılı bir şekilde uyanmasına neden olur.

Düşün kurgusu şöyledir: Düş gören, çoğunlukla kendi evinde ve yalnızdır. Dışarıdaki karanlıkta bir ya da birden fazla sinsi tip dolaşmaktadır. Korkuya kapılan kadın yardım çağırmak için acil telefon numarasını çevirir.⁷ Birden anlar ki, o sinsi adam evin içinde onunla birlikte... yakınındadır... belki onun nefesini bile duyabilir... hatta adam ona dokunmaktadır ...ve acil numarayı arayamaz. Düş gören hemen uyanır, nefes nefesedir, kalbi çılgın bir davul gibi vurmaktadır.

Karanlık adamla ilgili böyle bir düş görmenin güçlü bir fiziksel yönü vardır. Çoğu zaman düşe terlemeler, çırpınmalar, boğuk boğuk solumalar, kalp çarpıntısı, bazen ağlamalar ve korkulu iniltiler eşlik eder. Düş-yaratıcısının, düş görene gizli mesajlar göndermekten vazgeçtiğini, artık düş görenin nörolojik ve otonomik sinir sistemini sarsan imgeler gönderip ona meselenin aciliyetini bildirdiğini söyleyebiliriz.

Bu “karanlık adam” düşündeki düşmanlar, kadınların kendi sözcükleriyle, genellikle “teröristler, tecavüzcüler, eşkıyalar, toplama kamplarındaki Naziler, yağmacılar, katiller, caniler, serseriler, kötü adamlar,

7. Telefon hatlarının çalışmaması insanların gördüğü en sık yirmi düş senaryosundan biridir. Böylesi tipik bir düşte, telefon çalışmaz ya da düş gören kişi onun nasıl çalıştığını çözemez. Kablolar kesilmiştir, ahizedeki numaralar düzensizdir, hat meşguldür, acil numara unutulmuştur ya da telefon doğru dürüst çalışmamaktadır. Düşlerdeki bu tür telefon halleri, mektuplardaki mesajın yanlış verilmesine çok benzer. Örneğin, *El-siz Kız* halk masalında iblis, bir kutlama mesajını kötü niyetli bir mesaja çevirir.

hırsızlar”dır. Düş göreni çevreleyen hayat şartlarına ve içsel dramlara bağlı olarak, böyle bir düş birkaç düzeyde yorumlanabilir.

Örneğin, böyle bir düş çoğu zaman kadının bilincinin, çok genç bir kadında olduğu gibi, doğuştan gelen psişik yok edicinin farkına ancak yakın bir zamanda varmaya başladığının güvenilir bir göstergesidir. Başka örneklerde düş bir habercidir; düş gören kadın, psişesinin unutulmuş ve tutsak edici bir işlevini yeni keşfetmiştir ya da keşfetmek üzeredir ve özgürleşmeye başlamıştır. Yine başka şartlar altında bu düş, düş görenin kişisel hayatının dışında kalan kültürdeki giderek tahammül edemediği bir hale bürünen, kaçmasının ya da savaşmasının gerekeceği bir duruma ilişkindir.

80 Önce, düş görenin kişisel ve içsel hayatı açısından bu motifteki öznel fikirleri anlayalım. Karanlık adam düşü, bir kadına nasıl bir belayla karşı karşıya olduğunu anlatır. Anlatılmak istenen, düşteki haydutla kişileştirilen kendisine yönelik acımasız bir tutumdur. Eğer kadın, Mavisakal’ın karısı gibi, bu konuyla ilişkili “anahtar” soruyu bilinçli olarak bir yerinden yakalayabilir ve dürüstlikle yanıtlayabilirse, özgürleşebilir. O zaman psişenin saldırganları, hırsızları ve yok edicilerinin onun üstündeki baskıları azalır. Bunlar, bilinçdışının uzak bir katmanına çekilirler. Kadın bunlarla, orada panik halinde değil, bilinçli bir şekilde mücadele edebilir.

Kadınların düşlerindeki karanlık adam, bir erginlenme—belli bir bilme ve davranış düzeyinden daha olgun veya daha enerjik başka bir bilme ve eylem düzeyine doğru psişik bir değişim—beklendiğinde ortaya çıkar. Bu düş şimdiye kadar erginlenmemiş olanlar kadar, bu türden birkaç geçiş töreni yaşamış olanların başına da gelir, çünkü erginleme hiç bitmez. Bir kadın ne kadar yaşlanırsa yaşlansın, aradan ne kadar yıl geçerse geçsin, önünde onu bekleyen daha pek çok yaş, aşama ve “ilk kezler” vardır. Erginlenme tam olarak budur işte: İnsanı, yeni bir bilme ve oluş tarzına geçmeye hazırlayan bir kanal yaratır.

Düşler, bilinçteki bir sonraki adım için, bireyleşme sürecindeki “bir sonraki gün” için *portale*’lerdir; yani, girişler, hazırlıklar ve uygulamalardır. Bu yüzden, psişik koşulları çok sakın ya da rahat olduğunda dahi, kadın, yok ediciyle ilgili bir düş görebilir. Bu düşün enerjik bir çalışmanın yapılabilmesi için psişede bir fırtına doğurmak amacıyla ortaya çıktığını söyleyebiliriz. Ama böyle bir düş, kadının hayatının değişmesi gerektiğini, düş gören kadının zor bir seçim konusunda sıkıntıya düşmüş olduğunu, sonraki adımı atmaya, sonraki mesafeyi katetmeye gönülsüz olduğunu, kendi gücünü yok ediciden zorla söküp almaktan çekindiğini, var gücüyle tam kapasitede olmaya/hareket etmeye/gayret

göstermeye alışkın olmadığını da gösterir.

Ayrıca, karanlık adam düşleri aynı zamanda kalk borularıdır: “Dikkat et! Dış dünyada, kişisel hayatta ya da dışarıdaki ortak kültürde bir şey kökten yanlış gitmektedir,” demektedirler. Klasik psikoloji kuramı, mutlak bir inkârla, psişeyi insanların üstünde yaşadıkları toprakla ilişkisinden, rahatsızlık ve huzursuzluğun kültürel kökenlerine dair bilgiden ayırma, dahası, psişeyi insanların içsel ve dışsal hayatlarını biçimlendiren politikalardan koparma eğilimindedir—sanki bu dış dünya, tıpkı içerideki şamata kadar gerçekdışı, o kadar simge yüklü, kişinin ruh dünyasını o kadar etkileyen ve düzenleyen bir şey değilmiş gibi. İçinde yaşanılan ülke, kültür ve politika, bireyin psişik manzarasına en az öznel ortamı kadar katkıda bulunur ve bu öznel ortamdan olduğu kadar, bu açılardan da bakmak önemlidir.

Dış dünya, bir ya da birden çok bireyin temel ruhsal hayatına davet edilmeden girdiğinde, karanlık adam düşleri de sürü halinde gelmeye başlar. Idaho’daki⁸ York kentinde bulunan zehirli tasfiye fırınlarının yanında yaşayanlar gibi, dışarıdaki kültürde yanlış giden şeylerden etkilenen kadınların düşlerinden, Orta Amerika’daki yer alan Quebrada’daki⁹ *las guerrillas compañera*’ların [savaşçı kız kardeşlerin], Birleşik Devletler’deki *Cofradios des santuarios*’daki¹⁰ kadınların ve Latin ülkelerindeki¹¹ sivil haklar savunucuları gibi toplumsal eylemle ve çevrenin korunmasıyla etkin olarak ilgilenen son derece bilinçli bazı kadınların gördüğü düşlere kadar çok çeşitli düşler toplamak benim için her zaman büyüleyici deneyimler olmuştur. Bu kadınların hepsi, sayısız karanlık adam düşü görmektedir.

Genel olarak, düş gören safdiller ya da bilgisizler açısından bunlar kalk borusu işlevi görür: “*Hola! Dikkat et, tehlikedesin.*” Büyük ölçüde bilinçli olup toplumsal eylemlere katılan kadınlar için ise, karanlık adam düşü, neyle karşı karşıya olduklarını hatırlatan, böylece onları güçlü ve uyanık olmaları, kapılarına dayanan bu sorunu halletmeleri için yüreklendiren bir kuvvet ilacından neredeyse farksızdır.

Demek ki, kadınlar doğal yok ediciye dair düş gördüklerinde, bu her zaman ya da yalnızca içsel hayat üzerine bir mesaj değildir. Bazen de içinde yaşanılan kültürün tehdit edici yönlerine ilişkin bir mesajdır. Bu, işyerindeki, aile içindeki, mahallelerindeki kadar küçük, ama acımasız bir kültür olabileceği gibi, kendi dinsel ya da ulusal kültürleri ka-

8. İlgililerin kimliklerini korumak için grubun adı ve yeri değiştirilmiştir.

9. İlgililerin kimliklerini korumak için grubun adı ve yeri değiştirilmiştir.

10. İlgililerin kimliklerini korumak için grubun adı ve yeri değiştirilmiştir.

11. İlgililerin kimliklerini korumak için grubun adı ve yeri değiştirilmiştir.

dar geniş ve yaygın da olabilir. Her grubun ve kültürün kendi doğal psikik yok edicisine sahip olduğunu görebilirsiniz. Hem tarihten de bildiğimiz gibi, kültürlerde öyle çağlar vardır ki, tersine inanan insanların sayısı çoğalana kadar, yok edici mutlak egemenlikle özdeşleşmiş ve buna izin verilmiştir.

Psikoloji alanındaki çalışmaların pek çoğu, insanlardaki yoğun kaygının ailevi nedenleri üzerinde durmakla birlikte, kültürel bileşen de aynı oranda baskın bir rol oynar, çünkü kültür, ailenin ailesidir. Eğer ailenin ailesinin çeşitli hastalıkları varsa, o zaman o kültürdeki bütün ailelerin aynı rahatsızlıkla mücadele etmeleri gerekecektir. Benim aile göreneklerimde bir deyiş vardır: *Cultura cura*; kültür iyileştirir. Eğer 82 kültür bir şifacıysa, aileler nasıl şifa bulacaklarını öğrenirler; daha az kavgacı, daha onarıcı, çok daha az yaralayıcı, çok daha nazik ve sevecen olurlar. Yok edicinin egemen olduğu bir kültürde doğması istenen tüm yeni hayatlar, gitmesi istenen tüm eski hayatlar, hareket etme yetisinden yoksundur ve o kültürün bütün yurttaşlarının ruhsal hayatları hem korku hem de tinsel kıtlıkla felç olur.

Kadınların düşlerinde çoğu zaman isteğimiz dışında hayatımıza giren bir erkek biçimini alan bu davetsiz konuğun, neden özellikle içgüdüsel psişeye ve onun vahşi bilme güçlerine saldırmaya çalıştığını kimse kesin olarak söyleyemez. Bunun, eşyanın doğası olduğunu söyleriz. Yine de, bir kadını kuşatan kültür, derin içgüdüsel ve ruhsal doğaya karşı yıkıcı tutumları desteklediği, beslediği ve koruduğunda bu yıkıcı sürecin de şiddetlendiğini görürüz. Böylece –yok edicinin arzusuyla kabullendiği– bu yıkıcı kültürel değerler, tüm üyelerinin ortak psişesinde giderek güçlenir. Bir toplum, insanlarını derin içgüdüsel hayata güvenmemeye, ondan kaçınmaya teşvik ettiğinde, her bireysel psişedeki öz-yıkıma yönelik unsurlar güçlenir ve ivme kazanır.

Ancak, herhangi bir kadında Vahşi Kadın'ın yaşamayı sürdürmesi ve kuvvet bulması, hatta hafifçe parıldaması halinde, baskıcı bir kültürde bile “anahtar” sorular sorulacaktır –sadece kendimize içgörü kazandırmak için yararlı bulduklarımız değil, kültürümüz ile ilgili sorular da. “Dış dünyada gördüğümüz bu yasakların arkasında ne yatıyor? Burada, bireyin, kültürün, yeryüzünün, insan doğasının hangi güzelliği ya da yararı öldürülmüş veya ölmek üzere?” Bu konular araştırıldıkça kadın da kendi yetilerine göre, kendi becerilerine göre hareket edebilir. İnsanın dünyayı ellerine alması ve ona ruh-dolu, ruhu güçlendiren bir tarzda davranması vahşi tinin güçlü bir eylemidir.

İşte bu nedenle kadınlardaki vahşi doğa korunmalıdır, hatta kimi durumlarda son derece uyanık bir şekilde korunmalıdır ki, ansızın ka-

çırılıp boğazlanmasın. Bu içgüdüsel doğayı beslemek, korumak, çoğaltmak önemlidir, çünkü kültürün, ailenin ya da psişenin en kısıtlayıcı koşullarında bile derin ve vahşi içgüdüsel doğayla olan bağlantısını sürdüren kadınlarda çok daha az felç vakası görülür. Bir kadın, safdıl ve uyumlu kalacak şekilde tutsak düşer ve/veya kandırılırsa elbette bundan zarar görecektir; ama onu tutsak alanı alt etmeye, ondan yakasını kurtarmaya, onu aşmaya ve sonunda kendi yapıcı kullanımı için ayırıp hizmete koşmaya yetecek enerjiyi yine de kendinde bulacaktır.

Kadınların karanlık adam düşleri görmelerinin çok muhtemel olduğu kendine özgü bir başka durumdaysa her ne kadar kenarda pek yakıt kalmamış olsa da, içsel yaratıcı ateş tütmekte ve kendi kendine yığılmakta ya da beyaz küller her gün giderek derinleşirken aş kazanı hâlâ boş durmaktadır. Bu sendromlar, sanatımızda deneyim kazandığımız zamanlarda görülebileceği gibi, yeteneklerimizi dışarıda ilk kez ciddi olarak uygulamaya başladığımızda da görülebilir. Psişe yok edici tarafından işgal edildiğinde ortaya çıkarlar ve bunun bir sonucu olarak biz de değer verdiğimiz her şeyi gerçekleştirmek amacıyla öylece oturup kalmak ya da oraya yolculuk etmek dışında kalan her şeyi yapmak için bin türlü neden buluruz.

Bu gibi anlarda yüreğimizi hoplatan korkular karanlık adam düşüne eşlik etse de, bu uğursuz bir düş değildir. Kişinin kendi psişesi içinde meydana gelen ve onun ateşini çalmakta olan, gücüne tecavüz eden, yaratmak için ayırdığı mekânı, zamanı, araziye elinden alan yıkıcı bir harekete karşı yerinde ve zamanında uyanma ihtiyacını gösteren çok olumlu bir düşür.

Genellikle yaratıcı hayatın yavaşlayarak durmasının nedeni, psişedeki bir şeyin bize değer vermemesi ve bu şeyi başımızdan atıp özgürlüğe koşmak yerine, onun ayaklarına kapanmamızdır. Çoğunlukla durumu düzeltmek için gereken şey, kendimizi, düşüncelerimizi, sanatımızı, daha önce olduğundan çok daha fazla ciddiye almamızdır. Anaerkil (ve babaerkil) kuşaklar arasında oluşan büyük kopmaların neticesinde, insanın yaratıcı hayatına verilen bu değerle –yani, vahşi ruhtan çıkan tamamen özgün, güzel ve maharetli düşüncelere ve çalışmalara değer verilmesiyle– ilgili bu iş, kadınlar için hiç bitmeyen bir sorun halini almıştır.

Muayene odamda bazı şairlerin, şiirleri sanki hazine değil de, süpürüntüyümüş gibi, yapıtlarının sayfalarını kanepeye fırlattıklarını gözledim. Sanatçıların, resimlerini seansa getirirken girişte kapıya çarptıklarını gördüm. Başkaları, yaratma yeteneğine sahip gibi görünürken, kendilerinin kimi nedenlerle bunu yapamıyor oluşlarına duydukları öfkeyi

gizlemeye çalışan kadınların gözlerinde yanan yeşil ışığı gördüm.

Bir kadının birbirine ilıştirebileceği tüm mazeretleri işittim: Yetenekli değilim. Önemli değilim. Eğitilmiş değilim. Bir fikrim yok. Nasıl bilmiyorum. Ne bilmiyorum. Ne zaman bilmiyorum. Ve içlerindeki en kötüsü: Zamanım yok. Pişman olup bir daha asla yalanlar söylemeyeceklerine dair söz verene kadar onları altüst etmek, sarsmak istemişimdir hep. Ama buna gerek kalmaz, çünkü bunu, düşlerdeki karanlık adam yapacaktır. Eğer o da yapmazsa, o zaman bu işi bir başka düş aktörü üstlenecektir.

84 Karanlık adam düşü, korku veren bir düştür ve korkulu düşler, yaratıcılık için çoğu zaman en iyi olanlardır; sanatçılara, eğer yetenekli harabelere dönecek kadar pişirilmelerine izin verilerse, başlarına ne geleceğini gösterir. Bu karanlık adam düşü kadınları öylesine korkutur ki, onları yeniden yaratmaya yönlendirir. En azından kendi düşlerindeki karanlık adamı açıklayabilecekleri çalışmalar yaratabilir.

Karanlık adamın tehdidi hepimiz için bir uyarı işlevi görür –hazine-lerinize dikkat etmezseniz çalınabilirler. Böylece, bu düşlerin bir ya da birkaçını gören kadın, yeteneklerinin yeniden değerlendirilebileceği er-
ginleyici zeminlere doğru koca bir kapının açılmakta olduğunu anlar. Bu aşamada, onu gün geçtikçe daha çok tahrip eden ya da yoksun bırakan her ne olursa olsun, artık tanınabilir, anlaşılabilir ve alt edilebilir-
dir.

Bir kadın kendi psişesinin yok edicisini fark edecek şekilde çalışır ve elbette onun varlığını kabullenip gereken savaşı da verirse, yok edici psişede çok daha soyutlanmış ve göze çarpmayan bir yere sürgüne gider. Ama eğer yok edici görmezden gelinirse, kadını sonsuza kadar susturma arzusunun da eşlik ettiği, giderek çoğalan derin bir nefret ve kıskançlık duyar.

Çok dünyevi bir düzeyde, bir kadının, hayatını elinden geldiğince olumsuzluktan temizlemesi için karanlık adam ve Mavisakalvari düşlere sahip olması önemlidir. Kimi zaman bazı ilişkileri sınırlamak ya da azaltmak gereklidir, çünkü bir kadının dış dünyası derin hayatına ters düşen ya da ona karşı özensiz davranan kişilerce çevriliyse, içsel yok edicisi bundan beslenmekle kalmaz, psişesi içinde yeni ve fazladan kasların yanı sıra, ona yönelik daha yoğun bir saldırganlık da geliştirir.

Kadınlar genellikle mütecavize yönelik saldırganlık konusunda son derece ikirciklidirler, çünkü bunun, bir “aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık” durumu olduğunu düşünürler. Kaçamazsa, karanlık adam gardiyanı, kendisi de onun kölesi haline gelir. Yok eğer kaçarsa, sanki sahibiymiş gibi amansızca onu takip eder. Kadınlar, onun, tekrar

boyun eğdirmek için peşlerini asla bırakmayacağından korkarlar ve bu korku, düşlerinin içeriğine de yansır.

Ve böylece, kadınların yok ediciden gelen tehditler karşısında tamamen özgün, yaratıcı, anlamlı ve vahşi olan doğalarını öldürmeleri, sık görülen bir durumdur. Kadınların Mavisakal’ın mahzeninde iskelet ve kadavra olarak yatmalarının nedeni budur. Tuzaktan haberdar olduklarında iş isten geçmiştir. Bu zor durumdan, bu işkenceden çıkış yolu, ancak bilinçlenmeyle mümkündür. Karanlık adamdan uzaklaşmanın yolu budur. Ve kadınlar bu bilince sahip olmak ve onu ellerinde tutmak için dişleri ve tınaklarıyla savaşmak hakkına sahiptirler.

85 Mavisakal öyküsünde, yok edicinin büyüüne kapılan bir kadının, bir dahaki sefere daha akıllı davranmak üzere, nasıl uyanarak ondan kaçtığını görüyoruz. Öykü, kadınlar için özellikle mücadele konusu olan dört gölge *introjektin* [içsel tasarımın] dönüşümü üzerinedir: Bu kadınların imgelem bütünlüğü yoktur, derin içgörüler yoktur, özgün sesleri yoktur, kararlı eylemleri yoktur. Yok ediciyi kovacaksa, içeride olanları görmek için kilidi açmalı, kendimizin ya da başka meselelerin içine bakmak için kapağı kaldırmalıyız. Gördüklerimize dayanmak için yeteneklerimizi kullanmalıyız. Berrak bir sesle doğrumuzu söylemeliyiz. Ve gördüklerimiz hangi gereksinimleri doğuruyorsa, onları yerine getirmek için aklımızı kullanabilmeliyiz.

İçgüdüsel doğası güçlü olduğu zaman, bir kadın içsel yok ediciyi, kokusundan, görünüşünden, sesinden yola çıkarak sezgisel olarak tanı-
r... varlığını sezer, yaklaştığını duyar ve ondan uzaklaşmak için ted-
birler alır. İçgüdüleri zedelenmiş kadın ise, daha geldiğini bile anlama-
dan yok ediciyi tepesinde bulur, çünkü işitmesi, kavrayışı ve anlayışı
zayıflamıştır. Bunun nedeni esas olarak onu nazik ve terbiyeli olmaya,
özellikle de yaşadığı istismarı fark etmemeye teşvik eden içsel tasarımlardır.

Henüz genç ve bu yüzden safdil olan erginlenmemiş kadınlar ile içgüdüleri zedelenmiş olanlar arasındaki farkı söylemek, psişik olarak ilk bakışta zordur. İkisi de karanlık yok edici hakkında çok şey bilmez ve bu yüzden ikisi de kolayca kandırılır. Ama ne mutlu ki, bir kadının psişesindeki yok edici öge harekete geçtiğinde, düşlerinde tartışma götürmez izler bırakır. Bu izler, yeri geldiğinde yok edicinin bulunup yakalanması ve denetim altına alınması sürecinde yol göstericidir.

Hem safdil kadın, hem de içgüdüleri zedelenmiş kadın için tedavi aynıdır: Sezgilerinizi, içsel sesinizi dinleme alıştırmaları yapın; sorular sorun; merak edin; gördüklerinize bakın; duyduklarınıza kulak verin; sonra da doğru bildiğiniz şeye göre davranın. Bu içgüdüsel güçler ru-

hunuza doğuştan kazınmıştır. Yılların küllü ve artığıyla örtülmüş olsalar bile, bu, dünyanın sonu değildir, çünkü yıkanıp temizlenmeleri mümkündür. Bir parça temizlik, fazlalıkları atma ve pratik yapmakla algılayıcı güçlerinize tekrar asıl hallerini kazandırabilirsiniz.

Psiselerimizin gölgelerinden bu güçleri geri almakla, iç ya da dış koşulların basit kurbanları olmaktan kurtuluruz. Kültür, kişilik, psişe, ve bunun gibi unsurlar kadınların nasıl giyinmesini, davranmasını talep ederse etsin; başkaları bütün kadınları nasıl yanlarında on tane uykucu *duenas*'la [dadiyla] birlikte geveze bir kadın grubu içinde tutmaya çalışırsa çalışsın, kadının ruhsal hayatını sıkıştırmak için ne tür baskılarda bulunulursa bulunulsun, şu gerçeği hiçbir şey değiştiremez: Bir kadın ne ise odur; bu, vahşi bilinçdışı tarafından dikte edilir ve kadın açısından çok, ama çok olumlu bir durumdur.

Karanlık adam düşleri gördüğümüzde, her zaman dengeyi sağlayan ve bize yardım etmek için bekleyen karşıt ve dolayısıyla da dengeleyici bir güç olduğunu unutmamamız çok önemlidir. Yok ediciyi dengelemek için vahşi enerjiyi harekete geçirdiğimizde, hemen ortaya çıkıveren kimdir, tahmin edin? Yok edicinin ördüğü çitler, duvarlar ya da engeller ne olursa olsun, Vahşi Kadın onların üstünden başını uzatır. Bir *retablo* [dinsel resim] gibi duvara asılacak bir ikon değildir o. Her yere, her koşulda bizle gelen canlı bir varlıktır. O ve yok edici, çok çok uzun bir zamandan beri birbirlerini tanırlar. Vahşi Kadın onu düşler; öyküler, masallar ve bütün hayatları boyunca onu takip eder. Yok edici neredeyse, o da oradadır, çünkü Vahşi Kadın, onun yok edişlerini dengeleyendir.

Vahşi Kadın, kadınlara ruhsal hayatlarını koruma konusunda ne zaman "nazik" olmamaları gerektiğini öğretir. Böyle durumlarda "şirin" olmanın sadece yok ediciyi gülümsettiğini Vahşi doğa iyi bilir. Ruhsal hayat tehdit altında olduğunda bir sınır çizip onu korumak sadece kabul edilebilir değil, gereklidir de. Bir kadın bunu yaptığında, hayatına uzun süre müdahale edilemez, çünkü neyin yanlış olduğunu hemen anlar ve yok ediciyi tekrar ait olduğu yere gönderir. Artık safdil değildir. Artık bir nişan ya da hedef değildir. Anahtarın –üzerinde işleme olan o küçük anahtarın– kanamasının en nihayetinde durmasını sağlayan ilaç da budur.

III

Gerçekleri koklayarak araştırıp bulmak:
Erginlenme olarak sezginin
tekrar ele geçirilmesi

KADININ CEBİNDEKİ OYUNCAK BEBEK: BİLGE VASALISA

Sezgi, bir kadının psişesinin hazinesidir. Bir kehanet aletine, onun aracılığıyla esrarengiz bir içsel görüş yeteneği kazandığımız bir cam küreye benzer. Her zaman sizinle olan, size *meselenin tam olarak ne olduğunu, tam olarak sola mı yoksa sağa mı gitmeniz gerektiğini* söyleyen yaşlı bilge bir kadına benzer. O bir tür Bilen'dir, yaşlı *La Que Sabe*'dir, Vahşi Kadın'dır.

İçinde büyüdüğüm geleneklerde, tutkulu öykü anlatıcıları, her zaman dizlerine kadar öykü tozuna bulanmış olarak bir psişik tepenin altından çıkar, yüzyılların toz toprağını üstlerinden silker, çeşitli kültürlerin ve fetihlerin oluşturduğu katmanların altını kazar, bulabildikleri

öykünün her duvar nakışını ve freskini yan yana dizerler. Öykü kimi zaman toz haline dönüşmüştür, kimi zaman bazı bölümleri ve ayrıntıları kayıptır ya da silinmiştir, çoğu kez biçim sağlamdır, ama renkler solmuştur. Bu durumda bile yapılan her kazı, öykünün tamamını sağlam ve bozulmamış bulma umudunu canlı tutar. Aşağıdaki masal, tam da bu türden inanılmaz bir hazinedir.

Kanımca eski Rus masalı "Vasalisa,"¹ bazı temel kısımları yerinden oynamış olmakla birlikte, bir kadının erginlenmesiyle ilgili bir öyküdür. Çoğu şeyin görüldüğü gibi olmadığını anlatır. Kadın olarak, olguları koklayarak fark etmek için sezgimizi ve içgüdülerimizi göreve çağırırız. Olgulardan gerçeği söküp almak, kendi düşüncelerimizden besin süzmek, görülecek ne varsa görmek, bilinecek ne varsa bilmek, kendi yaratıcı ateşlerimizin bekçileri olmak ve bütün doğanın Hayat/Ölüm/Hayat döngülerine dair yoğun bilgilere sahip olmak için bütün duyularımızı kullanırız – erginlenmiş kadın işte budur.

Vasalisa'nın ana karakter olduğu öyküler, Rusya, Romanya, Yugoslavya, Polonya ve bütün Baltık ülkelerinde anlatılır. Bazı örneklerde masal daha çok "Bilge Wassilissa" diye bilinir. Masalın, en azından klasik Yunan kültüründen önceki eski at-Tanrıça kültlerine kadar giden arketipsel kökenleri olduğunu görüyorum. Bu masal, vahşi dişi tanrının yeraltındaki dünyasına girişini gösteren yüzlerce yıllık haritaları taşır. Vahşi Kadın'ın temel içgüdüsel gücü olan sezgiyi kadınlara aşlamakla ilgilidir.

Vasalisa masalının burada sunduğum edebi versiyonunun kurgusunu bana teyzem Kathé anlatmıştı. Masal, en eski öykü anlatma kalıplarından biriyle başlar: "Bir varmış, bir yokmuş..."² Bu paradoksal cümle, öykünün, hiçbir şeyin ilk görüldüğü gibi olmadığı dünyalar-arasındaki-dünyada geçtiği konusunda, dinleyicinin ruhunu uyarmayı amaçlar. Öyleyse başlayalım.

Vasalisa

 Bir varmış, bir yokmuş; ölüm döşeginde, yüzü, yakındaki kilise sunağının beyaz mumdan yapılmış gülleri kadar solgun yatmakta

1. Vasalisa ve Proserpina öykülerinin birçok benzeri vardır.

2. Masalların çeşitli başlangıç ve bitişleri ömür boyu sürececek bir çalışmaya konu olabilir. Harika bir Yahudi anlatıcı, yazar, şair, yetmişlerde Birleşik Devletler'deki ilk yerleşik öykü anlatıcısı olan Steve Sanfield, kendi başına bir sanat formu olarak başlangıç ve bitişler toplama sanatını, büyük bir nezaketle bana devretmişti.

olan genç bir anne varmış. Küçük kızı ve kocası, eski tahta yatağının başucuna oturmuş, öteki dünyada Tanrı'nın, ona doğru yolu göstermesi için dua ediyorlarmış.

Ölmekte olan anne, Vasalisa'ya seslenmiş. Kırmızı çizmeli, beyaz önlüklü küçük çocuk annesinin yanına diz çökmüş.

Anne, "İşte sana oyuncak bir bebek, tatlım," diye fısıldamış ve tüylü yatak örtüsünün altından, Vasalisa'nın kendisi gibi kırmızı çizmeler, beyaz önlük, siyah etek ve her tarafı renkli işlemelerle kaplı bir yelek giymiş küçük bir oyuncak bebek çıkarmış.

"İşte bunlar da son sözlerim, güzelim," demiş anne. "Yolunu kaybedecek olursan ya da yardıma ihtiyaç duyarsan, ne yapacağını bu bebeğe sor. O sana yardım edecektir. Bebeği hep yanında taşı. Kimseye ondan söz etme. Acıktığında besle. Bu sana annen olarak verdiğim söz ve benim sana hayır duam, sevgili kızım." Bu sırada soluğu vücudunun derinlerine doğru çekilmiş, orada, ruhunu toparlayarak dudaklarının arasından çıkıvermiş ve anne ölmüş.

Çocuk ve babası çok uzun bir süre yas tutmuşlar. Ama savaşın acımasızca yarıp geçtiği tarlalar gibi, babanın hayat gülü de saban izlerinden tekrar yeşermiş ve iki kızı olan dul bir kadınla evlenmiş. Yeni üvey anne ve kızları nezaketle konuşup, birbirlerine hanımefendiler gibi gülümsemeler de, gülümsemelerinin arkasında Vasalisa'nın babasının algılamadığı, düşmanca duygular varmış.

Nitekim üç kadın Vasalisa'yla yalnız kaldıklarında ona eziyet ediyor, onu hizmet etmeye zorluyor, güzel cildi bozulsun diye ağaç kesmeye gönderiyorlarmış. Ondan nefret ediyorlarmış, çünkü onda öteki dünyalara ait bir şirinlik varmış. Çok da güzelmiş. Onların göğüsleri kötülükten küçülürken, onunkiler giderek gürbüzleşiyormuş. Üvey anne ve üvey kız kardeşler bu aradayken, gece sakatat yığınının dalan sıçanlar gibi davranırken, Vasalisa her zaman yardımsevermiş ve hiç şikâyet etmezmiş.

Bir gün üvey anne ve üvey kız kardeşler sırf artık Vasalisa'ya dayanamadıkları için, "Bir plan yapalım; ateşi söndürüp Vasalisa'yı ormana, büyücü Baba Yaga'ya, ocağımız için ateş dilenmeye gönderelim. Baba Yaga'ya ulaştığında da ne ala, yaşlı Baba Yaga onu öldürüp yer," demişler. Eh, hepsi birden el çırpmış ve karanlıkta yaşayan varlıklar gibi ciyaklamışlar.

Ve böylece Vasalisa o akşam odun toplamaktan eve geldiğinde, bütün evi karanlık bulmuş. Çok endişelenmiş ve üvey annesine sormuş: "Ne oldu, neyle yemek pişireceğiz? Karanlığı aydınlatmak için ne yapacağız?"

Üvey anne çıkmış: "Seni aptal çocuk! Görüyorsun ki, ateşimiz yok. Ben ormana gidemem, çünkü yaşıyım. Kızlarım da korktukları için gidemezler. O halde ormana gidip Baba Yaga'yı bulacak ve ateşimizi yeniden tutuşturacak bir köz alabilecek tek kişi sensin."

Vasalisa safça yanıtlamış. "Pekâlâ, tamam, ben giderim," diyerek yola çıkmış. Orman giderek karanlığın içine dalmış ve ayağının altında kırılan ince dallar onu ürkütmüş. Önlüğünün en iç cebine elini sokmuş; ölen annesinin verdiği bebek oradaymış. Vasalisa cebindeki bebeği okşayarak, "Bu bebeğe sadece dokunmak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor," diye düşünmüş.

90 Yolun her çatallanışında, Vasalisa cebine uzanıp bebeğe danışmış. "Pekâlâ, şimdi sola mı, yoksa sağa mı gitmeliyim?" Bebek de, "Evet," ya da "Hayır," veya "Bu yoldan," ya da "Şu yoldan," diye ona rehberlik etmiş. Ve Vasalisa yürürken bebeği kendi ekmeğiyle beslemiş ve bebekten yayıldığını hissettiği şeyleri izlemiş.

Önünden birdenbire, dörtnala giden beyaz bir at üzerinde beyazlı bir adam geçmiş ve hava aydınlanmış. Daha ileride, kızıl bir at üstünde kırmızılı bir adamın yavaş yavaş dolaştığını görmüş ve güneş yükselmiş. Vasalisa yürümüş, yürümüş ve tam Baba Yaga'nın inine yaklaştığında, siyahlar giyinmiş bir süvari, siyah bir at üstünde yıldırım hızıyla çıkagelmiş ve atıyla, doğru Baba Yaga'nın kulübesine girmiş. Hemen gece olmuş. Kulübeyi çevreleyen kafatası ve kemiklerden yapılmış çit, ruhani bir ateşle öylesine ışıldamış ki, ormanın bu noktasındaki açık alan, korkunç bir ışıkla parlamış.

Tabii ki, Baba Yaga çok korkunç bir yaratılmış. Bir atlı arabayla ya da faytonla değil, kendi kendine her yere uçan ve şekli havana benzeyen bir kazanla seyahat ediyormuş. Bu aracı havan tokmağına benzeyen bir kürekle çekerek götürüyor ve bu sırada geçtiği yerlerde bıraktığı izleri, uzun süre önce ölmüş birinin saçlarından yapılmış bir süpürgeyle süpürüyormuş.

Ve kazan, Baba Yaga'nın arkasında uçuşan yağlı saçlarının eşliğinde gökte süzölmüş. Uzun çenesi yukarıya, uzun burnu da eğilip aşağıya uzanıyor ve ikisi ortada karşılaşıyormuş. Minik bir keçi sakalı ve cildinde ise kurbağalarla alışverişinden kalan siğiller varmış. Kahverengi kirli tırnakları kalın ve çatılar gibi kubbeliymiş ve öyle kıvrımlıymış ki, elini yumruk yapamıyormuş.

Baba Yaga'nın evi daha da garipmiş. Kocaman, pullu sarı tavuk ayaklarının üzerine oturtulmuş ev kendi kendine geziniyor, bazen de vecd içindeki bir dansçı gibi fırıl fırıl dönüyormuş. Kapılardaki sürgü

ve kepenkler insan el ve ayak parmaklarından yapılmışmış, ön kapıda ki kilit de, sivri dişlerle kaplanmış bir hayvan burnundan bozmaymış.

Vasalisa bebeğine danışmış ve "Aradığımız ev bu mu?" diye sormuş. Bebek de kendince yanıtlamış: "Evet, aradığın bu." Ve bir adım daha atmadan, kazanındaki Baba Yaga, Vasalisa'nın tepesine doğru alçalıp ona bağırarak: "Sen ne istiyorsun?"

Kızcağız titremiş: "Büyükanne, ateş için geldim. Evim soğuk... Ailem ölecek... Ateşe ihtiyacım var."

Baba Yaga terslemiş: "Aa, tabiiiii, seni tanıyorum, aileni de. Pekâlâ, seni işe yaramaz çocuk... bırak ateş sönsün. Bu yaptığın tedbirsizce bir şey. Üstelik sana ateş vereceğimi de nereden çıkarıyorsun?" 91

Vasalisa bebeğine danışmış ve hemen yanıtlamış: "Çünkü bunun için size ricada bulunuyorum."

Baba Yaga, "Şansın varmış. Bu doğru cevap," diye mırıldanmış.

Vasalisa da doğru yanıtı verdiği için kendini şanslı hissetmiş.

Baba Yaga, "Benim için çalışmadıkça sana ateşi kesinlikle veremem. Eğer benim için bu görevleri yerine getirirsen, ateşi alırsın. Yoksa..." diye tehdit savurmuş. Ve o an Vasalisa, Baba Yaga'nın gözlerinin birden kızıl kora dönüştüğünü görmüş. "Yoksa evlat, ölürsün."

Böylece Baba Yaga, langır lungur kulübesine girip yatağına uzanmış ve Vasalisa'ya ocakta pişenleri getirmesini buyurmuş. Ocakta on kişiye yetecek kadar yemek varmış. Yaga hepsini yemiş ve Vasalisa'ya sadece ufak bir ekmek kabuğu ile çok az çorba bırakmış.

"Giyisilerimi yıka, avluyu süpür ve evi temizle, yemeğimi hazırla, küflü buğdayları sağlamlardan ayır ve her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol et. Daha sonra çalışmanı teftiş etmek için geri geleceğim. Yapılmamışsa, ziyafetim sen olursun." Baba Yaga bunları söyledikten sonra, burnu rüzgâr tulumu, saçları yelken gibi, kazanıyla uçarak uzaklaşmış. Ve yeniden gece çökmüş.

Vasalisa, Yaga gider gitmez bebeğine dönmüş: "Ne yapacağım? Bu işleri zamanında bitirebilir miyim?" Bebek ona yapabileceğine dair güvence vermiş ve bir şeyler yiyip uyumasını söylemiş. Vasalisa bebeği biraz daha beslemiş ve sonra uyumuş.

Sabahleyin bebek bütün işleri bitirmiş ve sadece yemeğin pişirilmesi kalmış. Akşam Yaga geri dönmüş ve yapılmamış bir şey bulamamış. Bir yandan memnun, ama bir yandan da kusur bulamadığı için hoşnutsuz olan Baba Yaga dudak bükmüş: "Çok şanslı bir kızsın." Sonra sadık hizmetkârlarını buğday öğütmeye çağırmış ve havada üç çift el belirek buğdayı dövüp ezmeye başlamış. Evin içinde altından karlar gibi ta-

hıl kabukları uçuşmuş. Sonunda iş bitmiş ve Baba Yaga yemeğe oturmuş. Saatlerce yemiş ve Vasalisa'ya evi yarın tekrar temizlemesini, avluyu süpürmesini ve giysilerini yıkamasını buyurmuş.

Yaga avludaki büyük pislik yığını göstermiş: "Şu pislik yığımında pek çok, belki de milyonlarca afyon tohumu var. Ve ben sabahleyin hepsi güzelce seçilip ayıklanmış bir afyon tohumu yığını ve bir de pislik yığını olsun istiyorum. Anlıyor musun?"

Vasalisa neredeyse bayılıyormuş. "Aman Tanrım, bunu nasıl yapacağım?" Cebine uzanmış ve bebek fısıldamış: "Endişelenme, icabına bakacağım." O gece Baba Yaga uyuyup horlamaya başlamış ve Vasalisa da... afyon tohumlarını... pislikten... ayırmaya... çalışmış. Bir süre sonra bebek ona, "Şimdi uyu. Her şey yoluna girecek," demiş.

İşleri yine bebek yapmış ve yaşlı kadın eve döndüğünde her şeyin yapıldığını görmüş. Baba Yaga alaycı bir şekilde burnundan konuşmuş: "Pekâlâââ! Bu işleri yapabildiğin için şanslısın." Sadık hizmetkârlarını afyon tohumlarından yağ çıkarmaya çağırmış. Yine üç çift el belirip denileni yapmış.

Yaga, yediği yahni yüzünden yağ içinde kalan dudaklarını yalarken, Vasalisa da tam yanı başında duruyormuş. Baba Yaga, "Neye bakıyorsun?" diye sormuş.

"Sana birkaç soru sorabilir miyim, Büyükanne?" diye sormuş Vasalisa.

"Sor," diye emretmiş Yaga, "ama unutma, çok fazla bilgi, insanı çok çabuk yaşlandırabilir."

Vasalisa beyaz at üstündeki beyaz adamı sormuş.

"Haa," demiş Yaga sevgiyle. "Bu birincisi, o benim Gün'üm."

"Ya kızıl at üstündeki kırmızı adam?"

"Ah, o benim Doğan Güneş'im."

"Peki, siyah at üstündeki siyah adam?"

"A, evet, o üçüncüsü, o da benim Gece'm."

"Anlıyorum," demiş Vasalisa.

Yaga, "Haydi canım! Daha çok soru sormak istemez misin?" diye tatlılıkla sormuş.

Vasalisa bir görünüp bir kaybolan el çiftleri hakkında bir şeyler sormak istemişse de, cebindeki bebek yukarı aşağı zıplamaya başlamış, bunun üzerine Vasalisa, "Hayır, Büyükanne. Senin de dediğin gibi, çok fazla şey bilmek insanı çok çabuk yaşlandırabilir," demiş.

"Oo!" demiş Yaga kafasını bir kuş gibi yukarı dikerek. "Yaşına göre çok akıllısın, kızım. Nasıl böyle olabildin?"

Vasalisa, "Annemin kutsamasıyla," diye gülümsemiş.

"Kutsama mı?!" diye acıyla haykırmış Baba Yaga. "Kutsama mı?! Bu evin çevresinde kutsamaya ihtiyaç duymuyoruz. En iyisi senin yola düşmen, kızım." Bunları söyledikten sonra, Vasalisa'yı gecenin içine doğru itmiş.

"Bak sana ne söyleyeceğim, evladım. Al işte!" Baba Yaga, çitine uzanarak alevli gözleri olan bir kafatası alıp, bir sopanın üzerine oturtmuş. "Evet! Bu sopanın üstündeki kafatasını al ve eve götür. İşte burada! Ateşin bunun içinde. Tek bir kelime bile etme. Sadece yola düş."

Vasalisa, Yaga'ya teşekkür etmek istemiş, ama cebindeki küçük bebek önceki gibi kıpırdanmaya başlayınca sadece ateşi alıp gitmesi gerektiğini anlamış. Karanlık ormandan eve doğru yola çıkmış, bebeğin ona söylediği yollardan giderek yönünü belirlemiş. Vasalisa, kulağından, gözünden, burun ve ağız deliklerinden ateş parlayan kafatasını taşıyarak ormanı geçmiş. Birden onun ağırlığından ve acayip ışıktan korkuya kapılmış ve fırlatıp atmaya düşünmüş. Ama kafatası onunla konuşarak sakin olmaya, üvey annesi ve kız kardeşlerinin evine doğru yola devam etmeye zorlamış. O da dinlemiş.

Vasalisa giderek evine yaklaşırken, üvey annesi ve kız kardeşleri de pencereden bakıyorlarmış ve ağaçların arasında dans eden garip bir pırıltı görmüşler. Pırıltı giderek onlara doğru yaklaşıyormuş. Ne olabileceğini tahmin edememişler. Vasalisa'nın uzun süren yokluğunun, şimdiye kadar ölmüş olduğu anlamına geldiğini ve kemiklerinin hayvanlar tarafından sürüklendiğini düşünüyor, ondan kurtuldukları için seviniyorlarmış.

Vasalisa eve daha da yaklaşmış. Üvey anne ve kız kardeşler gelenin o olduğunu görünce ona doğru koşmuşlar ve gittiğinden beri ateşlerinin olmadığını, yeni bir ateş yakmak için ne kadar uğraşırlarsa uğraşırlar, hep söndüğünü söylemişler.

Vasalisa tehlikeli yolculuğunu sağ salım bitirdiği ve yeniden ateş getirdiği için, evine büyük bir zafer duygusuyla girmiş. Ama sopadaki kafatası, üvey annenin ve kız kardeşlerin her hareketini izliyor ve bellegine kazıyormuş ve sabah olduğunda hain üçlüyü yakarak küle çevirmiş. ☹

İşte böyle, hikâyemiz, insanları masaldan çıkarıp tekrar gerçekliğe getirmek için aniden bitiveriyor. Masallarda bu türden sonlar çoktur. Din-

leyenleri dünyevi gerçekliğe geri getirmek için "Böö!" demek gibidir bunlar.

Vasalisa, kadınların sezgi gücünün kutsanmasının anneden kıza, bir kuşaktan diğerine miras bırakılmasıyla ilgili bir öyküdür. Bu büyük güç, yani sezgi, şimşek hızındaki içsel görü, içsel işitme, içsel duyum ve içsel bilişten oluşmuştur.

Bu içgüdüsel güçler, kuşaklar boyunca kötüye kullanıldıkları ve aslı astarı olmayan suçlamalara maruz kaldıkları için kadınların içinde gömülü kalmış dip akıntılardır. Bununla birlikte, Jung bir keresinde psişede asla bir şeyin kaybolmadığını söylemişti. Psişede kaybolan şeylerin hepsinin aslında hâlâ orada bulunduğu güvenebileceğimizi düşünüyorum. Bu yüzden de, bu kadınların içgüdüsel sezgi pınarı asla kaybolmamıştır ve üstü ne ile örtülü olursa olsun, tekrar ortaya çıkarılabilir.

Böyle bir masalın önemini kavramak için, onun bütün bileşenlerinin, tek bir kadının psişesinin çeşitli özelliklerini temsil ettiğini anlamalıyız. Demek ki, öykünün bütün boyutları bir erginlenme sürecinden geçen tek bir psişeye aittir ve bu süreci açıklamaktadır. Erginlenme, belirli ödevlerin yerine getirilmesiyle gerçekleşir. Bu masalda, psişenin tamamlaması gereken dokuz ödev vardır. Bunlar, Yaşlı Vahşi Ana'nın yol ve yöntemlerine ait bazı şeyleri öğrenmek üzerinde odaklaşır.

Bu ödevlerin yerine getirilmesi sayesinde bir kadının sezgisi –kadınlar nereye yürürse oraya giden; hayatlarındaki her şeye bakan ve bunların hepsinin doğruluğu üzerine hızlı ve doğru muhakemede bulunan bilge varlık– psişesi içine yeniden yerleşir. Amaç, bizim "bilen kadın," Vahşi Kadın arketipinin özü diyegeldiğimiz bu varlıkla, sevgiye dayalı, güvenli bir ilişki kurmaktır.

Yaşlı vahşi dişi Tanrıça'nın, Baba Yaga'nın erginleme törenlerinde yerine getirilecek ödevler şunlardır:

1. Ödev: *Fazla-iyi annenin ölmesine izin vermek*: Masalın başında anne ölmektedir ve kızına önemli bir miras bırakır.

Bir kadının hayatındaki bu evrenin psişik ödevleri şunlardır: *Her zaman gözetken, yanında olan, koruyucu annenin, kişinin gelecekteki içgüdüsel hayatında en önemli rehberlik görevini üstlenmeye uygun olmadığını kabul etmek (fazla-iyi anne ölür). Tek başına olma görevini üstlenmek; tehlike, entrika, politika konusunda kendi bilincini geliştirmek. Kendi kendine, kendisi için uyanık olmak. Ölmesi gerekenin ölmesine izin vermek. Fazla-iyi anne ölürken, yeni kadın doğar.*

Masalda erginlenme süreci, sevilen ve iyi anne ölürken başlar. Artık Vasalisa'nın saçını okşayamayacaktır. Birilerinin kızı olarak hayatımızın bir döneminde, psişenin iyi annesinin –küçüklüğümüzde bize en uygun, iyi biçimde hizmet veren annenin– fazla-iyi bir anneye –fazlasıyla koruyucu değerlerinden dolayı yeni meydan okuyuşlara tepki vermemizi ve böylece daha derinlemesine bir gelişme sağlamamızı önlemeye başlayan anneye– dönüştüğü bir an vardır.

Doğal olgunlaşma sürecimizde fazla-iyi anne giderek silikleşmeli, yavaş yavaş küçülerek yeni bir anlayışla kendi kendimize bakabilme-miz için bizi yalnız bırakmalıdır. Gerçi onun sıcaklığının özünü hep koruruz, ama bu doğal psişik geçiş, bize karşı pek de annece davranmayan bir dünyada bizi kendi başımıza bırakır. Ama bekleyin. Bu fazla-iyi anne, ilk bakışta görüldüğünden ibaret değildir. Battaniyenin altın-da, kızına verecek küçük bir oyuncak bebeği vardır.

Tabii, bu figürün altında Vahşi Anne'yle ilgili bir unsur vardır. Ama fazla-iyi anne bunu tam olarak hayata geçiremez, çünkü o, süt dişleri olan annedir, sevginin psişik dünyasında basacak bir oyuk edinmek üzere her bebeğin gereksinim duyduğu kutsanmış annedir. Bu nedenle bu fazla-iyi anne, bir kız çocuğunun hayatında belli bir noktanın ötesinde yaşayamaz ve bu hayatı etkileyemezse de, yavrusu için doğru olanı yapmaktan da geri kalmaz. Vasalisa'yı bebekle kutsar ve bu, göreceğimiz gibi, gerçekten büyük bir kutsamadır.

Bir kız çocuğu ergenlik öncesinin kuş tüyü kaplı yuvasından, ergenliğin sarsıcı cangılına geçerken, kanat geren anne de böylece psikolojik olarak yavaş yavaş küçülür. Ancak bazı kızlar için yeni, daha akıllı ve içsel bir anneyi –sezgi denenen anneyi– geliştirme süreci tam da bu esnada yarım kalır ve bu şekilde hayata atılan kadınlar yıllar boyunca tam bir erginlenme süreci yaşama isteği ve ihtiyacıyla dolaşıp dururlar ve bu durumda yapabilecekleri en iyi şey eksikliklerini kapatmaktır.

Bir kadının erginlenme süreci çeşitli nedenlerle durabilir. Örneğin, hayatının erken dönemlerinde çok fazla psişik sıkıntı yaşamış, özellikle de ilk yıllarında tutarlı ve "yeterince-iyi"³ bir anneden yoksun kalmış olabilir. Erginlenme, psişede yeterince gerilim olmadığı için de duraklayabilir ya da eksik kalabilir –fazla-iyi anne, çok güçlü bir zararlı otun dayanma gücüne sahiptir ve yapraklarını dalgalandırarak hayatını sürdürür, senaryo, "Artık sahneyi soldan terk edin," dese bile, aşırıya kaçma pahasına kızını korumaya devam eder. Bu durumda kadınlar genel-

3. "Yeterince-iyi anne" terimi ilk kez Donald Winnicott'un çalışmalarında dikkatimi çekti. Bu, sayfalarca anlatılacak şeyleri yalnızca üç basit sözcükle söyleyen şık bir metafordur.

likle kendilerini ormana doğru gidemeyecek kadar uysal hisseder ve bu arzuya karşı ellerinden geldiğince direnirler.

Hem bunlar hem de hayatın güçlükleriyle parçalanıp derindeki sezgisel hayatlarından uzaklaşan ve genellikle "Kendime bakamayacak kadar yorgunum," diye yakından diğer erişkin kadınlar için iyi ve akılcı bir çare vardır. Kadının yaşı ne olursa olsun, erginlenmenin yeniden kabullenilmesi ya da yeniden izlenmesi, derin sezgilere yeniden işlerlik kazandırır. Bizim için neyin iyi olduğunu, bir sonraki adımda neye ihtiyacımız olduğunu -üstelik şimşek hızıyla- bilen de bu derin sezgidir ... tabii sadece onun söylediklerini yerine getirmemiz koşuluyla.

96 Vasalisa'nın erginlenmesi, ölmesi gerekenin ölmesine izin vermeyi öğrenmekle başlar. Bunun anlamı, psişenin içinde artık ona destek olmayan değer ve tutumların ölmesine izin vermesidir. Burada özellikle, hayatı fazla güvenli kılan, aşırı koruyucu, kadınları uzun ve hızlı adımlar yerine, bebek adımlarıyla yürüten direngen ilkelerden söz edilmektedir.

Çocukluğun "olumlu anne"sinin giderek küçüldüğü -ve tutumlarının da yavaş yavaş yok olduğu- zamanlar, daima büyük şeyler öğrenme zamanıdır. Hepimizin hayatında koruyucu psişik anneye haklı olarak yakın durduğumuz bir dönem (örneğin, gerçekten çocuk olduğumuz zamanlar veya bir hastalıktan, psikolojik ya da tinsel bir travmadan sonraki iyileşme sırasında ve hayatlarımızın tehlikede olup sakin durmanın bizi güvende kılacağı anlar) olur ve onun hayat kurtarıcılığı- nı çok önemsemeye devam ederiz, ama deyim yerindeyse, anneleri değiştirmenin de zamanı gelir.⁴

Eğer psişelerimizin içindeki koruyucu anneyle fazla uzun süre kalırsak, kendimizi, bize yönelik bütün meydan okumalara sekte vurur-

4. Jungcu psikolojide, psişedeki anne yapısının arketipsel, kişisel ve kültürel olmak üzere tabakalar şeklinde kurulduğu söylenebilir. İçselleştirilmiş anne yapısında onun eksikliğini ya da uygunluğunu bunların toplamı belirler. Gelişimsel psikolojide belirtildiği gibi, uygun içsel bir annenin inşasının evreler şeklinde başarıldığı görülmektedir; sonraki her evre, bir öncekinin kusursuzluğu üzerine inşa edilir. Bir çocuğa kötü muamele etmek, psişedeki anne imagosunu parçalayabilir ya da yerinden edebilir; izleyen tabakaları birbirleriyle işbirliği içine sokmak yerine karşıt kutuplara böler. Bu durum, önceki gelişim evrelerinin görev yapmasını engellemekle kalmaz, ileridekileri de istikrarsızlaştırır, böylece parçalı ya da kendine özgü bir şekilde yapılanmasına neden olur.

Güven, güç ve kendini-besleme oluşumunu istikrarsızlaştıran bu gelişimsel boşlukları onarmak mümkündür, çünkü bu matrisin (alttan çok fazla tuğla çekilirse yıkılacak olan) bir duvar gibi inşa edilmekten çok, bir ağ gibi örüldüğü anlaşılmaktadır. Birçok kadının (ve erkeğin) besleyici sistemlerinde çok sayıda delik ya da boşluk varken bile oldukça iyi işlev görmelerinin nedeni budur. Bunlar, annelik komplekslerinin psişik ağın en az hasar gördüğü yerlerini destekleme eğilimindedir. Bir kişi kaç yıl hasarlı olarak yaşamış olursa olsun, akli aramak ve rehberliği beslemek, bu ağın onarılmasına yardımcı olabilir.

ken, bu yüzden de daha ileri bir gelişmenin önünü tıkarken buluruz. Elbette bir kadının kendini eziyet verici ya da hırpalayıcı durumlara atmaya mecbur kalmasını hiçbir şekilde önermiyorum. Bununla söylemek istediğim, kadının hayatta ulaşmak istediği ve bu yüzden risk alabileceği şeylere kendini hazırlaması gerektiğidir. İçgüdüsel güçlerini bu süreç aracılığıyla keskinleştirir.

Kurt topluluklarında, bir anne kurdun yavrularını beslerken onlarla birlikte tembellik ederek epey zaman geçirmesi sık gözlenen bir durumdur. Büyük bir yavru topluluğunda herkes birbirinin üstüne atlar; dış dünya ve meydan okumalar dünyası çok uzaklardadır. Ancak, günü geldiğinde yavrularını avlanma ve yiyecek bulma konusunda eğitmeye koyulan dişi kurt, onlara çoğu zaman dişlerini gösterir, tersler ve itaat 97 etmelerini ister, istediklerini yapmazlarsa onları itip kakar. F7

Demek ki, küçükken bizim için çok uygun olan, yanımızdan ayrılmayan içsel anneyi başka tür bir anneyle, psişik vahşi toprakların daha da derinliklerinde yaşayan, hem eşlikçi hem de öğretmen olan anneyle değiştirmemizin amacı, daha ileri düzeyde bir gelişimi yakalamaktır. O, sevecen, ama aynı zamanda sert ve talepkâr bir annedir.

Çoğumuz, sırf zamanı geldi diye fazla-iyi annenin ölmesine izin vermeyiz. Bu fazla-iyi anne en canlı enerjilerimizin ortaya çıkmasına izin vermiyor olabilir, ama onunla olmak o kadar güzel, o kadar rahatlatıcıdır ki, onu neden bırakalım? Çoğu zaman kafamızın içinde bizi geri durmaya, tehlikeden uzak kalmaya özendiren sesler duyarız.

Bu sesler şunları söyler: "Aa, böyle söyleme," ya da "Bunu yapamazsın," veya "Pekâlâ, böyle yaparsan kesinlikle benim evladım (dostum, arkadaşım) değilsin," ya da "Dışarısı tehlikeli," veya "Eğer bu sıcağı yuvayı terk etmekte ısrarlıysan, kim bilir başına neler gelir?" ya da "Sen de biliyorsun ki, sadece kendini küçük düşüreceksin," ya da çok daha sinsi bir şekilde "Riske giriyormuş gibi yap, ama gizliden gizliye burada benimle kal."

Bunlar hep psişedeki korkmuş ve çok sinirlenmiş fazla-iyi annenin sesleridir. Bunları söylemekten ve yapmaktan kendini alıkoymaz; neyse odur. Ancak, fazla-iyi anneyle çok uzun süre bir arada kalırsak, hayatlarımız ve davranışlarımız yeteneklerimiz birer gölgeye döner ve güçlenmek yerine yetersizleşiriz.

Daha da kötüsü, canlı enerjiji baskılar ve ona hiçbir hayat hakkı tanımazsak ne olur? Yanlış ellerdeki büyültü çorba kazanı gibi büyür, büyür ve büyüyor ve sonunda da patlar! İçindeki işe yarar her şey yerlere saçılır. Demek ki, sezgisel psişenin zindeleşmesi için yanımızdan ayrılmayan nazik koruyucunun geri çekilmesi gerektiğini görebilmeliyiz.

Ya da belki de daha doğrusu, sonunda kendimizi o güzel, sıcak ve rahat iki kişilik kanepeden atılmış buluruz, ama biz böyle planladığımız veya tamamen hazır olduğumuz için değil –kimse tamamen hazır olmaz– ormanın kenarında bizi bekleyen bir şey olduğu için gerçekleşir bu ve onunla karşılaşmak bizim kaderimizdir.

Guillome Apollinaire şöyle yazıyordu: “Onları kenara götürüp uçmalarını söyledik. Durup beklediler. ‘Uçun!’ dedik. Durdular. Onları kenardan ittik. Ve uçtular.”

98 Fazla-rahat ve fazla-güvenli hayatın ölmesine izin vermekten korkmak, kadınlar için tipiktir. Kimi zaman bir kadın fazla-iyi annenin himayesi altında epey hoşça ve eğlenceli zaman geçirmiştir ve bu yüzden bunu sonsuza dek sürdürme arzusundadır. Kimi zaman kaygılı hissetmeye hazır olmalıdır, yoksa ömrü boyunca yuvada kalabilir.

Kimi zaman bir kadın, bir an için bile olsa güvencesiz ya da kesinlikten uzak kalmaktan korkar. Köpeklerin tüylerinden daha çok mazereti vardır. Sadece dalmalı ve sonra ne olacağını bilmemeye katlanmalıdır. Sezgisel doğasını yeniden kazanması için tek yol budur. Kimi zaman bir kadın, *tetas*’ına [annesinin memesine] yapışıp kalmış olan ve kendilerini terk etmesine izin vermek istemeyen diğer erişkinlerin fazla-iyi annesi olmakla çok meşguldür. Bu durumdaki kadının onları arka ayağıyla çiftleyip her halükârda yoluna devam etmesi gerekir.

Psşeyi düşlemek, diğer şeyler yanında, egonun kabullenmeyeceği ya da kabullenemeyeceği şeyleri de telafi ettiğinden, böyle bir mücadele sırasında bir kadının düşleri, kovalamacalar, çıkmazlar, çalışmayan arabalar, kusurlu gebelikler ve hayatın ilerleyemediğini imleyen diğer telafi edici simgelerle dolu olacaktır. Bir kadın ta bağırsaklarından bilir ki, çok uzun süre fazla-şirin olmanın, öldürücü bir yanı vardır.

Onun için, psşenin daima-şirin ve fazla-iyi anneye ilgili ısıltılı arketipine sarılan elimizin gevşemesi ilk adımdır. Meme emmekten uzaklaşıp avlanmayı öğrenme aşamasındayızdır. Bize ders vermeyi bekleyen bir Vahşi Anne vardır. Ama bu arada ikinci ödev, bebeğin yararlarını öğrenirken bebeği sıkıca tutmaktır.

2. Ödev: *Kaba gölgenin meydana çıkarılması*: Masalın bu kısmında “ahlâken çürümüş, kötü” üvey aile⁵ Vasalisa’nın dünyasına gi-

5. Masallar, *Üvey aile, üvey anne, üvey baba ve üvey kardeşler* simgelerinden hem olumlu hem de olumsuz olarak yararlanır. Birleşik Devletler’de yeniden evlenme oranının yüksekliğinden ötürü, bu simgenin olumsuz açıdan kullanımı konusunda bir duyarlılık bulunsa da, peri masallarında olumlu ve müşfik üvey aileler ve süt aileler-

rer ve hayatını çekilmez kılmaya başlar. Masalın bu evresinde verilen mesajlar şunlardır: *Fazlasıyla olumlu annenin gitmesine izin vermeyi daha da akılcı bir şekilde öğrenmek. İyi olmanın, şirin olmanın, nazik olmanın, hayatın şakımasını sağlayamayacağını keşfetmek (Vasalisa bir köleye dönüşür, ama bunun ona hiçbir yararı olmaz). Kendi gölge doğasını, özellikle de benliğinin kibirli, kıskanç, sömürücü yönlerini (üvey anne ve üvey kız kardeşleri) doğrudan yaşantılamak. Bunu kuşku duymadan kabullenmek. Kendisinin en kötü kısımlarıyla kurabileceği en iyi ilişkiyi kurmak. Kim olduğuna dair öğretilenlerle, gerçek kişiliği arasındaki basıncın gelişmesine izin vermek. Sonunda eski benliğin ölüp gitmesi ve yeni içgüdüsel benliğin doğması için çalışmak.*

99 Üvey anne ve üvey kız kardeşler psşenin gelişmemiş, ama kıskırtıcı ve zalim öğelerini temsil ederler. Bunlar gölge öğelerdir, yani kişinin ego tarafından istenmeyen ya da yararsız olarak değerlendirilip, bu yüzden karanlığa atılan yönleridir. Bir yandan gölge malzeme tamamen olumlu olabilir, çünkü bir kadının yetenekleri çoğu zaman karanlığa itilip orada gizlenir ve keşfedilmeyi bekler. Öte yandan –bütün yeni hayatları boyunca öldüren ya da engelleyen– olumsuz gölge malzeme, göreceğimiz gibi, kişinin yararına kullanılabilir. Bu malzeme püskürdüğü ve biz en sonunda onun çeşitli yönlerini ve kaynaklarını tanıdığımız zaman, çok daha güçlü ve akıllı hale geliriz.

Erginlenmenin bu evresindeki kadın, psşesinin, onu kendisinden istenilen her şeye boyun eğmeye zorlayan küçük taleplerinden tedirgin olur. Uyum göstermek, tüm kadınlar tarafından akıldan tutulması gereken sarsıcı bir kavrayışa yol açar. O da şudur: Kendimiz olmamız, diğer pek çok kişi tarafından dışlanmamıza neden olur, buna karşılık başkalarının istediklerine boyun eğmemiz de kendi kendimizden sürgün edilmemize yol açar. Bu, azap verici bir gerilimdir ve katlanmak gerekir, ama bizi bekleyen seçim çok açıktır.

Vasalisa dışlanmış, çünkü onu anlayamayan ya da değerini teslim etmeyen bir aileyi miras almış ve böyle bir ailenin eline miras kalmıştır. Onların gözünde, gereksiz biridir. Ondan nefret ederler ve onu aşağılarlar. Yabancı, güvenilmez biriymiş gibi davranırlar. Masallarda yabancı ya da toplumca dışlanmış kimse rolü, genellikle bilge doğayla en derinden bağlantısı olan kişi tarafından oynanır.

Üvey anne ve üvey kız kardeşler, üyesi olduğu kültür tarafından ka-

le ilgili de birçok öykü vardır. Bu öykülerin en bilinenlerinden birinde, ormandaki yaşlı, müşfik çift, terk edilmiş bir çocuğa rastlar; bir başkasında üvey anne ve baba bir şekilde sakatlanmış olan bir çocuğu sevgiyle karşılayarak ona bakar, eski sağlığına kavuşturur ya da çocuğun sıradışı bir güç edinmesine yardımcı olur.

dının psişesine yerleştirilen yaratıklar olarak anlaşılabilirler. Psişedeki üvey aile "öz aile"den farklıdır, çünkü o, süperegoya, yani psişenin her toplumun kadınlara yönelik –sağlıklı ya da sağlıksız– beklentilerine göre yapılandırılmış yönüne aittir. Bu kültürel –yani süpergo ile ilgili– talep ya da buyruklar, kadınlar tarafından ruhsal-Benlik psişesinden çıkıyormuş gibi yaşanmaz, tam tersine, "dışarıda bir yer"den, tabii-olmayan başka bir kaynaktan geliyormuş gibi hissedilir. Kültürel/süperego talepleri çok olumlu olabileceği gibi, çok zarar verici de olabilir.

100 Vasalisa'nın üvey ailesi, psişenin içinde hayatın canlılığını sağlayan sınırların tıkanmasına yol açan sinir düğümleridir. Bunlar, iflah olmamış cadılar korusu gibi sahneye çıkıp, "Bunu yapamazsın. Yeterince iyi değilsin. Yeterince cesur değilsin. Aptal, can sıkıcı ve bönşün. Zamanın yok. Sadece kolay işlerde iyisin. Sadece bunu yapmana izin verilebilir, daha fazlasına değil. Vaktin varken vazgeç," sözleriyle başa kakıp dururlar. Vasalisa henüz güçlerinin bütünüyle bilincinde olmadığı için, bu kötücül sarmaşığın hayat ipine sarılmasına izin verir. Hayatını yeniden ele geçirmesi için farklı bir şeyin, canlılık veren bir şeyin meydana gelmesi gerekir.

Aynı bizim için de geçerlidir. Öyküde, Vasalisa'nın çevresinde neler olup bittiğine dair sezgisinin yeterince güçlü olmadığını, psişenin babasının da düşmanca ortamın farkına varmadığını görebiliyoruz; baba da fazla-iyidir ve sezgisel açıdan gelişmemiştir. Safdil babalara sahip kızların uyanmalarının genellikle çok uzun zaman aldığını görmek ilginçtir.

İçimizdeki ve/veya çevremizdeki üvey aile bize ilk planda pek de matah olmadığımızı söyleyip –ister kendi psişelerimizin içinden, isterse dışarıdaki kültürden kaynaklansın– etrafımızda dönüp duran zulmü algılamak yerine, kusurlarımız üzerinde odaklaşmamızda ısrar ettiğinde, biz de tıkanıp kalırız. Bununla birlikte, bir şeyi enine boyuna ve her açıdan görmek sezgi gerektirir, ama aynı zamanda gördüklerine dayanma gücü de ister. Vasalisa gibi, bilgili olmamız gerektiğinde nazik olmaya çalışabiliriz. Bize, insanlarla geçinmek için keskin içgörülerimizi bir yana koymamız öğretilmiş olabilir. Ancak, baskıcı şartlar altında sadece nazik olmanın ödüllü,⁶ çok daha fazla kötü muameleye maruz

6. Bu, insanın gerektiğinde sıcak davranmaktan ya da kendi özgür seçiminden yüz çevirmesi gerektiği anlamına gelmez. Burada söz ettiğimiz nezaket, türü kölece olan ve yaltaklanmaya yakın duran bir nezaketir. Bu, bir şeyi umutsuzca isteyip kendini güçsüz hissetmekten doğar. Köpeklerden korkan bir çocuğun "güzel köpek, güzel köpek" deyip bunun köpeği yatıştıracağını ummasına benzer. Daha habisi bir "nezaket" türü de vardır ki, burada kadın başkalarının gönlünü almak için hilelerini kullanır. Başka türlü gelmeyeceğine inandığı şeyleri elde etmek ama-

kalmaktan başka bir şey değildir. Bir kadın, kendisi olduğu zaman başkalarını kendisinden uzaklaştıracağını hissedebilir, ama ruhu meydana çıkarmak ve değişiklik yaratmak için gereken, tam da bu psişik gerilimdir.

Böylece üvey anne ve kız kardeşler Vasalisa'yı uzaklara göndermek için kumpas kurarlar. Gizliden gizliye plan yaparlar: "Ormana git, Vasalisa, Baba Yaga'ya git, eğer sağ kalırsan, hah ha ha! –ki sağ kalmayacaksın– o zaman seni kabul edebiliriz." Bu çok hassas bir fikirdir, çünkü pek çok kadın bu erginlenme sürecinin yarı yolunda –bir tür, çemberin yarı içinde, yarı dışında asılı kalma halidir bu– sıkışıp kalır. Gerçi psişede daha çok otomatik bir şekilde "Geber!" "Yuh!" ve "Neden vazgeçmiyorsun?" diyen doğal bir yok edici vardır, ama kadının içinde yaşadığı kültür ve yetiştirildiği aile, psişedeki bu hayır-diyen doğal, ama ılımlı yönü acı verici bir şekilde daha da kötüleştirir.

Örneğin, yeteneklerinin kabullenilmediği ailelerde büyüyen kadınlardan çoğu zaman, hem de tekrar tekrar, çok parlak başarılarla imza atmaları istenir –kaldı ki, bunun kendilerinden neden istendiğini de bilmezler. Ailelerine değerli olduklarını kanıtlamaya çalışırken üç tane doktora yapmaları, Everest Tepesi'ne tırmanıp inmeleri ya da her türden tehlikeli, zaman-tüketici ve para-yiyen girişimin altına girmeleri zorunluymuş gibi hissederek. "Şimdi beni kabulleniyor musun? Hayır mı? Pekâlâ (iç çekme), o zaman şunu seyredin." Sınırlarımızdaki üvey aile düğümleri –ne şekilde alırsak alalım– elbette bize aittir ve onunla etkili bir tarzda baş etmek bizim işimizdir. Ancak, derin çalışmaların devam etmesi için kişinin kısıkanç cadılar korusuna değerini kanıtlamaya çalışmasının yararsız olduğu açıktır ve göreceğimiz gibi, bu aslında erginlemeyi de sekteye uğratır.

Vasalisa günlük işleri yakınmadan yapar. Yakınmadan boyun eğmek kahramanlık gibi görünebilir, ama aslında baskının daha da artmasına ve biri fazla-iyi, diğeri fazla-talepkâr olan iki karşıt doğanın arasında çatışmanın doğmasına neden olur. Aşırı uyumlu olmak ile kendisi olmak arasındaki çatışma gibi, bu baskı da iyi bir son getirir. Bu iki-

cıyla diğerlerine hoş bir şekilde davranması gerektiği kanısındadır. Bu, nazik olmanın habisi bir şeklidir. Kadını, sırtan ve eğiten bir konuma sokar; başkaları ona nazik olsunlar, onu desteklesinler, onaylasınlar, kayırsınlar, ona ihanet etmesinler vb diye onlara kendilerini iyi hissettirmeye çalışır. Kendisi olmamaya razı olur. Şeklini kaybeder ve başkalarının en çok ister gibi göründükleri maskeyi takar. Bu, bir kadının pek ya da hiç kontrolü olmadığı korkunç bir durumda etkili bir kamuflej taktiği olmakla birlikte, eğer kadın çoğu zaman bu konumda olmak için gönüllü nedenler buluyorsa, çok ciddi bir şekilde kendini kandırmaktadır ve ana güç kaynağından, kendi adına içtenlikle konuşmaktan vazgeçmiş demektir.

si arasında parçalanın kadın doğru yoldadır, ama sonraki adımları da atmalıdır.

Öyküde üvey kadınlar çiçek açan psişeyi öyle bir sıkıştırırlar ki, oynadıkları oyunlar yüzünden ateş söner. Bu noktada kadın psişik olarak yolunu yordamını kaybetmeye başlar. Kendini soğuk, yalnız ve ateşi tekrar getirmek için her şeyi yapmaya istekli hissedebilir. Fazla nazik kadınların kendi güçlerini yeniden kazanma çabalarını sürdürmek için ihtiyaç duydukları sarsıntı işte budur. Vasalisa'nın adamakıllı bir korkuya ihtiyacı olduğu için Büyük Vahşi Cadı'yla karşılaşması gerektiği söylenebilir. İftiracılar korosunu terk edip ormana dalmamız gerekir. Aynı anda hem kalmanın, hem de gitmenin bir yolu yoktur.

102

Vasalisa'nın da, tıpkı bizim gibi, kendisi için iyi olanla olmayanı –onun adına– ayırt edecek olan yol gösterici bir ışığa ihtiyacı vardır. Herkesin ayakkabı çekeceği gibi ortalıkta dolaşarak gelişemez. Daha derin duygularını görünmez kılmaya çalışan kadınlar, kendilerini zayıf düşürürler. Ateş söner. Bu, acı verici bir geçici-olarak-canlılığını-yitirme biçimidir.

Buna karşın ve belki biraz mantıksız bir şekilde, ateşin sönmüş gitmesi Vasalisa'nın boyun eğmekten çıkıp ruh halini değiştirmesine yardımcı olur. Bu, onun eski hayat tarzını ölüme terk edip korkudan titreyerek yeni bir hayata, daha eski, daha bilge türden içsel bir bilişe dayanan bir hayata, adım atmasını sağlar.

3. *Ödev: Karanlıkta yolunu bulmak:* Masalın bu kısmında ölen annenin mirası –oyuncak bebek– Vasalisa'ya karanlıktan geçip Baba Yaga'nın evine giden yolu gösterir. Bu evrenin psişik mesajları şunlardır: *Derin erginlenme bölgesine (ormana) girmeye cesaret etmek ve içgüdüsel güce sahip olmanın yeni ve tehlike hissi veren ruh gücünü yaşamaya başlamak. Gizemli bilinçdışına giden istikamet konusunda duyarlılık geliştirmeyi öğrenmek ve sadece içsel duygulara güvenmek. Vahşi Anne'nin evine dönüş yolunu öğrenmek (bebeğin buyruklarını dinlemek). Sezgiyi beslemeyi öğrenmek (bebeği beslemek). Zayıf, cahil bakirenin biraz daha ölmesine izin vermek. Gücü bebeğe (yani, sezgiye) aktarmak.*

Vasalisa'nın bebeği, Yaşlı Vahşi Ana'nın erzak dolabındandır. Bebekler, içgüdüsel doğanın simgesel hazinelerinden biridir. Vasalisa örneğinde bebek hem sert hem de kalıcı olan *a vidacita*'yı [küçük içgüdüsel hayat gücünü] temsil eder. Hangi karışıklıklarla boğuşuyor olursak olalım, o, içimizde gizli bir hayat sürer.

İnsanlar yüzyıllardır, bebeklerin hem bir kutsallık hem de bir *mana*⁷ –insanları etkileyen, onları tinsel olarak değiştiren müthiş ve zorlayıcı bir mevcudiyet– yaydığını düşünmüşlerdir. Örneğin, köy şifacıları arasında adamotu kökü, insan vücuduna benzerliğinden dolayı övülür; kökleri el ve ayaklara, yumrusu kafaya benzer. Otun büyük bir tinsel güçle yüklü olduğu söylenir. Bebeklere, yaratıcıları tarafından hayat aşılandırıldığına inanılır. Bazıları törenlerde, ayinlerde, vudu'da, aşk büyülerinde ve genel fesatlıklarda kullanılır. Panama yakınlarındaki adalarda yaşayan Cunalar ile birlikteyken, küçük tahta figürleri insana kendi gücünü anımsatan otorite nişanları olarak kullandıklarına şahit olmuşum.

Dünyanın her yanındaki müzeler; kil, tahta ve metalden yapılmış idoller ve heykelciklerle dolup taşmaktadır. Paleolitik ve Neolitik çağlardan kalan heykelcikler, oyuncak bebeklerdir. Sanat galerileri bebeklerle doludur. Modern sanatta, Segal'in asıyla aynı boydaki tül sarılı mumyaları bebeklerdir. Şehirlerarası yolların kenarlarında sıralanan hediye dükkânları ve benzin istasyonları etnik bebeklerle doludur. Kraliyet aileleri arasında bebekler antikçağlardan beri iyi niyet işareti olarak hediye edilegelmiştir. Dünyanın her yanındaki köy kiliselerinde aziz-bebekler vardır. Aziz-bebekler sadece düzenli bir şekilde yıkanıp onlara el yapımı giysiler giydirilmekle kalmaz, tarlaların ve insanların durumlarını görüp cennette insanların yararına aracılık edebilsinler diye de “yürüyüşe çıkarılır.”

Bebek, simgesel *homunkulus*, yani küçük hayattır.⁸ İnsanlarda gömülü yatan tanrısal şeylerin simgesidir. Özgün Benliğin küçük ve parlak tıpkıbasımıdır. Yüzeysel olarak o sadece bir bebettir. Ama aslında daha büyük ruh-Benliğin bütün bilgeliğini taşıyan küçük bir ruh parçasını temsil eder. Bebekte *La Que Sabe*'nin bir parça kısılmış sesi duyulur.

7. *Mana*, Jung'un yirminci yüzyıl başlarındaki antropolojik çalışmalardan çıkardığı Melanezya yöresine ait bir sözcüktür. Jung, *mana*'yı bazı insanları, tılsımları, deniz ve dağ gibi doğal unsurları, ağaçları, bitkileri, kayaları, yerleri ve olayları kuşatan ve onlardan yayılan büyüsel niteliği anlatan bir olgu olarak anlıyordu. Ancak, o zamanın antropolojik anlatımları, *mana* yaşantısının aynı zamanda mistik ve pragmatik olduğunu, hem bilgilendirdiğini hem de harekete geçirdiğini ileri süren kabile üyelerinin kişisel tanıklıklarını hesaba katmaz. Ayrıca tarih boyunca mistiklerin *mana* denen şeyle yaşadıkları iyi ve kötü günleri belgeleyen anlatımlarından biliyoruz ki, bu etkili oluşturan çekirdek doğayla yakın ilişkilerle aşık olmak gibidir; onsuz, insan kendini yasta hisseder. Başlangıçta bu çok zaman ve kuluçka süresi isteyebilir, ama daha sonra onunla derin ve zengin bir ilişkiye ulaşılır.

8. Homunkuluslar, elfler ve diğer “küçük insanlar” gibi minik yaratıklardır. Kimileri homunkulusun bir alt-insan olduğunu söylese de, mirasların önemli bir yer tuttuğu kimselerde üst-insan olarak görülürler; akıllı, kurnaz ve kendilerince doğurgandılar.

Bebek; kısa boylu ayakkabıcı cin, elf cini, sivri kulaklı cin, peri ve çüce simgeleriyle ilişkilidir. Masallarda bunlar psişe kültürü içindeki bilgeliğin derin kalp atışlarını temsil eder. Çalışmalarını ihtiyatla ve içeriden sürdüren, yorulmak nedir bilmeyen yaratıklardır. Psişe biz uyurken bile, hatta özellikle biz uyurken, ne yaptığımızın tamamen bilincinde olmadığımız zamanlarda bile çalışır.

104 Böylece bebek, kadınlar olarak bizim içsel tinimizi temsil eder; içsel aklın sesini, içsel bilgeliği ve içsel bilinci simgeler. Bebek, masallarda birden görünen ve kahrmanın kulağına fısıldayan, gizli düşmanı ele veren ve bu konuda ne yapması gerektiğini söyleyen küçük kuş gibidir. Bu, *homunkulus*'un [içimizdeki küçük varlığın] bilgeliğidir. O, kendiliğinden görülmeyen, ama her zaman ulaşılabilir olan yardımcı-mızdır.

Bir anne, kızına kendi sezgisinin doğruluğuna güven duyma hissin-den daha büyük bir kutsama veremez. Sezgi, ana babadan çocuğa en basit şu şekilde aktarılır: "Değerlendirme gücün iyi. Bütün bunların ardında gizlenmiş duran şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?" Sezgiyi akılcı bir temeli olmayan, yanlış sonuçlara götüren bir yetenek olarak tanımlamak yerine, gerçekte ruh-sesinin konuşması olarak tanımlamak daha doğrudur. Sezgi, gidilecek doğrultular arasında en çok işe yarayanları hisseder. Benliği koruma gücüne sahiptir, altta yatan motifleri ve niyetleri anlar ve psişede en az düzeyde parçalanmaya yol açacak olanları seçer.

Bu süreç masalda da benzerdir. Vasalisa'nın annesi, bebekle Vasalisa'yı birbirine bağlayarak kızına çok büyük bir yardımda bulunmuştur. Kişinin sezgilerine bağlanması, ne olursa olsun, onlarla güvenli bir ilişkiyi özendirir. Kadının rehberlik anlayışını "ne olacaksa olsun" dan, "görülmesi gereken her şeyi görelim bakalım" a doğru değiştirir.

Bu vahşi sezgi, kadınların ne işine yarar? Kurtlar gibi, sezginin de bir şeyleri açıp bakan ve ayrıntıları inceleyen pençeleri vardır, personanın kalkanları arasından görebilen gözleri vardır, dünyevi insan kulağının sınırlarının ötesinde duyabilen kulakları vardır. Bu muazzam ve sarsılmaz psişik araçlara sahip olan kadın, kurnaz ve hatta bilişsellik-öncesi bir hayvani bilinç,⁹ kadınlığını derinleştiren ve dış dünyada gü-

9. Kimileri hayvani psişe kavramını küçümser ya da insanların hem ruhani hem de hayvani oldukları düşüncesinden kendilerini uzak tutarlar. Sorunun bir bölümü hayvanların ruhani ya da ruh-dolu olmadıkları algısında yatar. Ama *animal* [hayvan] sözcüğünün kendisi Latince'den gelir, canlı bir yaratık, hatta daha doğrusu "yaşayan herhangi bir şey" demektir. Özellikle *animalis* hava, soluk ve hayat anlamına gelen *anima*'dan çıkmıştır. Hayatın soluğuna sahip olan demektir. Nasıl ki, günümüzde pek çok kişi deri rengine dayanarak insanlara karşı ayrımcılık yapmanın bir zaman-

venle hareket etme yeteneğini keskinleştiren bir bilinç kazanır.

Böylece, Vasalisa artık ateşi yeniden tutuşturacak bir köz elde etmek için yola düşer. Karanlıktadır, ıssız-vahşi yerlerdedir ve elinden, bebek-ten gelen iç sese kulak vermekten başka bir şey gelmez. Bu ilişkiye güvenmeyi öğrenmektedir ve bir şey daha öğrenmektedir: Bebeği besle-meyi.

Peki, sezgi neyle beslensin ki, sürekli olarak gıdasını alıp çevremizi tarama taleplerimize duyarlı olabilsin? Onu hayat besler- hayat onu, ona kulak vererek besler. Duyacak kulak olmazsa ses ne işe yarar? *La Que Sabe*'nin, Bilen'in, sesini duyup ona güvenmedikçe *megatropolis*'in ya da gündelik hayatın ıssızlıklarındaki kadın ne işe yarar?

Kadınların yüzlerce belki, binlerce kere şöyle dediklerini duydum: "Sezgime kulak vermem gerektiğini biliyordum. Şöyle şöyle yapmam/yapmamam gerektiğini hissettim, ama dinlemedim." Derin sezgi-sel benliği, ona kulak vererek ve öğütlerine uygun davranarak besleriz. O kendi başına bir şahsiyettir; içindeki kadının psişik topraklarında otu-ran, sihirbaz kuklası büyüklüğünde bir varlıktır. Bu bakımdan, vücutta-ki kaslara benzer. Eğer bir kas kullanılmazsa, sonunda zayıflar. Sezgi de tam anlamıyla böyledir: Besin olmazsa, uğraş olmazsa, pörsür.

Bebeğin beslenmesi Vahşi Kadın arketipinin -gizli hazinelerin bek-çisinin- temel döngüsüdür. Vasalisa bebeği iki şekilde besler. İlk ola-rak, bir parça ekmekle -bu yeni psişik maceraya yönelik bir parça ha-yatla-; ikinci olarak da Yaşlı Vahşi Ana'ya, Baba Yaga'ya giden yolu-nu bularak. Yoldaki her sapak ve dönemeçte bebeğe kulak verince, o da hangi yolun "ev" olduğunu gösterir.

Bebek ile Vasalisa arasındaki ilişki, kadın ile sezgisi arasındaki bir tür sihirli duygu birliğini simgeler. Kadından kadına miras bırakılması gereken şey budur; sezginin kutsanmış bir şekilde el altında tutulması, sınanması ve beslenmesi. Biz de Vasalisa gibi yoldaki her dönemeçte içimizi dinleyerek sezgisel doğamızla bağımızı güçlendiririz. "Bu yol-dan mı gitmeliyim, yoksa şu yoldan mı? Kalmalı mıyım, yoksa gitme-li mi? İnat mı etmeliyim, yoksa esnek mi olmalıyım? Oradan uzaklaş-malı mı, yoksa oraya doğru koşmalı mıyım? Bu kişi, olay, girişim doğ-ru mu, yoksa yanlış mı?"

Kadınla vahşi sezgisi arasındaki bağın kopması çoğu zaman yanlış-lıkla sezginin kendisinin kopması olarak anlaşılır. Oysa bu doğru değil-dir. Kopukluk sezgide değil, tersine, sezgi üzerindeki anaerkil kutsa-

lar çoğu insan için kabul edilebilir bir değer olmasına şaşıryorsa, zaman içinde bir noktada, belki de yolun çok da uzak olmayan bir noktasında, biz de bu antroposan-tizmin [insan-merkezciliğin] böylesine kök salmış olmasına şaşırabiliriz.

madadır; bir kadın ile ondan önce yaşamış kendi soyundan tüm kadınlar arasındaki sezgiye dayalı güvenin elden ele geçmesindedir – kadınların bu uzun nehrinde tıkanıklık olmuştur.¹⁰ Sonuçta bir kadının sezgisel kavrayışı zayıf olabilse de, alıştırmayla geri kazanılıp zaman içinde tamamen yüzeye çıkarılabilir.¹¹

Bebekler tılsım işlevi de görür. Tılsımlar hissedilen, ama görülmeyenleri; öyle olan, ama kendini hemen belli etmeyenleri hatırlatır. Bebek imgesinin tılsımla ilgili ruh gücü, bize önümüzdekileri anımsatır, anlatır ve olacakları bizim için görür. Bu sezgisel işlev bütün kadınlar da bulunur. Yekpare ve temel bir algılama gücüdür bu. Ama bu bir zamanlar klasik psikolojide çığırkanlığı yapılmış olan edilgin bir kap şeklindeki algılama gücü değil, kadınların ta kemiklerine kadar inen derin bilgelige kolayca girişi sağlayan algılama gücüdür.¹²

4. *Ödev: Vahşi Cadı'yla yüzleşmek:* Masalın bu kısmında Vasalisa Vahşi Cadı'yla yüz yüze gelir. Bu karşılaşmanın ödevleri şunlardır: *Korkunç Vahşi Tanrıça'nın yüzüne tereddüt etmeden katlanabilmek; yani öfkeli anne imagosuyla yüzleşmek (Baba Yaga'yla tanışmak). Vahşi-olan'ın esrarına, tuhaflığına, "ötekilik"ine aşına olmak (bir süre Baba Yaga'nın evinde kalmak). Onun bazı değerlerini hayatımıza taşımak, böylece iyi manada bir parça tuhaflaşmak (onun yiyeceğinden yemek). Başkalarındaki, sonra da bizzat kendimizdeki büyük güçle yüzleşmeyi öğrenmek. Zayıf ve fazla-şirin çocuğun biraz daha ölüp gitmesine izin vermek.*

Baba Yaga, tavuk ayakları üzerinde duran bir evde yaşamaktadır. Ev, aklına estikçe dönüp durmaktadır. Düşlerde ev simgesi, bir kişinin gerek bilinçli, gerekse bilinçdışı olarak içinde oturduğu psişik mekânın

10. Dikkat edilmezse kendinden sonra gelenlerde de çeşitli şekillerde lanetlenmeye devam edecektir. Bugün için onu onarmaya zaman ayırarak bu gidişatı yavaşlatabilir. Mükemmellikten değil, belli bir sağlamlığın inşasından söz ediyoruz.

11. Hapishanedeki kadınlarla, atölyelerimizde kimi zaman ince dallardan bebekler yaparız. Fasulyeden, elmadan, buğdaydan, mısırdan, bezden ve pirinçten bebekler yaparız. Bazı kadınlar bu malzemelerin üstüne boyalarla resimler çizer, bazıları dikey, bazıları birbirine yapıştırır. Sonunda ortaya sıralar halinde dizilmiş düzinelerce, çoğu zaman aynı malzemeden yapılmış bebek çıkar, ama hepsi onları üreten kadınlar kadar farklı ve onlar kadar kendine özgüdür.

12. Kadın psikolojisiyle ilgili eski kuramların en temel sorunlarından biri, kadınların hayatlarına dair görüşlerin çok sınırlı olmasıdır. Kadının ne olabileceği, ne olduğu kadar düşünülmemiştir. Klasik psikoloji, özgürleşmeye çalışan ya da kendini geliştiren kadınlardan çok, içine dönerek tamamen kapanmış kadınları inceliyordu. İçgüdüsel doğa, yıllarca kamburu çıkmış, yaşamaktan doğrulamayan kadınlar kadar, mücadele eden kadınları da gözlemleyen bir psikolojiye gerekli kılar.

düzenini gösterir. İronik bir şekilde, eğer bu öykü telafi edici bir düş olsaydı, bu tuhaf ev, öznenin (bu durumda Vasalisa'nın) çok fazla göze çarpmayan, çok aşırı uçlara kaçmayan biri olduğu ve arada sırada da olsa çılgın bir tavuk gibi dans etmenin nasıl bir şey olduğunu anlamak için dönüp durmaya ihtiyaç duyduğu anlamına gelirdi.

Şimdiyse, Yaga'nın evinin içgüdüsel dünyaya ait olduğunu ve Vasalisa'nın, kişiliğinde bu öğeye çok ihtiyaç duyduğunu düşünebiliriz. Bu tavuk-ayaklı ev gezinir, hatta hoplaya zıplaya dans eder gibi döner durur. Bu ev canlıdır. Coşkuyla, neşeli bir hayatla dolup taşmaktadır. Bu nitelikler Vahşi Kadın'ın arketipsel psişesinin; evlerin dans ettiği, havan gibi cansız nesnelerin kuşlar gibi uçtuğu, yaşlı kadınların büyü yapabildiği, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı, ama birçok açıdan ilk başta görüldüğünden çok daha iyi olduğu, neşeli ve vahşi bir hayat gücünün temel özellikleridir.

Vasalisa'nın, işin başında dümdüz edilmiş diyebileceğimiz dünyevi bir kişiliği vardı. Bu "hipernormallik" hali, rutin bir hayata, aslında bir anlam vermeden yaşadığımız cansız bir hayata sahip olana kadar yavaş yavaş içimize süzülür. Bu durum, sezginin ihmal edilmesini teşvik eder¹³ ve bu da psişede ışıksızlığa neden olur. O zaman bir şeyler yapmamız, ormana doğru yola koyulmamız, korkunç kadını bulmaya gitmemiz gerekir. Bunu yapmazsak bir gün sokakta miskin miskin yürürken bir mazgal çat diye açılıp bizi *hoop* diye içine çeker ve daha sonra bizi bir paçavra gibi fırlatıp atacak olan bilinçdışı bir şey –neşeyle ya da başka bir şekilde, çoğunlukla başka bir şekilde, ama hayırlı bir akıbet için– üstümüze kapanır.¹⁴

Yaşlı Vahşi-Olan'ın verdiği ödevler ve yaptığı sınavlar olmazsa, özgün şirin anne tarafından sezgi bebeğinin verilmesi yeterli olmaz. Baba Yaga, içgüdüsel ve bütünleşmiş psişenin özüdür. Bunu, daha önce olup bitmiş her şeyi bilmesinden anlarız. Vasalisa geldiği zaman "Oo, evet," der, "seni ve aileni tanıyorum." Ayrıca, Günlerin Anası ve

13. Burada söz ettiğimiz sezgi, Jung'un (hissetme, düşünme, sezgi ve duyum şeklinde) tanımladığı tipolojik işlevlerdeki sezgiyle aynı değildir. Kadın (ve erkek) psişesinde sezgi, tipolojiden fazlasıdır. İçgüdüsel psişeyle, ruhla ilgilidir ve doğuştan geliyormuş gibi görünmektedir; bir olgunlaşma sürecine, algılama, kavramsallaştırma ve simgeleştirme yeteneklerine sahiptir. Sezgi, tipolojiye bakmaksızın, tüm kadınlara (ve erkeklere) ait olan bir işlevdir.

14. Çoğu durumda, çağrıldığıınızda (ya da itildiğinizde), çeviklik ve esneklik yeteneği olan birine benzediğinizde, psikolojik koşullar ağırlaşır kanlar ve bereler içinde sürükleninceye kadar kendinizi tutacağınız, direneceğiniz, uzak duracağınız gitmek yapacağınız en iyi şey gibidir. Kimi zaman dengede durma olasılığı yoktur. Böyle bir olasılık baş gösterdiğinde, ilerlemek, direnmekten daha az enerji tüketir.

Nyx Ana (Gece Ana,¹⁵ Bir Hayat/Ölüm/Hayat Tanrıçası) şeklindeki diğer somut örneklerde söz konusu olduğu gibi, yaşlı Baba Yaga da gökyüzü ve yeryüzü varlıklarının (Gün, Doğan Güneş ve Gece'nin) bekçisidir. Bunlara, "benim Gün'üm, benim Gece'm" der.

Baba Yaga ürktücüdür, çünkü yok etmenin gücünü ve hayatın gücünü aynı anda temsil eder. Onun yüzüne bakmak *vagina dentata*'yı, kanlı gözleri, mükemmel yeni doğan çocuğu ve meleklerin kanatlarını hepsini aynı anda görmektir.

108

Ve Vasalisa orada öylece durup bu Vahşi Anne ilaheliğini, bilgeliğini, olduğu gibi kabullenir. Bu masalda tasvir edilen, Yaga'nın en göze çarpan taraflarından biri, tehdit etmesine rağmen adil olmasıdır. Vasalisa saygı gösterdiği sürece onu incitmez. Büyük bir güç karşısında saygı göstermek çok önemli bir derstir. Bir kadın, gücün karşısında ayakta durabilmelidir, çünkü sonunda bu gücün bir kısmı onun olacaktır. Vasalisa, Baba Yaga'yla, yaltaklanarak, methiyeler düzerek, palavralar sallayarak ya da kaçıp gizlenerek yüzleşmez. Kendini dürtüştü ve olduğu gibi sunar.

Pek çok kadın, "Kibar ol-Nazik ol" kompleksinden kurtulma çabasındadır. Bu kompleksi yaşayan kadınlar, kendilerini nasıl hissettiklerine bakmadan, kimin saldırdığına bakmadan, neredeyse bunları daha da şımartacak bir şirinlikte tepki verirler. Gündüz uysalca gülümseyebilirler, ama gece olunca canavarlar gibi dişlerini gıcırdatırlar –psişelerindeki Baba Yaga kendini dışavurmak için mücadele etmektedir.

Kadınlardaki bu fazla-nazik, fazla uyumlu tavırlar genellikle dışlanmaktan ya da "gereksiz" bulunmaktan duydukları umutsuzca korkudan kaynaklanır. Bugüne kadar duyduğum en etkileyici düşlerden ikisi, kesinlikle daha az uysal olma ihtiyacında olan genç bir kadının gördükle-riydi. İlk düşte, bu genç kadına bir fotoğraf albümü miras kalıyordu –içinde "Vahşi Anne" resimleri olan özel bir albüm. Sonraki hafta benzer bir albümü açıp da, orada kendisine bakan iğrenç bir yaşlı kadınla karşılaştığı ikinci düşünü görene kadar ne kadar da mutluydu! Kadının yosunlu dişleri vardı ve çenesinden aşağı kapkara bir su akıyordu.

Bu kadının düşü fazla şirin olmaktan kurtulma sürecindeki kadınlar için tipiktir. İlk düş, vahşi doğanın bir yanını gösterir –masum ve cömert olanı, onun dünyasında iyi olan her şeyi. Ama pasaklı Vahşi Kadının görüldüğü zaman, şey, aa, ee, humm... bunu bir süre için erteleyebilir miyiz? Yanıt, hayırdır.

Bilinçdışı, o parlak yöntemiyle bu düş görene, fazla-nazik kadının

15. Gece Ana, Slav kabilelerinin Hayat/Ölüm/Hayat tanrıçalarından biridir.

sırtışının ön cepheden görünüşünden ibaret olmayan yeni bir yaşayış tarzına dair bir fikir sunar. Kendimizdeki bu vahşi ve yaratıcı güçle yüzleşmek, yeraltındaki dişinin binbir yüzüne ulaşabilmek demektir. Bunlar daha doğar doğmaz bizimle birlikte ve hangisi, hangi an bize en iyi şekilde hizmet ederse, onda yerleşmeyi seçebiliriz.

Bu erginlenme dramasında, Baba Yaga, cadı kılığındaki içgüdüsel doğadır. Vahşi (*wild*) sözcüğü gibi, cadı (*witch*) sözcüğü de bir aşağılama niyetiyle kullanılmaya başlanmıştır; oysa uzun zaman önce cadı sözcüğü hem yaşlı hem de genç kadın şifacılar verilen unvandı. Yine, cadı sözcüğü bilge, akıllı (*wise*) anlamına gelen *wit*'den türemiştir. Sadece-tektanrı dinsel imgesini taşıyan kültürler, tanrısallığı evrenin ve onun bütün görüngülerinin çoğul dinsel imgeleri aracılığıyla anlayan eski panteistik kültürleri ezmeye başlamadan önceydi bu. Ne var ki, umacı kadın, cadı, vahşi doğa, kısacası kültürün kadınların psişelerinde kötü bulduğu diğer *criatura*'lar ve bütünsel yönler, aslında kadınların çoğu zaman yeniden ele geçirip yüzeye çıkarmaya gereksinim duydukları en kutsal şeylerdir.

Kadınların gücü konusundaki literatürün büyük bir bölümü, erkeklerin, kadınların gücünden korktuklarını söyler. Bense hep şöyle haykırmak isterim: "Meryem Ana! Ne kadar çok kadın, kadınların kendi gücünden korkuyor." Çünkü geçmişte kadınlara atfedilen özellikler ve güçler çok engin ve korkunçtur. Yaşlı Vahşi Güçler'le ilk kez yüz yüze geldiklerinde, hem erkek hem de kadınların endişeli bir yüzle ortadan sıvışmaları anlaşılır bir şeydir; onlara dair bütün gördüğünüz, uçuşan pençeler ve ürkmüş kuyruklardır.

Eğer erkekler bir gün ona tahammül etmeyi öğrenecekse, kuşkusuz kadınların da ona tahammül etmeyi öğrenmeleri gerekir. Eğer erkekler bir gün kadınları anlayacaksa, kadınların da vahşi dişinin çeşitli biçimlerini onlara öğretmeleri gerekecek. Psişenin düş-yapan işlevinin tam da geceleyin düş zamanı, Yaga ve tüm arkadaşlarını kadınların yatak odalarına taşımasının amacı budur. Eğer şansımız varsa, Yaga, yataklarımızın yanına serili kilimlerin üzerinde devasa ayak izlerini bırakacaktır. Onu tanımayanları büyük bir dikkatle süzecektir. Erginlenmemiz için geç kalmışsak, neden onu ziyaret etmediğimize şaşırır ve onun yerine kendisi, gece düşlerimizde gelip bizi ziyaret eder.

Birlikte çalıştığım bir kadın, düşünde, bir lokanta mönüsünde hiçbir zaman bulamayacağımız şeyleri neşeyle yiyen, yurtık pırtık uzun gecelikli kadınlar görüyordu. Başka bir kadın ise eski pençe-ayaklı küvetlere benzeyen bir yaşlı kadın görmüştü; borularını takırdatıyor ve düş görenden, küvetin "görebilmesi" için bir duvarı yıkmasını istiyor, aksi

109

halde onu boruları patlatmakla tehdit ediyordu. Üçüncü bir kadın, düşünde yaşlı ve kör üç kadından biriydi. Ancak sürücü ehliyetini kaybedip duruyor ve aramak amacıyla sürekli grubu terk etmesi gerekiyordu; bir anlamda, Üç Yazgı'yla -psişedeki hayata ve ölüme yol gösteren güçlerle- özdeşimini sürdürmekte güçlük çektiği söylenebilirdi. Ama zamanla, o da katlanmayı, bir zamanlar korktuğu şeye -kendi vahşi doğasına- yakın durmayı öğrendi.

Düşlerdeki bütün bu yaratıklar düş gören kadına kendi esas benliğini anımsatır: Yaga Benliğini, Hayat/Ölüm/Hayat Ana'nın esrarengiz ve yoğun gücünü. Evet, Yaga gibi olmanın güzel olduğunu ve ona katlanabilmemiz gerektiğini söylüyoruz. Güçlü olmak, kas geliştirip şişirmek anlamına gelmez. İnsanın, kaçmadan kendi tanrısalılığıyla buluşması, kendi kafasına göre vahşi doğayla iç içe bir hayat yaşaması anlamına gelir. Öğrenebilmek, bildiklerimize katlanabilmek anlamına gelir. Dayanmak ve yaşamak anlamına gelir.

110

5. Ödev: Akıldışı-Olan'a hizmet etmek: Masalın bu kısmında Vasalisa, Baba Yaga'dan ateş istemiş ve Yaga da bazı ev işlerini yapması karşılığında kabul etmiştir. Bu öğrenme döneminin psişik ödevleri şunlardır: *Cadı'yla birlikte kalmak; dışı psişenin büyük vahşi güçlerine alışmak. Onun (kendinizin) gücünü ve içsel arınma güçlerini tanımaya başlamak; kirlerinden arınmak, tasnif etmek, beslemek, enerji ve fikirler üretmek (Yaga'nın elbiselerini yıkamak, ona yemek pişirmek, evini temizlemek ve unsurları tasnif etmek).*

Pek de uzun olmayan bir zaman önce, kadınlar hayatın ve ölümün ritimlerinin derinlemesine içindeydiler. Doğumun taze kanından keskin demir kokusunu solurlardı. Aynı zamanda ölümlerin soğuyan bedenlerini yıkarlardı. Modern kadınların, özellikle de endüstri ve teknoloji ağırlıklı kültürlerde yaşayanların, psişeleri çoğu zaman bu yüz yüze yaşantılardan ve elden ele geçen kutsanmış ve temel deneyimlerden yoksundur. Ama, acemilerin de hayat ve ölüm döngülerinin duyarlı yönlerine bütünüyle katılmalarının bir yolu vardır.

Baba Yaga, Vahşi Ana, bu konularda danışabileceğimiz öğretmendir. O, ruhun evinin düzenlenişini öğretir. Egoya, alternatif bir düzen aşılar; büyü'nün mümkün olduğu, sevincin üretilebildiği, iştahın yerinde olduğu, işlerin zevkle yerine getirildiği bir düzen. Baba Yaga, Benliğe sadık olmanın modelidir. O, hem ölümü hem de yenilenmeyi öğretir.

Baba Yaga, masalda Vasalisa'ya Vahşi Kadın'ın psişik evine nasıl

bakacağını öğretir. Baba Yaga'nın elbiselerini yıkamak mükemmel bir simgedir. Eskiden, hatta bugün bile bazı ülkelerde elbiselerin yıkanması için nehre inilir ve orada insanların kıyafetlerini yenilemek amacıyla zamanın başlangıcından beri yaptığı törensel abdest alma işlemleri yerine getirilir. Bu, psişenin tüm tavırlarının temizlenip paklanması için çok güzel bir simgedir.

Mitolojide dokuma giysi Hayat/Ölüm/Hayat analarının eseridir. Örneğin, Doğu'da Üç Yazgı vardır: *Clotho*, *Lachesis*, ve *Atropos*. Batı'da *Na'ashjé'ii Asdzáá* [Örümcek Kadın] vardır ki, Dine'ye (Navajo) dokuma yeteneğini verir. Bu Hayat/Ölüm/Hayat anaları kadınlara nelerin ölmesi gerektiği ve neyin yaşamasının iyi olacağı, neyin atılacağı, neyin dokunacağı karşısında duyarlı olmayı öğretir. Masalda Baba Yaga, Vasalisa'ya bu dokumayı, Hayat/Ölüm/Hayat Tanrıçasının bildiği bu örüntüleri açığa çıkarması ve bilince getirmesi için çamaşır yıkama (onları ele alma, yıkama ve yenileme) görevi verir.

111

Bir şey yıkamak zaman-dışı bir arınma törenidir. Yalnızca arınmak anlamına gelmez -Latince *baptiza*'dan gelen vaftiz (*baptism*) gibi- ıslatma, tinsel bir numen ve gizemle içine sızma anlamına da gelir. Masalda yıkamak ilk görevdir. Bu, giyile giyile gevşemiş olanı tekrar gergin hale getirmek demektir. Elbiseler bize benzerler, fikirlerimiz ve değerlerimiz zamanın akışı içinde giderek yıpranır ve gevşer. Yenilenme, yeniden hayat bulma suda gerçekleşir; gerçekten doğru olduğuna inandığımız, gerçekten kutsal saydığımız şeylerin yeniden keşfedilmesinde.

Arketipsel simgecilikte giyim *persona*'yı, toplumun bize dair edindiği ilk izlenimi temsil eder. Persona, başkalarının bizim hakkımızda ancak bilmelerini istediğimiz şeyleri, daha fazlasını değil, bilmelerini sağlayan bir tür kamuflajdır. Ama *persona*'ya verilen eski bir anlam, bütün MezoAmerican geleneklerde bulunan, *cantadoras y cuntistas y curandera*'ların [şifacıların] iyi bildiği bir anlam daha vardır. Persona yalnızca arkasına gizlenen bir maske değildir; daha çok dünyevi kişiğe gölgesini düşüren bir mevcudiyettir. Bu anlamda, persona ya da maske, mevkinin, erdemin, karakterin ve otoritenin bir işaretidir. Hâkim olmanın dışsal göstergesi, dışsal teşhiridir.¹⁶

Bir kadından, personaları, yani, ormanın büyük Yaga'sının otorite-

16. Orta Amerika'nın her yanında *la mascara* [maske] kişinin gerek maskeyle, gerekse giyilen hayalet-elbiseleriyle anlatılan tınle birleşmenin üstesinden geldiğini aklı getirir. Giysiler ve yüzün süslenmesi yoluyla tınle bu şekilde bir özdeşleşme Batı toplumunda neredeyse tamamen kaybolmuştur. Bununla birlikte, ip eğirmek ve elbise dokumak kendi başlarına tın çağırma ya da ondan bilgi alma yollarıdır. İp ve giysi yapmanın bir zamanlar hayat ve ölüm döngülerini ve ötesini öğretmek için kullanılan dinsel pratikler olduğuna dair ciddi kanıtlar vardır.

sini gösteren giysilerini temizlemesini isteyen bu erginleyici görevi çok önemsiyorum. Erginlenen kişi, Yaga'nın elbiselerini yıkamak suretiyle, personanın dikişlerinin nasıl atıldığını, elbiselerin ne şekillere girdiğini görecektir. Kendisi de çok geçmeden hayatı boyunca kesip biçtiği diğer personalarının arasında dolabındaki yerlerini almaları için bu personaların ölçülerini çıkaracaktır.¹⁷

112 Yaga'nın güç ve otorite işaretlerinin -giysilerinin- psikolojik olarak kendisinin olduğu kadar güçlü ve dayanıklı üretildiğini düşünebiliriz. Onun çamaşırlarını yıkayarak niteliklerin bir araya geliş biçimine tanıklık etmek, onları inceleyip kavramayı öğrenmekle ilgili bir metaforudur. *Purificatio* [varlığın liflerinin yıkanması] aracılığıyla içgüdüsel pişenin nasıl tasnif edileceğini, onarılacağını ve yenileneceğini öğretiriz.

Vasalisa'nın sonraki görevi kulübeyi ve avluyu süpürmektir. Doğu Avrupa masallarında, süpürgeler genellikle çalı ve ağaç dallarından, bazen de sırim benzeri bitkilerin köklerinden yapılmıştır. Vasalisa'nın işi, yerlerdeki ve avludaki bitkisel maddeden yapılmış bu nesneleri süpürmek ve etrafı döküntülerden temizlemektir. Akıllı bir kadın, psişik ortamını düzenli tutar. Bunu, zihnini açık tutarak, çalıştığı yeri temiz bırakarak, fikirlerini ve tasarımlarını tamamlamaya çalışarak gerçekleştirir.¹⁸

Birçok kadın için bu görev her gün düşünmeye (tefekküre) zaman ayırmalarını, içinde yaşadıkları ve sadece bu işe ayrılmış kendi kâğıtları, kalemleri, boyaları, aletleri, sohbetleri, zamanları, özgürlükleriyle açıkça kendilerinin olan bir yere sahip olmalarını gerektirir. Birçoğu için psikanaliz, düşünme (tefekür), derin düşünceye dalma (meditasyon), inzivaya çekilme ve diğer iniş ve dönüşüm yaşantılarını çalışmak için gereken bu özel zamanı ve yeri sağlar. Her kadının kendi tercihleri, kendine ait bir tarzı vardır.

Eğer bu iş Baba Yaga'nın kulübesinde olabilirse, ne âlâ! Kulübenin civarı bile uzaklardan daha iyidir. Kişinin vahşi hayatı her koşulda dü-

17. Birçok personaya sahip olmak, koleksiyon yapmak, bazılarını yetiştirmek, hayatımız devam ettikçe bunları toplamak iyidir. Yaşlandıkça, elimizin altında böyle bir koleksiyon olursa her istediğimizde benliğin herhangi bir yönünü oynayabileceğimizi görürüz. Ancak, bir noktada, özellikle de orta yaşlara girerken ya da orta yaşı geçip yaşlılığa ilerlerken personalar gizemli bir şekilde değişir ve birbirlerine karışır. Sonunda bir tür "eriyerek yok olma," personaların tümüyle yitirilmesi hali görülür, böylece en büyük anlamıyla "hakiki benlik" denebilecek şey ortaya çıkar.

18. Organik bir tarzda çalışmak, basitleştirilirse, aşırı entelektüelleştirmek yerine, hissetmeye, duyumsamaya dayanmaktır. Kimi zaman, merhum meslektaşlarımdan J. Vanderburgh'un dediği gibi, on yaşındaki bir çocuğun anlayabileceği şekilde düşünmek yararlı olur.

zenli tutulmalıdır. Yılda sadece bir ya da birkaç gün düzenli olmak yetmez.

Ama Vasalisa'nın süpürdüğü Baba Yaga'nın kulübesi, Baba Yaga'nın avlusu olduğundan, burada aslında, alışılmadık fikirleri temiz ve düzenli tutmaktan da söz ediyoruz. Bunlar nadir görülen, gizemli, ruhani ve tekinsiz olan fikirlerdir.¹⁹

Ev ortamını süpürmek sadece derinlerdeki hayata değer vermeye başlamakla kalmayıp, onun düzenini de gözetmek anlamına gelir. Kimi zaman kadınların ruhsal çalışma konusunda kafaları karışır ve ta ki orman tarafından geri alınana kadar onun mimarisini ihmal ederler. Pişenin yapıları zamanla o denli büyür ki, sonunda sadece pişenin bilinç dışında gizlenmiş arkeolojik harabelere dönüşürler. Dönem dönem yapılan ciddi süpürmeler bunun önüne geçer. Kadınlar, içinde bulundukları ortamı temizlediklerinde, vahşi doğa da daha iyi serpilip gelişir.

Baba Yaga'ya yemek pişirerek kendimize aslında, sözcüğün tam anlamıyla, "Pişenin Baba Yaga'sını nasıl besleriz? Böyle vahşi bir Tanrıçayı neyle besleriz?" sorularını sorarız. Yaga'ya yemek pişirmek için ilkin ateş hazırlanır -bir kadın sıcaktan yanmaya, tutkudan yanmaya, sözcüklerle, düşüncelerle, arzuyla, gerçekten neyi seviyorsa onun için yanmaya istekli olmalıdır. Aslında pişmeye neden olan bu tutku ve pişen de, bir kadının önemli ve özgün fikirleridir. Yaga'ya yemek pişirmek için, yaratıcı hayatın altında sürekli yanan bir ateşin bulunması sağlanmalıdır.

İşlerimizin altındaki ateşi gözlemekte daha usta olsaydık, vahşi Benliği beslemeye yönelik pişirme sürecini daha yakından gözleseydik, çoğumuz çabalarımızda daha başarılı olurduk. Çoğu zaman kazandan, ocaktan uzak dururuz. Gözlemeyi unuturuz, yakıt eklemeyi unuturuz, karıştırmayı unuturuz. Ateşin ve ocağın sekiz ay susuz kalmalarına rağmen, solup gitmeden yaşayabilen arsız ev bitkilerinden farksız olduğunu sanarız. Ama bu yanlıştır. Ateş gözlenmek ister, buna *gerek-sinir*, çünkü alevlerin sönüp gitmesi kolaydır. Yaga beslenmelidir. Eğer acıkırsa, cehenneme hazır olunmalıdır.

Demek ki, vahşi ruhu sürekli olarak besleyen, yeni ve tamamen özgün şeylerin, yeni yönelimlerin, insanın sanatına ve işine bağlılığının pişmesidir. Aynı şeyler Yaşlı Vahşi Ana'yı da besler ve onun, pişelerimizde kalıcı olmasını sağlar. Ateş olmazsa, büyük fikirlerimiz, özgün düşüncelerimiz, arayış ve özlemlerimiz pişmeden kalır ve kimse tatmin

19. Bunlar, rastlantısal olarak başarılı bir ruhsal hayatın nitelikleriyle aynıdır, hatta başarılı iş hayatının nitelikleriyle de.

olmaz. Öte yandan, ateşi olan yaptığımız her şey, onu memnun ettiği gibi hepimizi de besler.

Kadınların gelişiminde bütün bu “ev ekonomisi” edimleri, yemek pişirme, yıkama, süpürme, sıradan olanın ötesindeki bir şeyi açıklar. Bütün bu metaforlar ruhsal-hayat üzerine düşünme, onu hazırlama, besleme, yetiştirme, düzeltme, temizleme, düzenleme yollarını gösterir.

114 Vasalisa tüm bu şeylerde erginlenir ve sezgisi bu görevleri yerine getirmekte ona yardımcı olur. İçgüdüsel doğa şeyleri bir bakışta ölçme, bir anda değerlendirme, bir fikrin etrafındaki artıkları temizleme ve şeyin özünü adlandırma, onu hayatiyetle tutuşturma, ham fikirleri pişirme, psişe için besin hazırlama yeteneğini taşır. Vasalisa, sezgi bebeği aracılığıyla psişik ev ortamını düzenlemeyi, anlamayı, düzenli tutmayı, temizleyip paklamayı öğrenir.

Ayrıca, Vahşi Ana’nın işlerini yapabilmek için daha çok beslenmeye gereksinim duyduğunu da öğrenir. Baba Yaga, bir yaprak marul ve sade kahveden oluşan bir perhize sokulamaz. Ona yakın olmak isteniyorsa, bazı şeylere iştahı olduğu kavranmalıdır. Kadim dişile bir ilişki kurulacaksa, neredeyse durmaksızın bir şeyler pişirilmelidir.

Bu gündelik işler aracılığıyla Baba Yaga’nın öğretip Vasalisa’nın öğrendiği şey ise kocaman, kudretli, döngüsel, beklenmedik, öngörülemez, Doğa büyüklüğünde geniş ve engin, tuhaf, garip ve alışılmadık olan karşısında korkup sinmemektir.

Vasalisa’nın ödevlerine bakılırsa kadınların döngüleri şunlardır: Düzenli bir şekilde düşüncelerini temizlemek, değerlerini yenilemek. Düzenli bir şekilde psişesini ıvır zıvırdan temizlemek, benliğini süpürmek, düşünce ve duygu hallerini temiz tutmak. Yaratıcı hayatın altında kalıcı bir ateş yakmak ve özellikle kendisiyle vahşi doğa arasındaki ilişkiyi beslemek amacıyla daha önce görülmemiş bir yığın yaşantıyı özgün bir biçimde pişirmeyi anlatacak şekilde sistematik olarak fikirleri pişirmek.

Vasalisa, Yaga’yla geçirdiği zaman sayesinde sonunda Yaga’nın tavır ve tarzlarından bir kısmıyla bütünleşir. Tabii biz de bütünleşiriz; sınırlı insani yöntemlerimizle kendimizi ona göre şekillendirmek bizim de görevlerimizden biridir. Bunu yapmayı öğrenirken korku ve hayranlıkla karışık bir saygı duyarız, çünkü Baba-Yaga-ülkesinde, geceleyn uçan ve şafakta tekrar ortaya çıkan, vahşi içgüdüsel doğanın çağırıp emrettiği her şey vardır. Ölülerin hâlâ konuşan kemikleri vardır, hepsi onun büyük gövdesinde yaşam süren rüzgârlar ve yazgılar, güneşler ve ay ve gökyüzü vardır. Ama o düzeni korur. Gün geceyi izler, mevsim-

ler mevsimlerin ardından gelir. O gelişigüzel değildir. Hem Şiir, hem de Akıl’dır.

Öyküde, Vasalisa’yı önüne konan bütün görevleri tamamlamış bulunduğu için memnun olan Yaga, kıza sövüp saymadığı için biraz da düş kırıklığına uğratmıştır. Böylece, sırf Vasalisa’nın iyi niyeti kötüye kullanmayacağından emin olmak için şunu bilmesini ister: “İşlerimi bir defa yapmayı becermiş olman, bunu tekrar yapabileceğin anlamına gelmez. Bunun için işte sana ertesi günün ödevleri! Nasıl yapacağını bir görelim, sevgili...yoksa...”

Vasalisa bir kez daha sezgisel rehberliğin koruması altında işleri bitirir. Yaga, uzun yaşamış ve çok şey görmüş olan yaşlı kadınların, sahip olmadıkları ve sahip olmaktan çok gurur duyacakları şeyleri isteyen kadınların hep yaptığı gibi... somurtkan ve gönülsüz bir şekilde onaylar.

6. Ödev: *Bunu şundan ayırmak*: Masalın bu kısmında Baba Yaga, Vasalisa’dan oldukça zor iki ödevi yerine getirmesini ister. Kadının psişik ödevleri şunlardır: *İnce ayrımları öğrenmek, son derece incelikli bir seçimle bir şeyi öbüründen ayırmak, yargulamada ince ayrımları gözetmeyi öğrenmek (küflü buğdayı iyi buğdaydan ayırmak, afyon tohumlarını pislik yığınınından ayırmak). Ego farkında olmadığı zaman bile bilinçdışının gücünü ve nasıl çalıştığını gözlemek (havada görünen el çiftleri). Hayat (buğday) ve ölüm (afyon tohumları) üzerine daha fazla şey öğrenmek.*

Vasalisa’dan dört maddeyi ayırması istenir: Küflü buğdayı sağlıklı buğdaydan ve afyon tohumunu pislikten. Sezgisel bebek, tasnif işlemini tamamlar. Kimi zaman bu tasnif süreci öyle derin bir düzeyde gerçekleşir ki, farkına varmamız zordur, ta ki o gün gelip de...

Masalda sözü edilen ayıklama işi bir ikilem ya da soruyla karşılaş-tığımız, ama elimizde bunu çözmemize yardım edecek fazla bir şey olmadığı zamanlar ortaya çıkar. Ama onu yalnız bırakın ve sonra tekrar geri dönün, daha önce hiçbir şeyin bulunmadığı yerde bizi iyi bir yanıtın beklediğini görebiliriz. Ya da “Git yat, bakalım düşünde ne göreceksin,”²⁰ belki de iki milyon yaşındaki kadın gece ülkesinden çıkıp si-zi ziyarete gelecektir. Belki çözümü yanında taşıyor olacak ya da size yanıtın yatağınızın altında ya da cebinizde, bir kitapta veya kulağınızın

20. Jung, gece düşleri yoluyla en eski kaynaklarla temas kurulabileceği kanısındaydı (C. G. Jung Speaking, yay. haz. William McGuire ve RFC. Hull, Princeton: Princeton University Press, 1973).

arkasında olduğunu gösterecektir. Yatmadan önce üzerinde düşünülen bir soruna çoğu zaman uyanınca bir yanıt bulunması, sık gözlemlenen bir olgudur. Psişede bir şey, içgüdüsel bebeğe ait bir şey, ortak bilinç-dışının altında, üstünde ya da içinde bir şey vardır ve biz uyurken ya da düş görürken²¹ malzemeleri ayıklamaktadır. Ve bu özelliğe güvenmek de vahşi doğanın bir parçasıdır.

Simgesel olarak küflü buğday, ikili bir anlam taşır. Alkollü bir içki olarak küflü buğday, hem sarhoşluk vermesi için, hem de bir ilaç niyetiyle kullanılabilir. Buğday-karası denen mantarlanma sonucunda küflü buğdayda ortaya çıkan çok kıvrımlı bir tür siyah mantarın halüsinojenik olduğu bilinmektedir.

116 Çeşitli düşünürler tarafından buğday, arpa, afyon ya da mısırdan elde edilen halüsinojenlerin, Yunanistan'daki eski Eleusiyen Tanrıça törenlerinde kullanıldığı varsayılır. Ayrıca Yaga'nın Vasalisa'dan yapmasını istediği buğday ayıklama işi *curandera*'ların [Kuzey, Orta ve Güney Amerika'nın her yanında bugün de hâlâ bu işi yaparken gözlenebilen kadın şifacıların-ç.n.] ilaç toplamasıyla da ilişkilidir. Kadın şifacıların eski deva ve tedavilerini, uyku verici ve barbitürat olan afyon tohumunda olduğu kadar, eski zamanlardan beri kullanılmış olan ve bugün de hâlâ yaralara sarılan lapalarda ve paket halinde banyolarda bulunan ve hatta bazı koşullar altında yutmak için bile kullanılan pislikte de görürüz.²²

Bu, öyküdeki en sevimli anlatımlardan biridir. Taze buğday, küflü buğday, afyon tohumu ve pislik, bunların hepsi eski çağlardaki şifa verici eczacılık zanaatının kalıntılarıdır. Bu maddeler, merhem, yakı, karışım ve lapa olarak diğer ilaçları vücut üzerinde tutmak için kullanılır. Mecazi anlamda, zihin için de ilaç işlevi görürler; kimi besler, kimi dinlendirir, kimi gevşetir, kimi uyarır. Bunlar, Hayat/Ölüm/Hayat döngülerinin çeşitli yüzleridir. Baba Yaga, Vasalisa'dan sadece bunu ötekinden ayırmasını, benzer türden şeyler arasındaki farkı belirlemesini –gerçek sevgiyi, sahte sevgiden ya da besleyici hayatı kokuşmuş hayatıtan ayırmasını– istemez, aynı zamanda bir ilacı diğerinden ayırt etmesini de ister.

21. Bu, aslında uyku ile uyanıklık arasında bir yerde bulunan hipnagogik ve hipnopompik [uykuya dalarken ve uyanırken yaşanan] durumlara ilgili bir fenomendir. Galiba uykunun başlarındaki "alacakaranlık" evresinde sorulan bir sorunun, uykunun sonraki evreleri sırasında beynin "dosyalanmış olguları"na göre sınıflandırıldığı, bunun uyanırken akla doğrudan bir yanıt getirme kapasitesini artırdığı uyku laboratuvarlarında kesin olarak belgelenmiştir.

22. Büyüdüğüm yerin yakınlarındaki ormanda bir barakada yaşayan yaşlı bir kadın vardı. Günde bir çay kaşığı toprak yedi. Bunun, üzüntüleri uzak tuttuğunu söylerdi.

Nesnel düzeyde anlaşılabilen, ama öznel bir düzeyi yine de koruyan düşler gibi, bu besin/ilaç unsurları da bizim için simgesel yol göstericilerdir. Vasalisa gibi bizim de psişik şifa veren öznelimizi ayıklamamız, psişe için besin olan şeyin onun için aynı zamanda ilaç da olduğunu anlamak için durmaksızın ayıklamamız, kendi beslenmemiz için bu unsurların içindeki hakikati, özü sıkıp çıkarmamız gerekir.

Bütün bu unsur ve ödevler, Vasalisa'ya Hayat/Ölüm/Hayat doğasını, vahşi doğaya iyi bakmanın getirdiği karşılıklı anlayışı öğretir. Bazen bu doğaya daha yakın olması için bir kadından bahçeyle uğraşmasını isterim. Bu, psişik bir bahçe de olabilir, çamuruyla, pisliğiyle, yeşiliyle, etrafı saran, iyi gelen ve saldıran her şeyiyle sıradan bir bahçe de. Bu, vahşi psişeyi temsil de edebilir. Bahçenin, hayatla ve ölümle somut bir bağlantısı vardır. Hatta bir bahçenin dinsel boyutları olduğunu dahi söyleyebilirsiniz, çünkü bize derin psikolojik ve tinsel dersler öğretir. Bir bahçenin başına ne gelirse, ruhun ve psişenin başına da gelebilir: Çok sulanabilir; susuz kalabilir; böceklenebilir; sıcak ya da sel basabilir; fırtına vurabilir; mucizeler görebilir; kuruyabilir; canlanabilir; nimetler verebilir; iyileştirebilir; çiçeklenebilir; cömertlik ve güzellik sunabilir.

Bahçenin hayatı sırasında, kadınlar bir günlük tutarak hayat-verici ve hayat-alıcı işaretleri kaydederler. Kaydedilen her şey psişik bir çorba hazırlar. Bahçede, düşünceleri, fikirleri, tercihleri, arzuları ve hatta kayıpları hem yaşamaya hem de ölmeye bırakma alıştırmaları yaparız. Diker, söker, gömeriz. Tohumu kurutur, eker, nemlendirir, besler, hasat ederiz.

Bahçe, bir meditasyon uygulamasıdır, bir şey için ölüm vaktinin ne zaman geldiğini görmeyi öğretir. Bahçede, hem meyve verme hem de kuruyup ölme zamanının gelişi görülebilir. Bahçede büyük vahşi Doğa'nın nefes alıp verişlerine karşı değil, onlarla birlikte hareket edilir.

Bu meditasyon aracılığıyla, Hayat/Ölüm/Hayat döngüsünün doğal bir döngü olduğunu kabulleniriz. Hem hayat-verici hem de ölümle ilgili doğalar dostça davranılmasını, daima sevlmeyi bekler. Bu süreçte biz de döngüsel vahşiye benzemeye başlarız. Enerji aşılama ve hayatı güçlendirme, ölmekte olanın yolundan çekilme yeteneği kazanırız.

7. *Ödev: Gizemleri sormak*: Ödevlerini birbiri ardına başarıyla yerine getirdikten sonra Vasalisa, Yaga'ya bazı yerinde sorular sorar. Bu dönemin ödevleri şunlardır: *Hayat/Ölüm/Hayat doğasını ve onun nasıl işlediğini sorgulamak ve bu konuda daha fazla şey öğrenmeye çalışmak (Vasalisa, atlılar hakkında sorular sorar). Vahşi doğanın tüm unsurlarını anlayabilme yetisiyle ilgili gerçeği öğrenmek ("çok fazla şey bilmek, insanı çok çabuk yaşlandırabilir")*²³

118 Hepimiz, "Ben aslında neyim? Burada işim ne?" sorusuyla işe başlarız. Yaga bize Hayat/Ölüm/Hayat olduğumuzu, bunun bizim döngümüz olduğunu, derin kadınlığa yönelik özel içgörümüzün bu olduğunu öğretir. Ben çocukken teyzelerimden biri bana, ailemizin "Su-Kadınları" efsanesini anlatmıştı. Söylediğine göre, her gölün kıyısında çok deneyimli bir genç kadın yaşardı. Bu kadının ilk işi, porselenden yapılmış düzinelerce güzel ördeğe *tüz* -tüz'ü size ancak ruhlar ya da "ruhsal -ateş" olarak tanımlayabilirim- koymaktı. İkinci işi, ördeklerin arkalarındaki tahta anahtarları kurmaktı. Kurulan anahtarlar durup, ördekler yere serildiği ve vücutları tuzla buz olduğu zaman, o da sanki ruhları serbest kalmış gibi eteklerini çırpıp onları gökyüzüne kışkıırlardı. Dördüncü işi, biraz daha güzel porselen ördeklere *tüz* yerleştirmek, anahtarlarını kurmak ve onları hayata salmaktır...

Tüz öyküsü, Hayat/Ölüm/Hayat Ana'nın zamanını tam olarak nasıl geçirdiğine dair en açık öykülerden biridir. Psişik olarak Nyx Ana, Baba Yaga, Su-Kadınları, *La Que Sabe* ve Vahşi Kadın hep birlikte Vahşi Ana Tanrı'nın farklı resimlerini, farklı yaşlarını, ruh hallerini ve yüzlerini temsil ederler. Kendi fikirlerimize, kendi hayatlarımıza, ilişkide bulunduğumuz insanların hayatlarına *tüz* aşılması, işte işimiz budur. Ruhunu evine kışkıırlamak, işte işimiz budur. Günü dolduracak bir kıvılcım yağmuru salmak ve geceleyin yolumuzu bulabilelim diye bir ışık yaratmak, işte işimiz budur.

Vasalisa, Baba Yaga'nın kulübesine giden yol üzerinde gördüğü at sırtındaki adamlarla ilgili sorular sorar; beyaz at üstündeki beyaz adam, kızıl at üstündeki kızıl adam ve siyah at üstündeki siyah adam. Yaga da, Demeter gibi, eski bir at-ana Tanrıçadır ve kırsak gücü ile doğur-

23. Bütün sözlü ve yazılı masal geleneklerinde, bu konuda birçok çelişki vardır. Bazı masallar gençken akıllı olmanın uzun bir ömür yaşatacağını söyler. Bazılarıysa, gençken yaşlanmanın o kadar iyi olmadığına dikkati çekerler. Buna karşılık, bunların bir kısmı çıktıkları kültüre ve zamana bağlı olarak çok farklı şekillerde anlaşılabilir. Ancak, bazıları da kanımca bir yönergeye çok, *koan* türünden bir şey gibi görünmektedir. Başka bir deyişle, bu sözlerin sözcüğü sözcüğüne anlaşılmasından çok, üstünde düşünülmesi amaçlanmıştır; bu tefekkür hali, sonunda bir *satori* ya da ani kavrayış getirir.

ganlık kendisine eşlik eder. Baba Yaga'nın kulübesi çok sayıda renkli at ve onların süvarileri için bir ahırdır. Bu çiftler güneşi yukarı çıkarıp günle birlikte gökyüzünü geçmesini sağlar ve geceleyin karanlığın örtüsünü göğe serer. Dahası da var.

Siyah, kırmızı ve beyaz atlılar, doğum, hayat ve ölümü çağrıştıran kadim renkleri simgeler. Bu renkler, iniş, ölüm ve yeniden doğuma ilişkin eski fikirleri de temsil eder -siyah, eski değerlerin çözülmesini, kırmızı, önceden inanılan yanılsamaların feda edilmesini ve beyaz, ilk ikisini hayatın içine taşımaktan gelen yeni bilgeliği, yeni ışığı.

Ortaçağ'da kullanılan eski sözcükler *nigredo* [siyah], *rubedo* [kırmızı] ve *albedo* [beyaz]. Bunlar, Vahşi Kadın'ın çevrimini, Hayat/Ölüm/Hayat Ana'nın çalışmalarını izleyen bir simyayı²⁴ tanımlar. 119 Gün ağarması, ışığın yükselişi ve gizemli karanlığın sembeleri olmasa, o, olduğu kişi olmazdı. Yüreğimizde umudun yükselişi olmasa, hayatlarımızda bize şundan bundan söz edecek sürekli ışık -bu ister bir mum olsun, isterse bir güneş- olmasa, her şeyin teskin edilebileceği, her şeyin doğabileceği bir gece olmasa, biz de kendi vahşi doğalarımızdan yararlanamazdık.

Masaldaki renkler son derece değerlidir, çünkü her birinin kendisine ait birer ölüm doğası ve hayat doğası vardır. Siyah, çamurun, doğur-
gan olanın, fikirlerin ekildiği temel maddenin rengidir. Ancak siyah, ölümün de rengidir, ışığın kararmasının da. Siyahın üçüncü bir yüzü daha vardır. *La Loba*'nın üstünde durduğu dünyalar-arasındaki-dünyaya eşlik eden renktir, çünkü siyah, inişin rengidir. Siyah daha önce bilmediğiniz bir şeyi hemen bileceğinize dair bir vaattir.

Kırmızı, feda edilmenin, öfkenin, cinayetin, eziyet edilip öldürülmenin rengidir. Ancak, kırmızı coşkulu hayatın, dinamik duyguların, canlılığın, *eros*'un ve arzusun da rengidir. Psişik rahatsızlık için güçlü bir ilaç olarak değerlendirilen bir renktir, iştah uyandıran bir renk. Dün-

24. Bu simya, metafizik yazılardan çok daha eski gözlemlerden türemiş olabilir. Grek Doğu Avrupa, gerekse Meksika'daki bazı yaşlı kadın öykü anlatıcıları bana siyah, kırmızı ve beyaz simgeciğinin kadınların aybaşı ve üreme döngülerinden türediğini söylediler. Aybaşı gören tüm kadınların bildiği gibi, siyah, gebe olmayan rahimden dökülen deri parçalarının temsilcisidir. Kırmızı, hem gebelik sırasında rahimde kan toplanmasını hem de "kanlı gösteri"yi ("nişan"), doğumun başlangıcını, dolayısıyla yeni hayatın gelişini haber veren o kan lekesini simgeler. Beyaz, yeni emaneti beslemek için akan anne sütüdür. Bu, tam bir yoğun dönüşüm döngüsü olarak düşünülür. Bu bana, simyanın rahme benzer bir kap yaratmaya dönük gecikmiş bir çaba ile aybaşı, gebelik, doğum ve lohusalık döngülerine yaklaşıran bütün bir sembeler ve eylemler kümesi olup olmadığını düşündürdü. İlk haliyle değerlendirilmemesi gereken bir gebelik arketipi varmış gibi görünmektedir. Bu arketipin etkilediği her iki cins de, daha sonra bunu kendileri için anlamlı bir şekilde simgelemenin bir yolunu bulmalıdırlar.

yanın her tarafında kızıl anne diye bilinen bir figür vardır.²⁵ Belki siyah anne ya da siyah hanım kadar ünlenmemiştir, ama "belli bir sonuca varan şeyler"ın gözetleyicisidir. Özellikle doğurmak üzere olanların teveccühünü kazanmıştır, çünkü kim bu dünyayı terk ederse ya da bu dünyaya gelirse, onun kızıl nehrinden geçmek zorundadır. Kırmızı, bir yükselişin ya da doğumun hemen gelmek üzere olduğuna dair bir vaat-tir.

120 Beyaz, yeni-olanın, saf-olanın, bozulmamış-olanın rengidir. Beden-den arınmış ruhun, fiziksel-olan tarafından engellenmemiş tinin de ren-gidir. Temel beslenmenin, anne sütünün rengidir. Buna karşın, ölünün, pembeliğini, yaşam gücünün kırmızılığını yitirmiş şeylerin de rengidir. Beyaz olduğunda her şey o an için *tabula rasa*'dır, üzerine hiç bir şey yazılmamıştır. Beyaz, yeni başlayan şeyler için yeterince besin bulun-duğuna, boşluğun ya da yokluğun doldurulacağına dair bir vaattir.

Atılların yanı sıra, hem Vasalisa hem de bebeği, kırmızı, beyaz ve siyah renkli giysiler içindedir. Vasalisa ve bebeği simyaya özgü *anla-gen*'lerdir. Hep birlikte Vasalisa'nın oluşum halindeki küçük çaplı bir Hayat/Ölüm/Hayat Ana'ya dönüşmesine yol açarlar. Öyküde iki epifa-ni ya da hayat veriş vardır: Vasalisa'nın hayatı hem bebeğin gelişi ve Baba Yaga'yla karşılaşmasıyla, hem de bütün ödevleri geçerek ustalık kazanmasıyla yeniden canlanır. Öyküde iki de ölüm vardır: Özgün faz-la-iyi annenin ölümü ile üvey annenin ölümü. Ancak, bu ölümlerin ye-rinde olduğunu ve nihayetinde genç psişenin çok daha dolu bir hayat yaşamasının önünü açtıklarını kolayca anlarız.

Demek ki, bu hayata izin veriş, ölüme izin veriş çok önemlidir. Ka-dınların anlamaları... ve yaşamaları amaçlanan temel ve doğal ritim bu-dur. Bu ritmi kavramak korkuyu azaltır, çünkü geleceği ve bu gelece-ğin getireceği yer sarsıntıları ile boşalımları kestiririz. Bebek ve Yaga, tüm kadınların vahşi anneleridir; kişisel olduğu kadar, ilahi düzeyden de gelen nüfuz edici sezgisel yetenekler sağlarlar. İçgüdüsel doğanın büyük çelişkisi ve öğretisi budur. Bu bir tür Kurt Budizmidir. Bir olan, ikidir de. İki olan üçü yaratır. Yaşayan ölecektir. Ölen yaşayacaktır.

Baba Yaga'nın, "Çok fazla şey bilmek insanı çok çabuk yaşlandıra-bilir" derken söylemek istediği budur. Hepimizin her çağda ve hayatı-mızın her evresinde bilmemiz gereken belli bir miktar bilgi vardır. Ma-

25. Yıllarca mit ve masallardaki kırmızı rengi inceledim; kırmızı ip, kırmızı ayakkabı, kırmızı başlık vb. Masal ve mitlerdeki birçok parçanın eski "kırmızı Tanrıçalar"dan tü-rediğine inanıyorum. Bu Tanrıçalar, kadınsal dönüşümün bütün yelpazesini, bütün "kırmızı" olayları -cinsellik, doğum ve erotizmi- yöneten ilahi güçlerdir. Özgün hal-leriyle hem üç kız kardeş -doğum, ölüm ve yeniden doğum- arketipinin, hem de dünyanın her yanındaki yükselen ve ölen güneş mitosunun bir parçasıdır.

salda, buğdaydan ve afyon tohumundan yağ çıkaran ellerin anlamını, kendi başlarına hem hayat-veren hem de ölüm getiren ilaçları bilmek çok fazla şey bilmektir. Vasalisa atları sorsa da, ellere dair soru sormaz.

Henüz genç bir kızken, Minnesota'daki küçük bir Rus çiftçi toplu-luğunda yaşayan Kafkasyalı yaşlı bir anlatıcı olan arkadaşım Bulgana Robnovich'e, Baba Yaga'yı sormuştum. Vasalisa'nın soru sormayı tam olarak nerede bırakacağını "bildiği" masaldaki bu kısmı nasıl görüyör-du? Yaşlı bir köpeğin kirpiksiz gözleriyle bana baktı ve "Öyle basit şeyler vardır ki, asla bilinemezler," dedi. Büyüleyici bir şekilde gülüm-sedi, kalın bacaklarını üst üste attı; daha ne söylenebilirdi ki...

Bedensiz eller biçiminde ortaya çıkan ve bir görüntü bir kaybolan 121 hizmetçilerin gizemini anlamaya çalışmak, tanrısallığın özünü mutlak bir şekilde kavramaya çalışmaya benzer. Bebek ve Yaga, Vasalisa'ya sorudan uzak durmasını bildirerek onu, altdünyanın tanrısallığından bir anda çok fazla şey istememesi konusunda uyarırlar; bu, doğru ve yerin-dedir, çünkü orayı ziyaret etsek de, mest olmak ve böylece orada kapa-na kısılmak istemeyiz.

Burada, Yaga'nın ima ettiği başka bir döngüler kümesi daha vardır ki, bunlar bir kadının hayat döngüleridir. Bir kadın bunları yaşadıkça, kadınlara özgü bu içsel ritimleri giderek daha iyi anlayacaktır; yaratıcı-lık, psişik bebekler ve belki insan bebekler doğurma, yalnız kalma, oy-nama, dinlenme, cinsellik ve avlanma ritimleri de bunlar arasındadır. İteklemeye gerek kalmadan o kişiye anlayış gelir. Kabul etmeliyiz ki, bazı şeyler bizi etkilese ve zenginleşmemizi sağlasa da, yine de erişme alanımızın dışında kalır. Ailemde bir söz vardır: "Bazı şeyler Tanrı'nın işidir."

Böylece bu ödevlerin sonuna doğru "vahşi annelerin mirası" derin-leşir ve psişenin hem insani, hem de ruhsal yanlarından sezgisel güçler doğar. Artık öğretmen olarak bir yanda bebeğimiz, öte yanda Baba Ya-ga'mız vardır.

8. *Ödev: Dört ayak üstünde durmak*: Vasalisa'nın merhum anne-si tarafından kutsanmış olmasının geri püskürttüğü Baba Yaga, Vasali-sa'ya ışığı (bir sopanın üzerindeki ateşli kafatasını) vererek gitmesini söyler. Masalın bu evresindeki mesajlar şunlardır: *Başkalarını görme-ye ve etkilemeye dönük büyük gücü yüklenmek (kafatasını almak). Ha-yat koşullarına bu yeni ışıktaki bakmak (eski üvey aileye giden yolu bul-mak).*

Vasalisa, Baba Yaga'dan, annesi tarafından kutsandığı için mi kur-

tulabilmiştir, yoksa sırf genel bir kutsanma yüzünden mi? Aslında, yanıt ikisi de değildir. Bu öyküye sonradan eklenen tek-tanrıci katmanlar düşünülürse, bu noktada öykünün kaydığı; Yaga'nın sanki Vasalisa'nın kutsanmış olmasından korkmuş gibi gösterilmeye çalışıldığı ve böylece –belki de zaman içinde Neolitik Çağlara kadar geri giden– bu Yaşlı Vahşi Ana'nın yeni Hristiyan dininin yüceltilip eski dinin aşağılandığı bir gözle kötücül kılındığı görülecektir.

122 Bu dönüşümü desteklemek için öyküdeki özgün sözcük, *kutsama*'ya çevrilmiş olabilir, ama ben asıl özgün ve arketipsel özün hâlâ mevcut olduğunu düşünüyorum. Annenin kutsaması meselesi şu şekilde yorumlanabilir: Yaga'dan kurtulmayı sağlayan, onu uzak tutan şey, kutsamadan ziyade, daha çok kutsamanın fazla-iyi anneden, psişenin nazik, şirin, tatlı yanından gelmesidir. Eğer Yaga aslına sadıksa, kadın doğasının fazla uyumlu, fazla ölçülü yanına çok yakın olmak ya da çok uzun süre onun yanında bulunmak istemeyecektir.

Yaga ürkek bir kız çocuğuna sınırsız bir şefkatle hayatın soluğunu üfleseyse de, kendi topraklarında kalmayı da yeterince iyi bildiği söylenebilir. Onun ülkesi, psişenin altdünyasıdır. Fazla-iyi annenin ülkesiyse, üstdünyanın ülkesidir. Şirinlik vahşiye yakışabilir, ama vahşi, şirinliğe uzun süre uyum gösteremez.

Kadınlar, Yaga'nın bu yönünü bütünleştirdiklerinde her gezici kalaycıyı, her olta ucunu, her *dadoo*'yu, yollarına çıkan her şeyi sorgusuz sualsiz kabullenmeyi bırakarak değişirler. Bir kadın, fazla-iyi annenin tatlı kutsamasından biraz uzaklaşacaksa, aşama aşama ilerleyerek önce bakmakla yetinmemeyi, sonra gözünü dikip pürdikkat ve merakla bakmayı ve sonra da giderek artan bir şekilde aptallıklara izin vermemeyi öğrenir.

Yaga'ya hizmet etmek yoluyla, kendi içinde daha önce sahip olmadığı bir kapasite yaratan Vasalisa, Vahşi Cadı'nın gücünün bir kısmını içine alır. Bazı kadınlar içgüdü ve sezgi yoluyla edinilen bu derin bilginin pervasızlığına veya düşüncesizliğe yol açmasından korksalar da, bu temelsiz bir korkudur.

Tamamen tersine; sezgiye aldırmadan, döngülere duyarsız kalarak ya da bilgelik yolunu izlemeden yapılan seçimlerin yetersiz olduğu, hatta felaketler doğurduğu görülür. Yagacı bilgi türü ise kadınların davranışlarını küçük adımlarla zenginleştirir ve daha sıklıkla da başkalarının amaç, fikir, eylem ve sözlerinin “altında ya da arkasında yatan şeyler”i daha net bir şekilde sergileyerek yön gösterir.

Eğer içgüdüsel psişe, “Dikkatli ol!” diye uyarıyorsa, kadınlar bunu önemsemelidir. Derin sezgi, “Bunu yap, şunu yap, bu yoldan git, bura-

da dur, şuradan ilerle,” diyorsa, kadınlar onun planına göre gerektiğinde düzeltmeler yapmalıydılar. Sezgi bir kez danışılıp sonra unutulacak, tek kullanımlık bir şey değildir. Kadınların işi, ister içerideki bir iblisle çatışmaya girmek, isterse dışarıdaki dünyada bir görevi yerine getirmek olsun, yol boyunca bütün adımlarda ona danışılmalıdır. Kadının endişe ve özlemlerinin kişisel mi, yoksa evrensel mi olduğunun bir önemi yoktur. Her eylem, başka her şeyden önce, tini güçlendirmekle işe başlar.

Şimdi de ateşli ışıkları olan kafatasını ele alalım. Bu, bazı eski tarz arkeologların “atalara tapınma” dedikleri şeyle ilgili bir simgedir.²⁶ Öykünün daha sonraki arkeo-dinsel versiyonlarında, sopalar üstündeki kafataslarının Yaga'nın öldürüp yediği insanlara ait olduğu söylenebilir. Ama atalarla akrabalığı pratiğe dökmüş olan daha eski dinsel törenlerde, kemikler ruhları çağırma araçları olarak kullanılırdı, kafatasları da bu törenlerin en dikkat çekici parçasıydı.²⁷

Atalarla akrabalık düşüncesinde, topluluğun yaşlılarının her zaman geçerli olan özel bilgilerinin ölümünün ardından, kemiklerinde yaşadığına inanılır. Kafatasının ölmüş ruhtan önemli bir kalıntı barındıran bir kubbe olduğu düşünülür... bu öyle bir kalıntıdır ki, istenirse, ölen kişinin bütün ruhu, danışmak amacıyla bir süre için geri çağırılabilir. Ruh-Benliğin alnın kemikten yapılmış katedralinde yaşadığını tasavvur etmek kolaydır; gözler pencere, ağız kapı ve kulaklar ise kanatlardır.

Demek ki, Yaga, Vasalisa'ya ışıklı bir kafatası verdiği zaman, ona hayatı boyunca yanında taşıması için bir yaşlı-kadın ikonu, bir “atalar bilgeliği” vermektedir. Onu anaerkil bir bilgi mirasına, psişenin mağara ve kanyonlarında sağlam kalarak gelişen bir mirasa erginlemektedir.

Böylece Vasalisa, ateşli kafatasıyla karanlık ormana doğru yola çıkar. Yaga'yı bulmak için dolanıp durmuştu. Ama şimdi daha emin, daha kararlı, kalçaları dosdoğru ileriye yönelmiş olarak eve dönmektedir. Bu, derin sezginin erginlemesinden yükseliştir. Sezgi, Vasalisa'ya bir tacın tam ortasına mücevher gibi yerleşmiştir. Bir kadın bu kadar uzaklara geldiğinde, içindeki fazla-iyi annesinin koruyuculuğunu geride bı-

26. XIX. yüzyıl antropolojisi, kabilelerin ölen büyüklere ve atalara saygısının ve büyüklerin hayat öykülerinin törensel bir şekilde tekrarlanması bir “tapınma” şekli olduğu gibi yanlış bir sonuca vardı. Bu talihsiz yanlışlama, çeşitli “modern” literatürlerde hâlâ geçerlidir. Ancak, onlarca yıl ailemin *dia de los muertos* –öklüeri anma günü– (ata tapınımlı: Klasik antropolojide uzun zaman önce icat edilen bir terim) törenini bizzat yönettikten sonra, buna, daha doğru olarak ata *akrabalığı*, yani insanın saygı duyduğu büyükleriyle ilişkinin süregitmesi demek gerektiği kanısına vardım. Akrabalık töreni aileye saygı gösterir, birbirimizden ayrı olmadığımızı, tek bir insanın hayatının anlamsız olmadığı ve özellikle bizden önce gidenlerin iyi ve dikkate değer işlerini, bizi eğitmek ve bize rehberlik etmek açısından büyük değer taşıdığı fikrini kutsar.

27. Anadolu'da kazısı süren Neolitik bir kent olan Çatalhöyük'te birçok kadın kemikçi bulunmuştur.

rakmayı becermiş, dış dünyadaki terslikleri uzlaşmacı değil, güçlü bir tarzda beklemeyi ve onlarla başa çıkmayı öğrenmiştir. Gölge gibi onu izleyen baskıcı üvey annesi ile kız kardeşlerinden, onun için planladıkları yıkımdan haberdar olmuştur.

Karanlıktan içsel sesine kulak vererek geçmiştir. Hem kendi doğasının bir vechesi, ama aynı zamanda güçlü vahşi doğa olan Cadı'nın yüzüne dayanabilmiştir. Böylece, hem kendisine, hem de başkalarına ait olan korkunç ve bilinçli gücü anlayabilmiştir. Artık, "Ama ondan korkuyorum," yoktur.

124 Psişenin Cadı Tanrıça'sına hizmet etmiş, ilişkiyi beslemiş, personaları arındırmış, düşünceyi temiz tutmuştur. Bu Vahşi Kadın'a özgü gücü ve alışkanlıklarını bilebilmiştir. Ayırt etmeyi, düşünceyi duygulardan ayırmayı öğrenmiştir. Kendi psişesindeki büyük vahşi gücü tanımayı öğrenmiştir.

Hayat/Ölüm/Hayat konusunda bilgi edinmiş ve kadınların bütün bu konulardaki yeteneğini öğrenmiştir. Yeni edinilen bu Yaga becerileri sayesinde, güvensizlik ya da güçsüzlük nedeniyle artık sıkıntı çekmeyecektir. Annelerinin mirasıyla –doğasının insan yanından gelen sezgiyle ve psişenin *La Que Sabe* yanından gelen vahşi bir bilgelikle– iyice donanmıştır. Adımlarını birbiri ardına güvenle, kadınca atarak hayatta dosdoğru ilerler. Bütün gücünü bir araya getirmiştir, artık dünyayı ve hayatı bu yeni ışık aracılığıyla görür. Şimdi bir kadın bu şekilde davrandığı zaman neler olduğunu görelim.

9. Ödev: Gölgeye yeni bir rol vermek: Vasalisa, sopanın üstündeki ateşli kafatasıyla eve doğru yollar. Onu neredeyse fırlatıp atmak üzeredir, ama kafatası ona güvence verir. Eve döner dönmez, üvey kız kardeşlerle annesi süzen kafatası ardından onları yakıp küle çevirir. Vasalisa bundan sonra uzun ve sağlıklı bir hayat sürer.²⁸

Bu dönemin psişik ödevleri şunlardır: Kendi psişesinin negatif gölgesini ve/veya dış dünyadaki kişi ve olayların negatif yönlerini tanımak ve bunlara tepki göstermek için keskin görüşe (ateşli gözler) başvurmak. Psişesindeki negatif gölgeleri cadı ateşiyle yeniden biçimlendirmek (önceleri Vasalisa'ya eziyet eden kötü üvey aile küle dönüşür).

Vasalisa ormandan yürüyerek geçerken ateşli kafatasını önünde tutar ve bebeği de dönüş yolunu gösterir. "Bu yoldan git, şimdi de şu yol-

28. Bu öykünün hem başka çeşitlemeleri hem de başka bölümleri vardır ve bazı durumlarda esas öykünün sonuna eklenmiş epiloglar ya da ani nitelik düşüşleri gösteren sözler bulunur.

dan." Mavi gözlü, tatlı mı tatlı bir kuzu olmaya alışan Vasalisa, artık kendi gücünün yönergeleriyle yürüyen bir kadındır.

Kafatasının gözlerinden, kulaklarından, burnundan ve ağzından ateşli (kızgın) bir ışık yayılır. Bu, bütün psişik süreçlerin başka bir temsilcisidir ve seçip algılamakla ilgilidir. Ayrıca atalara yakınlıkla, bu bakımdan da anımsamakla ilişkilidir. Eğer Yaga, Vasalisa'ya sopa üstünde bir diz kemiği verseydi, bunun simgesel olarak farklı bir şekilde yorumlanması gerekirdi. Ona bir bilek kemiği ya da başka bir kemik –belki de kadın leğen kemiğinden başka bir kemik– vermiş olsaydı, öykünün anlamı değişecekti.²⁹

Demek ki, kafatası sezginin bir başka temsilcisidir –Yaga'yı ya da Vasalisa'yı incitmez – ve kendi başına ayırt etme gücüne sahiptir. Vasalisa şimdi bilginin alevini taşımaktadır; bu kızgın duygulara sahiptir. Olguları ve nesneleri işitebilir, görebilir, koklayabilir, tadarak tanıyabilir ve kendi Benliğine sahiptir. Bebeği vardır, Yaga duyarlıkları vardır ve şimdi bunlara ek olarak ateşli kafatası vardır.

Vasalisa, bir an için taşıdığı güçten korkar ve ateşli kafatasını fırlatıp atmayı düşünür. Emrinde böyle korkunç bir güç olan egonun, belki de bu yanan ışığı elden çıkarmanın daha iyi, daha kolay, daha güvenli olacağını düşünmesi şaşırtıcı değildir, çünkü bu güç çok fazladır ve onun aracılığıyla Vasalisa da çok fazla olmuştur. Ama kafatasından gelen doğaüstü bir ses, sakın olup devam etmesini emreder. Ve o da bunu yapabilecek güçtedir.

Sezgisini ve Yaga-benzeri güçlerini yeniden ele geçiren her kadın, içinden bunları fırlatıp atma isteği duyduğu bir noktaya gelir; öyle ya, bütün bu şeyleri görmek ve bilmek neye yarar? Bu kafatası ışığı bağışlayıcı değildir. Onun ışığında ihtiyar, aşırı yaşlıdır; güzel, muhteşemdir; ahmak, akılsızdır; sarhoş, zomdur; sadakatsiz, kâfirdir; göz alıcı şeyler mucize olarak görülür. Kafatası ışığı gördüklerini görür; bir kadının tam önünde parlayan sonsuz bir ışıktır; onun hemen önünde gidecek ileride gördüklerini ona geri bildiren bir varlık gibidir. Onun ebedi keşif koludur.

Yine de, bu şekilde görüp hissedildiği zaman, bu görülenlerle ilgili bir şeyler yapmaya çalışmak gerekir. İyi sezgilere, sağlam güçlere sahip olmak bu çalışmaya olanak tanır. İlk olarak içteki ve dıştaki negatif güçlerin ve dengesizliklerin gözlenip 'ıvrlanması üzerinde çalışılır.

29. Gimbutas'ın MÖ 5000'e tarihlendiği, Doğu Balkan ve Yugoslav bölgelerinden çıkarılan çanak ve ikonlarda son derece simgesel pelvis şekilleri görüyoruz. Marija Gimbutas, *The Goddesses and Gods of Old Europe: Myths and Cult Images* (Berkeley: University of California Press, 1974, yenilenmiş basım, 1982).

İkinci olarak, ister iyilik isterse denge için olsun, gördükleriniz konusunda bir şeyler yapmak, bir şeyin yaşamasına ya da ölmesine izin vermek üzere iradenin toplanması yönünde çaba gösterilir.

Doğrudur, size yalan söylemeyeceğim; ışığı fırlatıp atmak ve uykuya geri dönmek daha kolaydır. Doğrudur, kimi zaman kafatası ışığını önümüzde tutmak zordur. Çünkü onun sayesinde, kendimizin ve başkalarının hem çirkin hem de ilahi tüm yanlarını olduğu kadar ikisi arasındaki bütün durumları da açıkça görürüz.

126 Ancak, dünyadaki ve insanlardaki derin güzelliğin mucizeleri de bu ışıkla bilince çıkar. Bu nüfuz edici ışıkla, kötü işlerden iyi niyetli düşüncelere kadar her şeyi görüp katedebiliriz, şirin ruhların nefretin altında ezildiğini fark edebiliriz, sadece kafa karışıklığı yaşamaz, aynı zamanda pek çok şeyi de anlayabiliriz. Bu ışık, başkalarının kişiliğindeki katmanları, onların niyetlerini ve amaçlarını ayırt edebilir. Kendinde ve başkalarında, bilinç ile bilinçdışını belirleyebilir. O, bilgenin اساسıdır. Bütün şeylerin duyulup görüldüğü aynadır. Derin vahşi doğadır.

Yine de, söylediklerinin sancılı ve neredeyse taşınmayacak kadar çok olduğu zamanlar olur; çünkü ateşli kafatası, planlanmakta olan ihanetlerin, başka türlü konuştuğu halde cesareti zayıf olanların bulunduğu yeri gösterir. Sıcak bir gülücüğün ardında donuk makine yağı gibi duran hasedi gösterir; sadece hoşnutsuzluğun maskesi olan bakışları gösterir. Kendimiz için de geçerlidir bu; onun ışığı, bizim için de aynı şekilde parlaktır: Hazinelerimiz üzerinde ve zaaflarımız üzerinde ışıldar.

Yüzleşmesi en zor olanlar, bu bilgilerdir. İşte hep bu noktada kendimize ait bütün bu lanetli ve zekice bilgileri fırlatıp atmak isteriz. İşte tam da burada, eğer görmezden gelmezsek, "Beni atma. Elinde tut. Sonra anlarsın," diyen Benlikten gelen gücü hissederiz.

Vasalisa ormandan geçerken kuşkusuz onu hain bir planla ölmeye gönderen üvey aile hakkında da düşünmektedir ve kendisi yumuşak kalpli olsa bile, kafatası o kadar şirin değildir; onun işi her şeyi berraklıkla görmektir. Bu yüzden kız onu atmak istediğinde biliriz ki, kendisi, başkaları ve dünyanın doğası hakkında bazı şeyleri ve belli şeyleri bilmenin yol açtığı acıyı düşünmektedir.

Eve geldiğinde, üvey annesi ve kız kardeşleri o yokken hiç ateşleri, enerjileri olmadığını, ne yaparlarsa yapsınlar ışığı yakamadıklarını söylerler. Bir kadın vahşi gücüne sahip olduğunda psişesindeki asıl gerçeklik budur: Bu zaman zarfında ona zulmeden şeylerin libidosu kalmamıştır, o güzel seyahat sırasında hepsi tükenmiştir. Libido olmayın-

ca, psişenin en iğrenç yönleri, bir kadının yaratıcı hayatını sömüren ya da hayatını ayrıntılarla israf etmesine yol açan yönleri, içinde el olmayan eldivenlere benzer.

Ateşli kafatası, üvey kız kardeşlere ve anneye dik dik bakmaya başlar, onları pürdikkat süzdükçe süzer. Psişenin olumsuz bir yönü uzun uzun süzmekle küle çevrilebilir mi? Evet, bu gerçekten yapılabilir. Bir şeyi sürekli bilinçte tutmak, onun kurumasına neden olabilir. Masalın bir versiyonunda kötü aile üyeleri yanıp kül olurken, başka bir versiyonunda üç küçük kara köze dönüşür.

Üç küçük kara köz, içinde çok eski ve ilginç bir fikri taşır. Küçük kara nokta (*Dot*) ya da *dit*, çoğu zaman hayatın başlangıcı olarak düşünülür. Eski Ahit'te Tanrı İlk Adamı ve İlk Kadını yarattığında, onları topraktan, çamurdan, tozdan biçimlendirdi; hangi maddenin kullanıldığı okunan çeviriye bağlıdır. Tam olarak ne kadar toprak? Kimse bunu söyleyemez. Ancak, diğer yaratılış öykülerinde de dünyanın ve onun sakinlerinin başlangıcının genellikle bir noktadan, bir zerreden, herhangi bir şeyin ufak bir kara noktasından yapıldığı görülür.³⁰

Böylece, üç küçük köz Hayat/Ölüm/Hayat Ana'nın topraklarına girmiş olur. Bunlar psişede giderek küçülüp neredeyse kaybolur. Libidolarından yoksun bırakılır. Artık yeni bir şey ortaya çıkabilir. Çoğu kez psişik bir şeyi bilinçli olarak öz suyundan yoksun bıraktığımızda, o şey pörsür, enerjisi de ya serbest kalır ya da yeniden şekillenir.

Yıkıcı üvey ailenin böylece temizlenmesinin başka bir yönü daha vardır. Eğer insan içte ya da dışta zalim insanlarla birlikte yaşarsa, Cadı Tanrıça'yla karşılaşmak ya da ateşli ışığı taşımak gibi yollarla edindiği bilinç halini sürdüremez. Eğer siz odadayken, siz konuşurken, bir davranış sergilerken ya da tepki gösterirken gözlerini kaçırıp iğrenmeyle tavana bakan insanlarla çevriliyseniz –hem sizin hem de bizzat kendilerinin– tutkularını söndüren insanlarla bir aradasınız demektir. Sizi, çalışmalarınızı, hayatınızı umursamayan kimselerdir bunlar.

Bir kadın, dostlarını ve sevgililerini akıllıca seçmelidir, çünkü her ikisi de kötü bir üvey anneye berbat kız kardeşlere benzer hale gelebilir. Sevgililerimiz söz konusu olduğunda çoğu zaman onları büyük bir Sihirbazın gücüyle donatırız. Bunu yapmak kolaydır, çünkü biz gerçekten samimi olursak, bu, büyüdü bir *atölyenin* kilidini açmaya benzer

30. Küçük nokta ya da benek imgesi düşlerde de görülür, burada çoğu kez yaralı bir şeye dönüşür. Hekim olan meslektaşlarımdan bir kısmı bunun en erken evresindeki embriyoyu ya da yumurtayı simgeleyebileceği tahmininde bulunmaktadır. Ailemizdeki öykü anlatıcıları, beneği genellikle ovum olarak görürler.

ya da bize öyle gelir. Bir sevgili, kendi döngü ve fikirlerimizle çok kalıcı bağlantılar kurmamıza ve/veya bunların yok edilmesine neden olabilir. Yıkıcı sevgililerden kaçınmak gerekir. İyi bir sevgili, güçlü psikik kaslarla ve yumuşak etlerle ustaca sarınmış olan sevgilidir. Vahşi Kadın için sevgili, aynı zamanda bir parça “psikişik” bir sevgili, onun “kalbine giden yolu bilen” biri olursa, daha iyi olur.

Vahşi Kadın’ın bir fikri olduğunda, dost ya da sevgili asla şöyle demez: “Şey, bilmiyorum... aslında aptalca (kibirli, imkânsız, pahalı vb.) gibi geliyor.” Doğru bir arkadaş asla bunu söylemez. Bunun yerine, “Anladığımdan emin değilim. Sen nasıl gördüğünü söyle. Nasıl olacağını anlat,” der.

128

Sizi tıpkı yerdeki bir ağaç, evdeki bir çiçek ya da yan avludaki bir gül bahçesi gibi canlı, gelişen bir *criatura*, bir varlık olarak gören bir sevgiliye/dosta sahipseniz... size gerçek, yaşayan, soluk alıp veren bir kendilik olarak; insan olan, ama çok güzel, ıslak ve büyümlü şeylerden yapılmış bir kendilik olarak bakan bir sevgiliye ve dostlara sahipseniz... sizdeki *criatura*’yı destekleyen bir sevgiliye ve dostlara sahipseniz... işte aradığınız insanlar bunlardır. Onlar ömür boyu ruhunuzun dostları olacaktır. Bilinçli olmaya devam etmek, sezgiyi elden bırakmamak, gören ve bilen ateşli ışığın sorumluluğu altında kalmayı sürdürmek için, dostların ve sevgililerin –öğretmenlerden söz etmiyorum– dikkatle seçilmesi çok önemlidir.

Vahşi olanla bağlantıyı korumanın yolu, kendi kendinize *sizin* istediğinizin ne olduğunu sormaktır. Tohumun pislikten ayrılması budur. Bu konuda güvenebileceğimiz en önemli ayrımlardan biri, bize el ederek çağıran şeyler ile ruhumuzdan seslenen şeyler arasında yapacağımız ayrımdır.

Bunun işleyiş biçimine bakalım: Sıra sıra masalarda çırpılmış krema, somon, küçük ekmekler, kızarmış et, meyve, salata, taze çörekler, pirinç, köri, yoğurt ve daha pek çok şeyle hazırlanmış bir *smorgasbord* [İskandinav usulü ordövr] düşünün. Bütün masalara bir göz attığınızı, size çekici gelen bazı şeyler gördüğünüzü farz edin. Kendinize şöyle dersiniz: “Ah! Bunlardan birini yemek isterdim, şuradakini de ve şu diğerinden de.”

Kimi kadın ve erkekler, hayatlarının bütün kararlarını bu şekilde verirler. Dört bir yanımız davetkâr bir dünyayla çevrilidir; hayatlarımızı kurnazca sokulan, daha önce hiç iştahımızın olmadığı ya da pek az olduğu hallerde iştah açan ve yaratan bir dünya. Bu türden bir seçim tarzıyla hareket ederken belli bir seçimde bulunmamızın nedeni, o sırada önümüzde bir seçenek bulunmasıdır. Bunun bizim istediğimiz şey ol-

ması şart değildir, ama ne ilginçtir ki, ona ne kadar uzun süre bakarsak bizim için o kadar cezbedici hale gelir.

İçgüdüsel benlikle, kadının doğal ve vahşi olan ruhuyla bağlantı içinde olduğumuzda, tesadüfen orada teşhir edilenlere göz gezdirmek yerine, kendimize şöyle deriz: “Ben neye açım?” Dışarıdaki bir şeye bakmadan önce içeriye dönmeye cüret eder ve sorarız: “Ben ne arıyorum? Şu anda istediğim nedir?” Bunların yerine şöyle de diyebilirdik: “Neyi çok istiyorum? Neyi arzuluyorum? Özlemini çektiğim nedir?” Genellikle de yanıt çabucak gelir: “Ah... istediğimi düşünüyorum... gerçekten neyin iyi olacağını bilirsiniz, şöyle bir şey ya da böyle... ah, evet, aslında istediğim bu işte.”

Aradığınız bu ordövrde var mı? Belki var, belki yok. Çoğu durumda, muhtemelen yok. Onu bir süre, bazen epeyce bir süre aramamız gerekecek. Ama sonunda bulacak ve en derin özlemlerimizin sesini duymaktan memnun olacağız.

Vasalisa’nın afyon tohumlarını pislikten ve küflü buğdayı taze buğdaydan ayırırken öğrendiği bu ayırt etme işlemi, öğrenilmesi en zor şeylerden biridir, çünkü tin, irade ve ruhanilik ister, bu da genellikle insanın istedikleri için inat etmesi anlamına gelir. Bunu eş ve sevgili seçimlerinden başka hiçbir yerde daha açıkça göremeyiz. Sevgili *à la smorgasbord* [ordövr tabağından seçer gibi] seçilemez. Sevgili, ruhsal özlemden yola çıkılarak seçilmelidir. Sırf önünüzde durduğu için ağzınızı sulandıran bir şeyi seçmek, ruhsal-Benliği asla doyurmayacaktır. Sezgi de bunun için vardır zaten; ruhun doğrudan habercisidir.

Konuyu biraz daha açmak için, size bir bisiklet satın alma ya da Mısır’a gidip piramitleri görme fırsatı verildiğini düşünelim. Bu fırsatı bir an bir kenara koyup kendinize dönerek sormanız gerekir: “Neye açım? Neyi özlüyorum? Bisiklet yerine belki de bir motosiklet istiyorum. Belki de bir geziye çıkmak ve yıllardır görmediğim büyükannemi görmek istiyorum.” Her zaman böyle geniş kapsamlı kararlar vermek gerekmez. Kimi zaman şiir yazmak ile yürüyüşe çıkmak arasında bir değerlendirmek gerekir. Düşünce ister çok önemli isterse de çok sıradan olsun, burada söz konusu olan bildiğiniz bir ya da birkaç yoldan –bunlar oyuncak bebek, yaşlı Baba Yaga ya da ateşli kafatası tarafından simgeleştirilir– içgüdüsel benliğe danışmanızdır.

Sezgiyle bağlantıyı güçlendirmenin bir başka yolu, kimsenin canlı enerjilerinizi, yani kanılarınızı, düşüncelerinizi, fikirlerinizi, ahlaki değerlerinizi, ideallerinizi bastırmasına izin vermemektir. Bu dünyada çok az doğru/yanlış ya da iyi/kötü vardır. Öte yandan, yararlı ve yararlı-olmayan vardır. Kimi zaman yıkıcı şeyler de vardır, doğurgan şeyler

129
F9

de. Uygun bir şekilde bütünleşmiş ve iyi niyetli eylemlerin yanı sıra, öyle olmayan eylemler de vardır. Ama bildiğiniz gibi, bir bahçenin ilkbahara hazır olması için, sonbaharda tersyüz edilmesi gerekir. Bahçe her zaman çiçeklenemez. Ama bırakın, hayatınızın altüst oluşlarını kendi içsel döngüleriniz düzenlesin, dışınızdaki başka güçler, kişiler ya da içinizdeki negatif kompleksler değil.

130 Bazı değişmez entropiler ve yaratılar, içsel döngülerimizin birer parçasıdır. Bunlarla eşzamanlı bir şekilde hareket etmemiz gerekir. Kalbin odacıklarının dolması, boşalması ve tekrar dolması gibi, bu Hayat/Ölüm/Hayat döngüsü tarafından kurban edilmek yerine, onun ritmini “öğrenmeyi öğreniriz.” Bunu ip atlamaya benzetebiliriz: Ritim zaten vardır; ritmi tutturana kadar öne ve arkaya doğru salınırsınız. Sonra ipe doğru atlırsınız. Bu iş böyle yapılır. Artık bir düşlem olmaktan çıkıp gerçeklik kazanmıştır.

Dahası, sezgi de seçenekler sunar. İçgüdüsel benlikle bağlantı kurduğunuzda, daima en az dört seçeneğiniz olur: İki karşıt seçenek, artı ortadaki seçenek ve “daha fazla tefekkürle ulaşılan” seçenek. Sezgiye teslim olmadıysanız, sadece tek seçeneğiniz olduğunu düşünebilirsiniz ve bu seçenek de arzu edilen bir seçenek gibi görünmez. Belki de bu konuda acı çekmeniz gerektiğini hissediyorsunuzdur. Ve boyun eğmeniz gerektiğini. Ve kendinizi bunu yapmaya zorlarsınız. Yo yo, bu iyi bir yol değil. İçsel iştme gücüne, içsel görüye, içsel varlığa kulak verin. Onu izleyin. Bir sonraki adımda ne yapılacağını o bilir.

Sezgiyi ve içgüdüsel doğayı kullanmak konusunda en dikkate değer şeylerden biri, ayaklarını yere sağlam basan bir kendiliğindenliğin fışkırmasını sağlamasıdır. Kendiliğindenlik, akılsızlık anlamına gelmez. Bu bir “ağzına geleni söyle” tutumu değildir. Yerli yerinde sınırların olması hâlâ önemlidir. Örneğin, Şehrazad’ın çok sağlam sınırları vardı. Zekâsını kullanarak hem kendisine değer verilmesini sağladı hem de başkalarını memnun etti. Dürüst olmak pervasız olmak anlamına gelmez, *La voz mitologica*’nın [Mitolojik Ses’in] konuşmasına izin vermek anlamına gelir. Bunun yolu bir an için egonun sesini kapatıp konuşmak isteyeninin konuşmasına izin vermektir.

Uzlaşımın gerçeklikte hepimiz ete kemiğe bürünmüş küçük vahşi annelere ulaşabiliriz. Bunlar öyle kadınlardır ki, görür görmez içinizdeki bir şey hop eder, içinizden “Anneciğim,” demek gelir. Ona bakarken şöyle düşünürsünüz: “Ben onun çocuğuyum, onun yavrusuyum, o benim annem, o benim büyükannem.” Gördüğünüz kişinin *un hombre con pechos* –mecazi anlamda, göğüsleri olan bir adam– olması halinde şöyle düşünebilirsiniz: “Ah, büyükbaba,” ya da “Ah, kardeşim, dos-

tum.” Bildiğiniz tek şey, bu adamın besleyici biri olduğudur (Paradoksal olarak, bunlar aynı zamanda hem güçlü eril, hem de güçlü dişil özellikler taşırlar. Masallara özgü, kurtarıcı, yardımsever anneler gibidirler, akıl hocası gibidirler, hiçbir zaman sahip olmadığınız ya da yeterince uzun süre sahip olmadığınız anne gibidirler; işte *un hombre con pechos* budur).³¹

Bütün bu insanlara küçük vahşi anneler denilebilir. Genellikle herkesin bir tane küçük Vahşi Annesi vardır. Şanslıysak, ömrümüz boyunca böyle birçok annemiz olur. Onlarla karşılaştığınızda genellikle ya büyümüşsünüzdür, ya da en azından geç ergenlik dönemindesinizdir. Bunlar fazla-iyi anneden çok farklıdır. Küçük vahşi anneler size rehberlik eder, başarılarınızdan büyük gurur duyar. Yaratıcı, duyumsal, tinsel ve entelektüel hayatınızdaki ve bunların etrafındaki tıkanıklıklar ve yanlış kanılara ilişkin olarak eleştireldirler.

Onların amaçları size yardım etmek, sanatınızı gözetmek, sizi yeniden vahşi içgüdülere bağlamak ve kendinize özgü en iyi yönünüzü ortaya çıkarmaktır. Sezgisel hayatın yeniden kurulmasına rehberlik ederler. Bebekle temas kurduğunuzda heyecanlanır, Baba Yaga’yı bulduğunuzda gururlanır, ateşli kafatasını önünüzde tutarak geri döndüğünüzü gördüklerinde büyük sevinç duyarlar.

Başkalarını fazlaca gözetip fazla-şirin davranmanın tehlikeli olduğunu gördük. Ama belki hâlâ ikna olmadınız; belki de “Ah Tanrım, kim Vasalisa gibi olmak ister?” diye düşünüyorsunuz. Size söyleyeyim, siz istersiniz. Siz onun gibi olmak, onun başardıklarını başarmak ve ardında bıraktığı izleri takip etmek istersiniz, çünkü ruhunuzu tekrar ele geçirip geliştirmenin tek yolu budur. Vahşi Kadın, cesaret eden, yaratan ve yıkandır. Bütün yaratıcı eylem ve sanatları olası kılan ilksel ve buluşçu ruh odur. O, etrafımızda bir orman yaratır ve biz de hayata bu yeni ve özgün açıdan bakmaya başlarız.

Böylece, erginlenmenin, kadının psişesine yeniden yerleştirilmesiyle, bilgeliğinin yolundan gitmeyi öğrenmiş ve muazzam deneyimlere sahip bir genç kadına sahip oluruz. O tam bir erginlenmeye giden bütün ödevlere dayanmasını bilmiştir. Taç onundur. Sezgiyi tanımak belki de ödevlerin en kolay olanıdır, ama onu bilinçte tutmak ve yaşayabilecek olanların yaşamasına, ölmesi gerekenlerin ölmesine izin vermek katbekat zor ancak bir o kadar da tatmin edici bir amaçtır.

Baba Yaga, başka bir Hayat/Ölüm/Hayat Tanrıçası olan Nyx Ana

31. İnsanın bilinci bu ve tını muhtemelen cinsiyete-benzer bir his taşımaktadır ve belki de ruhun vb’nin bu erilliği ya da dişilliği, fiziksel cinsiyete bakmaksızın, doğuştan gelmektedir.

[dünyanın annesi] ile aynı kişidir. Hayat/Ölüm/Hayat Tanrıçası aynı zamanda yaratıcı bir Tanrıçadır. Yapar, biçimlendirir, hayat üfler, soluksuz kalındığında ruhu teslim almak için orada bulunur. Biz onun ayak izlerini takip ederek, bütün doğru insanlar orada olsun ya da olmasın, doğması gerekenleri doğmaya bırakmayı öğrenmeye çalışırız. Doğa izin istemez. Ne zaman canınız çekerse, çiçek açın ve doğurun. Erişkinler olarak izinden ziyade doğurganlığa, vahşi döngüleri enikonu cesaretlendirmeye ve daha gelişmiş bir özgün görüye ihtiyacımız vardır.

132 Masalın sonundaki tema, şeyleri ölmeye bırakmaktır. Vasalisa, derisini iyi öğrenmiştir. Kafatası kötülerini yakarken yüksek perdeden bir çığlık atıp yere mi yığılıyor? Hayır. Ölmesi gereken ölür.

Bir insan böyle bir kararı nasıl verebilir? Bunu bilen biri vardır ve bu kişi *La Que Sabe*'dir. Ondan öğüt almak için içinize sorun. O, Çağların Anasıdır. Hiçbir şey onu şaşırtmaz. Hepsini görür. Çoğu kadın için ölmeye izin vermek doğalarına aykırı değildir, sadece eğitimlerine aykırıdır. Bu tersine çevrilebilir. Hepimiz ne zaman hayat zamanı, ne zaman ölüm zamanı olduğunu *los ovario*'larımızdan biliriz. Çeşitli nedenlerle kendimizi aldatmaya çalışabiliriz, ama biliriz.

Ateşli kafatasının ışığı sayesinde biliriz.

IV Eş: Ötekiyle birleşme

133

VAHŞİ ADAM İÇİN İLAHİ: MANAWEE

Eğer kadınlar erkeklerin kendilerini tanımalarını, ama gerçekten tanımalarını istiyorlarsa, onlara derin bilgeliklerinin bir bölümünü öğretmeleri gerekir. Bazı kadınlar yorulduklarını, bu konuda zaten çok fazla şey yaptıklarını söylerler. Naçizane fikrim şudur: Demek ki, öğrenmeye aldırmayan bir erkeğe ders vermeye çabalyorlar. Çoğu erkek bilmek ister, öğrenmek ister. Erkekler bu istekliliği gösterdiklerinde, bir şeyleri ortaya dökme zamanı gelmiştir; hem sadece bu nedenle değil, başka bir ruh bunu istediği için de bunu yapmak gerekir. Bunu göreceksiniz. Öyleyse, işte size bir erkeğin bir kadını anlamasını, onu yarı yolda karşılaşmasını çok daha kolaylaştıracak olan bazı yollar; işte size bir dil, bizim dilimiz.